3 1761 07824208 8

PA
4446
A2
1880a

DR. RUDOLF HABELT
Buchhändler u. Antiquar

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/theognidisreliqu00theo

SIBI
ET
AMICIS

THEOGNIDIS RELIQUIAE.

EDIDIT

JACOBUS SITZLER,

DOCTOR PHIL.

HEIDELBERGAE.

IN ÆDIBUS CAROLI WINTER.

1880.

PA
4446
A2
1880a

770856

PRÆFATIO.

Theognidis edendi consilium cepi, non quo novos fontes adiissem, quos iam communi omnium usui aperirem, sed ut subsidiis, quae adsunt, recte usus plus ordinis in tantam Theognidis farraginem inferrem. Quo in ordine constituendo quam viam rationemque secutus sim, prolegomenis satis exposui. Quae autem vera aut probabilia repperi, ea oculis quoque conspicua reddere conatus sum in ipsa editione diversis adhibitis typis, ut genuinos versus maioribus, minoribus eisque recedentibus spurios, apertas interpolationes ex ipso Theognide obliquis litteris insignirem. Latius denique dispositis litteris ea significantur vocabula eaeque sententiae, quibus continuatio versuum nitatur.

Textui carminum criticum, qui dicitur, apparatum quam plenissimum addidi, ita, ut Bekkeri editio altera, novarum collationum cod. *A* a Schneidewino et van der Mey, codd. *OK* a Zieglero et Hartio et Hinckio institutarum ratione habita, textui constituendo fundamento esset, editiones virorum doctorum, quoad eius fieri poterat, respicerentur, emendationes coniecturaeque ex annalibus et diariis philologorum adiicerentur. Itaque neminem quidquam gravius in hac re desideraturum spero, quamquam haud ignoro in eiusmodi labore facile haec illa vel maximam nostram diligentiam effugere solere. Nec minus quae mihi ad interpretationem necessaria viderentur, et in prolegomenis et in notis attuli. Quare non vana fortasse erit spes hanc editionem quæstionem Theognideam propius ad diiudicationem admoturam aut, si minus, at aliis haud ingratum fore adminiculum, quo usi, si dis placet, rem ad finem perducant.

Aurelia Aquensi mense Julio anni MDCCCLXXIX.

J. Sitzler.

Addenda et corrigenda.

p. 20 Not. 82 lege 472 pro 427.

p. 49 Not. 7 adde: schol. ap. Geel. p. 226: τί δὲ ἐκώλυεν αὐτὸν ἐκ ταύτης μὲν εἶναι τῆς Μεγαρίδος, ἀπελθόντα δὲ εἰς Σικελίαν, ὡς ἡ ἱστορία ἔχει, γενέσθαι νόμῳ Μεγαρέα ἐκεῖ, ὡς καὶ τὸν Τυρταῖον Λακεδαιμόνιον.

p. 111 v. 919 in fin. adde τις.

p. 126 v. 1173 scribe ὦ pro ὧ.

in indice s. δῶρον adde: δῶρον περιττόν 1387.

„ „ s. K „ κόλπος 602.

„ „ s. Λ „ λαοφθόρος στάσις 781.

„ „ „ „ „ Ληθαῖον πεδίον 1216.

„ „ s. M „ μαλακὸν ξύλον 1194.

Prolegomena.

I.

Amplissimum inter poetas, quos Anthologia lyrica complectitur, spatium obtinet Theognis, cuius plus mille ducenti versus a veteribus traduntur. Quid igitur mirum, si viri docti hunc potissimum poetam sibi edendum atque explanandum elegerunt, præsertim cum, quantum poetarum lyricorum carmina non solum ad litteras Græcorum, sed etiam ad vitam moresque ac res gestas cognoscendas conferant, hodie inter omnes constet [1]? Et ediderunt Theognidem, ut alios omittam, Camerarius, Sylburgius, Kallius, Brunckius [2], Gaisfordus [3], deinde Im. Bekkerus et, qui optime de Theognidis reliquiis meritus est, Welckerus [4], inter recentiores Orellius, Schneidewinus, Bergkius, Hartungus, Chr. Ziegler. Nec defuerunt, qui aut in emendando aut in interpretando poeta operam ponerent, quorum in numero est Schœmannus [5], Heckerus [6], Bergkius [7], Leutschius [8], Heimsœthius [9], Herwerdenus [10], Rintelius [11], Weberus [12], Gräfenhanus [13]. Sed cum hi viri docti omnes aut nimiam libris habuerint fidem aut nimio in edendis poematis arbitrio usi sint, non γλαῦκ' Ἀθήναζε [14] ferre mihi videor, si integram quæstionem retractabo ac certa quadam ratione adhibita pro viribus diiudicationi propius admovere studebo.

---

[1] Tyrtæum et Solonem memorasse sufficit; cf. præterea Welcker, Theognis, proleg. pag. XXXIX, 22. — [2] poet. gnom. 1784. — [3] poet. min. gr. I. 1814. II. 1815. — [4] Theognidis reliquiae novo ordine disposuit, commentationem criticam et notas adiecit W. 1826. — [5] schediasma de Theognide, Greifswald 1861. — [6] Philolog. V. — [7] Rhein. Museum N. F. III. — [8] passim in Philolog. — [9] emendat. Theognid. part. III. Bonn. — [10] animadv. philol. ad Theognid. 1870. — [11] de Theognide Meg. 1863. — [12] cf. eleg. Dichter nebst Noten p. 536 sq. — [13] Theogn. Theognideus 1827. — [14] Aristoph. av. 302.

Atque omnibus, qui libros alicuius scriptoris edunt, mos est, ut aut quidquid de auctoris vita moribusque traditum est aut quantum ad intelligenda eius scripta satis videtur esse, præmittant. Quo a more mihi, qualis est natura atque indoles Theognidis reliquiarum, recedendum censeo. Nam cum fontes de vita Theognidis satis exigue fluant, in partem vocanda sunt carmina ipsa, quae quin omnia genuina atque a poeta ipso profecta essent, si extra dubitationem positum esset, omnia optime se haberent. Nunc vero cum multos versus subditicios esse inter omnes constet, priusquam ad poetae vitam illustrandam adhiberi possint, quæstio instituenda est, quae ipsius Theognidis sint quæque scriptorum aliorum. Consentaneum est igitur nos, antequam ad vitam enarrandam aggrediamur, de versibus quid statuendum sit, videre.

Quae de versibus Theognideis, qui genuini sint quique subditicii, suspicio est, ea ipsa hac, qua utimur, carminum mota est collectione, cuius de condicione viri docti ad unum omnes consentiunt. Et Joachim quidem Camerarius: φανερόν, inquit, ὅτι τὰ Θεόγνιδος ἔχοντα ἐπιγραφὴν ἔπη συναθροισμός τίς ἐστι ποιημάτων διαφόρων. περιαιρεθέντων δηλαδὴ ἐκ τῶν ἐκείνου ὅσα τινὸς αἰσχρολογίας ἔχεσθαι ἔδοξε καὶ ἀντὶ τούτων ἐμβληθέντων ἄλλων [15]). Item Schneidewinus: Disiecti membra poetae arguit primus obtutus: adeo fere nullo ligamento singulae elegiae vinctae sunt [16]). Nunc quidem carmina illa discerpta et cohortationibus ad Cyrnum intertexta leguntur, ut magnam quandam cladem sustinuisse videatur synagoge Theognidea [17]). Summa imis mixta habemus [18]). Neque aliter Schœmannus: prisca et genuina, inquit, Theognideorum carminum forma qualis fuerit, ex nullo eorum cognosci potest [19]). Illud tamen negamus fieri posse, ut ex hac quae hodie exstat farragine, cuius compilatori nullam eiusmodi collectionem praesto fuisse certissimum est, si quis eos versus, qui aut manifesto alieni sunt aut nihil de virtute bonisque moribus praecipiunt, omnes eliminet, ceteros autem probabiliore quodam sententiarum ordine disponat, aliquid veteris illius gnomologiae simile aut non nimis saltem ab eius similitudine abhorrens efficiatur [20]). Bergkius

[15]) cf. prolegom. pag. 83. — [16]) præfat. ad Theognid. pag. 47. — [17]) ibid. pag. 48. — [18]) ibid. pag. 49. — [19]) cf. schediasma de Th. pag. 6. — [20]) ibid. pag. 7.

denique iudicat: Gegenwärtig liegt uns nicht etwa eine Sammlung der Elegien des Theognis vor, sondern wir haben es zu thun mit einer chaotischen Masse von Fragmenten, welche bald diesen, bald jenen Elegikern von Tyrtæus bis auf Euenus hinab und vielleicht noch weiter angehören, welche aus allem Zusammenhang herausgerissen sind, oft eine ganz andere Beziehung erhalten, mit völlig fremdartigen Bestandtheilen zusammengeschmolzen sind. Einen klaren Blick in den Zustand dieser Sammlung eröffnen uns die anderwärts vollständig erhaltenen Elegien jener Dichter, welche hier in dürftigen Resten bald da, bald dort auftauchen[21]). Bruchstücke und Trümmer sind es durchgehends, nur in größerem und geringerem Grade entstellt[22]). — Quibus cum iudiciis alii quoque viri docti consentiunt.

Sed quo testimonia virorum doctorum, cum ipsa collectio magna voce unius se esse poetae neget? An unum putas poetam tot versus aut eosdem aut paululum mutatos repetiisse, tot versus inter se pugnantes scripsisse, tam solute sententias inter se iunxisse? Quid quod huic collectioni satis magnus eorum versuum numerus inest, quos aliorum poetarum, ut Tyrtæi, Mimnermi, Solonis, esse aperte a veteribus traditum est[23])? Nonne hoc firmissimum nostrae sententiae argumentum est? Nam ut hi versus irrepserunt, sic alios aliorum poetarum receptos esse quominus putemus, quid est, quod obstet?

Sunt vero, qui veterum scriptorum afferant testimonia, quibus non genuinam esse hanc collectionem probent, veluti Schneidewinus, qui scribit: arguit (sc. disiecti membra poetae) testimoniorum fides vetustorum. Nam auctore Xenophonte apud Stob. Flor. LXXXVIII, 499. Gesn. constat initium duxisse Theognideorum collectionem, qualem illius ætatis homines versabant, ab eis versibus, quos nostri codices inserunt a vv. 183—190. Et vv. 237 sq. pristini συναθροισμοῦ eorum, quae ad Cyrnum scripta fuerunt, finem fecisse sagaciter viri docti perspexerunt[24]). Idem fere dicit Bergkius in ed. poet. lyric.[25]).

---

[21]) Rhein. Museum III. pag. 213. — [22]) ibid. pag. 220. — [23]) Exempla infra afferentur. — [24]) cf. præf. ad Theognid. pag. 47. — [25]) cf. adnot. ad Theognid. v. 183 sq.

At hæc recte se habere nego, etsi commendari videntur verbis Stobæi hæc scribentis[26]): Ξενοφῶντος(?) ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος. Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως· οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγον πεποίηται ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων καὶ ἔστιν ἡ ποίησις [σύγγραμμα][27]) περὶ ἀνθρώπων, ὥσπερ εἴ τις ἱππικὸς ὢν συγγράψειεν περὶ ἱππικῆς. Ἡ οὖν ἀρχή μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως ὀρθῶς ἔχειν· ἄρχεται γὰρ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εὖ γενέσθαι· ᾤετο γὰρ οὔτε ἄνθρωπον οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν ἂν ἀγαθὸν εἶναι, εἰ μὴ τὰ γεννήσοντα ἀγαθὰ εἴη· ἔδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγμασι τοῖς ἄλλοις ζώοις χρήσασθαι. ὅσα μὴ εἰκῇ τρέφεται, ἀλλὰ μετὰ τέχνης ἕκαστα θεραπεύεται, ὅπως γενναιότατα ἔσονται. δηλοῖ δ' ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Κριοὺς κ. τ. λ.[28]) ταῦτα τὰ ἔπη λέγει τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐπίστασθαι γεννᾶν ἐξ ἀλλήλων κάτα γίγνεσθαι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων κάκιον ἀεὶ μιγνύμενον τὸ χεῖρον τῷ βελτίονι. οἱ δὲ πολλοὶ ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν οἴονται τὸν ποιητὴν πολυπραγμοσύνην τῶν ἀνθρώπων κατηγορεῖν καὶ ἀντὶ χρημάτων ἀγένειαν καὶ κακίαν ἀντικαταλλάττεσθαι εἰδότας[29]), ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄγνοιαν κατηγορεῖν περὶ τὸν αὐτῶν βίον.

Nam huius loci auctor, quisquis est, — non enim Xenophontem fuisse pro certo affirmaverim — omnem Theognidis ait in vita moribusque hominum versari poesin. Pertinet igitur ad philosophiam atque ad eam partem, quae ἠθικῆς nomine appellatur. Atqui ut omnes philosophos principium rationemque, unde exorsi disciplinam suam quasi exstruant, habere oportet, ita huius poesis, quae tota in philosophia versatur, auctor hominum genus atque originem repetit, quo præcepta sua fundet; videntur enim ei boni, qui a bonis creentur, qui a malis, mali, id quod bestiarum exemplo probatum it, ut versus allati docent. Atque hoc totius fundamentum poesis Stobæi auctor ἀρχήν vocat, quae vox et «initium» et «principium» significat[30]) sæpissimeque a philosophis usurpatur[31])

---

[26]) cf. l. l. — [27]) glossema esse videtur desumptum ex sequenti συγγράψειεν. — [28]) cf. Theogn. 183—190. — [29]) ὡς ἀντὶ χρημάτων α. κ. κ. ἀντικαταλλάττεσθαι εἰωθότων legendum esse videtur Bergkio ad h. l.; ego pro εἰδότας coniicio αὐτούς, ut καὶ . . . . αὐτούς sit ἐπεξήγησις vocabuli πολυπραγμοσύνην. — [30]) „initium“ constat id significare, quod primum est, sed re subsequenti tollitur; „principium“ rem primam, quae eadem subsequentium causa est. — [31]) cf. Diog. Lært. proœm. 13. 20. Thales I, 1, 27:

item atque a Latinis «principium»[32]): quod quidem fundamentum ut a more ac consuetudine antiquorum abhorreat, tantum abest, ut sæpius maximeque in civitatibus Doricis in usu fuerit, quae hac potissimum re continebantur[33]); idemque toti Theognidis poesi subiectum esse, ubivis in libro videbis. Igitur auctor, quem Stobæus exscripsit, nihil aliud nisi sibi quoque illud poetae principium probari atque placere dicit.

Hac loci interpretatione admissa iam omnia optime se habebunt; nam et verba ἀρχὴ τῆς ποιήσεως apto eoque proprio sensu dicta sunt neque verba δηλοῖ δ᾽ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν, quae, si ἀρχὴν τῆς ποιήσεως primam elegiam interpretaris, valde mira sunt, — certe enim φησὶ γάρ vel simile quid exspectabas —, quidquam habent offensionis. Nec minus difficultas, quae eadem interpretatione probata in verbis ἡ οὖν ἀρχή μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως ὀρθῶς ἔχειν inest, remota est. Annon mirandum est, si auctor, cuius verba Stobæus asservavit, primam sibi dicit probari elegiam, quasi omnes reliquae ei displiceant? Accedit, quod hac demum, quam nos dedimus, loci interpretatione accepta controversia illa, quae auctorem inter aliosque Græcos intercessit, clara rectaque luce offulgetur. Quae cum ita sint, omnis illa de alio, qui Xenophontis ætate fuisse perhibetur, ordine virorum doctorum sententia concidit; nam ἀρχὴν τῆς ποιήσεως, quem ad modum nos accipimus, prima statim elegia enarratam atque expositam fuisse non necesse est[33a]).

ἀρχὴν δὲ τῶν πάντων ὕδωρ ὑπεστήσατο, quod Vitruvius vertit: omnium rerum principium aqua. Anaximand. II, 1, 1. Anaximand. II, 2, 1. Suidas s. v. cf. præterea Demosth. olynth. 2, 10. — [32]) Cicero eodem sensu ac significatu „initia“ habet cf. Academ. poster. I, 7, 26. 11, 39. — [33]) cf. Alcæum 41: χρήματ᾽ ἀνήρ, πενιχρὸς δ᾽οὐδεὶς πέλετ᾽ ἐσλὸς οὐδὲ τίμιος. Pind. Tyth. 8, 62: φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα. Aristot. pol. I, 6 (Bekk.): τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ περὶ εὐγενείας· αὐτοὺς μὲν γὰρ οὐ μόνον παρ᾽ αὑτοῖς εὐγενεῖς, ἀλλὰ πανταχοῦ νομίζουσιν. — — ὅταν δὲ τοῦτο λέγωσιν, οὐδενὶ ἀλλ᾽ ἢ ἀρετῇ καὶ κακίᾳ διορίζουσι τὸ δοῦλον καὶ ἐλεύθερον καὶ τοὺς εὐγενεῖς καὶ τοὺς δυσγενεῖς· ἀξιοῦσι γάρ, ὥσπερ ἐξ ἀνθρώπου ἄνθρωπον καὶ ἐκ θηρίων γίνεσθαι θηρίον, οὕτω καὶ ἐξ ἀγαθῶν ἀγαθόν· ἡ δὲ φύσις βούλεται μὲν τοῦτο ποιεῖν πολλάκις, οὐ μέντοι δύναται. Horat. IV, 4, 29: Fortes creantur fortibus et bonis; | Est in invencis. est in equis patrum | Virtus; neque inbellem feroces | Progenerant aquilae columbam. — [33a]) cf. etiam

Neque plus ex Platonis[34]) colligi potest loco, quo alii[35]) utuntur, ut illius atque huius ætatis carminum Theognideorum ordinem diversum fuisse comprobent.

Sed etiamsi hac disputatione argumenta, quae viri docti ex aliis scriptoribus sumpserunt, futilia esse cognoverimus, aliud tamen restat, quo diversitas huius, qui nunc exstat, atque ipsius Theognidis libri luculentissime probari nobis quidem videatur, rationem dico, qua alia alia excipiant poematia. Et de hac quidem carminum nectendorum ratione iam Welckerus egregiis suae editionis prolegomenis[36]) disseruit aliique secuti sunt[37]). Nuper hanc rem accurate tractavit Fr. Nietzsche in Mus. Rhen. XXII pag. 161 sq., qui repetitionibus maxime pressis totam, quae exstat, collectionem confectam esse putat singulorum similitudine verborum carmine carmini ab aliquo adnexo. Cui suo iure adversatur Fritzsche in Philol. XXIX pag. 526 sq., qui, Nietzschii sententia ut stet, nimiis repetitionibus opus esse sæpiusque carmina, quae simillima habeant verba, non iuxta se posita, sed aliis paucis separata legi demonstrat. Accedit, quod Nietzschius sæpe nimis consueta ac communia verba ad nexum faciendum adhibere cogitur. Quae cum ita sint, ad hanc quæstionem, quae quidem maximi in hoc poeta momenti est, recurrere atque, quid ipse sentiam, exponere non alienum putavi.

Atque huius quidem coniunctionis cardo qua in re vertatur, nec difficile est dictu et ab aliis aliis quoque in scriptoribus observatum est[38]). En habes rem omnem! Sententiae ac singula poematia nectuntur similitudine et verborum et rerum; nec vero similitudine tantum, sed etiam diversitate rerum contrariarum;

Leutsch. Philol. XXIX pag. 519 sq., qui Stobæi locum ex diversis fragmentis conflatum esse et ποίημα poema significare ratus omnia, quae v. d. inde consequi voluerint, denegat: Xenophontis locus non est. — Cum nostra interpretatione consentire videtur van der Mey, studia Theognidea, pag. 6: Xenophon tantum ad rem, quae Theognideae poesi subjecta est, animum attendit. — [34]) cf. Men. pag. 95 D c. 36; cuius loci de interpretatione cf. infra, ubi de Platone agemus. — [35]) cf. e. g. Bergk. ad v. 435. — [36]) pag. 105 sq. — [37]) cf. Schneidew. præf. pag. 52: incerto casui tantum concessum fuit iuris, ut, qui mos fuit veterum Grammaticorum, ex similitudine litterarum fragmina iuxta collocata appareat, cf. etiam van der Mey. — [38]) Kœchly in Hesiodi oper. et di. Hand. observ. crit. in Catull. pag. 18.

quid quod etiam versus adduntur, qui iudicium quoddam de rebus præcedentibus ferre videantur? Quae quidem iungendi ratio non passim, sed ubique per totum librum æque reperitur. Pauca carmina maximeque, id quod bene animadvertas velim, Cyrni nomine insignita ut interdum sine iunctura posita videntur, ita alia ex eis apta sunt; non nunquam etiam simillima longiore separantur intervallo; id quod iam videbimus.

Librum Theognidis constat initium cepisse a versibus 19—22[39]), quippe quibus signum, quo Theognidis poemata agnosci possint, prodatur[40]). Quibus præmissas vides invocationes deorum atque preces; quae cur ab auctore huius sylloges primo loco positae sint, in aperto est: ab Jove principium. Neque obscurum est, cur Apollinem invocet, ut qui artium litterarumque antistes deusque tutelaris sit atque Alcathoi, Megarorum conditoris, auxiliator[41]) (1—4). Apolline autem invocato non iam mirum est, quod versus 5—10 additi sunt, qui ex hymno in Apollinem Delium scripto desumpti videntur. Eadem ratione sequitur Diana, Apollinis soror, filia Latonae (11—14); cui, ut chorus expleatur, subiunguntur (15—18) Musae et Gratiae, quae ut in Apollinis et Dianae comitatu esse solent, ita ipsae litterarum deae perhibentur.

Versus igitur 19—22, ut id repetamus, totius libri initium fecerunt; qui cum Cyrni nomine insigniti sint, alii et ipsi ad Cyrnum scripti adiunguntur; quorum prioribus (27—38) admonitiones præceptaque de vita bene instituenda et de sociis recte eligendis ita dantur, ut rei publicae ratio habeatur; posterioribus (39—60) de rei publicae statu ac condicione agitur. 61 sq. adduntur propter Πολυπαΐδη (57. 61) et ἀπάτας (67), quae quidem vox ad antecedens ἀπατῶσι (59) refertur. Quibus versibus (61—68) quae sententia exponitur, fidem aliis hominibus in rebus gravibus haberi non posse, ea vv. 69—76, qui præterea verbis inter se cohærent, continuatur. Vv. 69 sq.: μήποτε et μηδένα (61), σπουδαῖον πρῆγμα et χρῆμα σπουδαῖον (65). 73: πρῆξιν et πρῆγμα (70). 75: παύροισιν et παῦροι (74).

Vv. 77—94 cum præcedentibus copulati sunt; sed eidem no-

---

[39]) cf. Bergk. ad v. 27. — [40]) de interpretatione horum versuum cf. infra. — [41]) cf. Theog. 773 sq.

vam inferunt sententiam, quae usque ad v. 132 pertractatur, præcepta dico de amicitia observanda. 77: πιστός et πίσυνος (75) et πιστός (74). 79: παύρους et παύροισιν (75), πιστούς (80) et πιστός (77). χαλεπῇ διχοστασίῃ (78) et χαλεποῖς πρήγμασι (80). 83: τούτους οὐ χ᾽ εὕροις et παύρους εὑρήσεις (79). 87: πιστὸς ἔνεστι νόος. 91[42]): γλώσσῃ διχ᾽ ἔχει νόον cf. 87. 95: ἑταῖρος (95. 91), γλώσσῃ (91. 96). 101: φιλῆσαι (89) et φίλος (95. 97). 105: δειλούς et δειλός (102). 113: κακὸν ἄνδρα φίλον et κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι (101)[43]). 115: ἑταῖρος et φίλος (113). 117: propter sententiae similitudinem cum vv. sq. 119: κιβδήλοιο et κιβδήλου (117); ceterum 117 sq., c. 119 sq. iungendi videntur. 131—2 parentes bonos infidis amicis opponunt.

Versus 129—130, qui nomine Πολυπαΐδη cf. Κόρνε (120) cum prægressis cohærere videntur, transitionem faciunt ad aliam partem, qua de deis, «auctoribus malorum ac bonorum», agitur, qui «malis» quoque divitias donant, recusant virtutem (133—218). Atque 129—130 adscripti sunt ad vv. 133 sq., ut qui rem inde consectariam contineant. 143 sq. iunguntur vocabulis οὐδεὶς cf. 133, ἀθανάτους cf. θεοὶ (134); præterea inest nomen Πολυπαΐδης; ceterum ad vv. 145 sq. adscripti videntur. Idem valet de vv. 145 sq., qui præterea sententiam proferunt similem. 149: ἀρετῆς cf. 147. 151: θεὸς κακὸν ὤπασεν ἀνδρί cf. 149. 153: ὕβριν cf. 151. 155 sq. non cohærent nisi fortasse verbis: πενίη et ἀχρημοσύνη cf. κόρος et ὄλβος. 159: μήποτε cf. 155. 161 eiusdem sunt argumenti et c. 160 iungendi. 165: νόσφιν δαίμονος cf. 161 sq., præterea πενίη et πενιχρός cf. 155 et οὐδεὶς ἀνθρώπων (159 160). 167: ὄλβιος οὐδεὶς ἀνθρώπων cf. 165. 169: θεοί cf. δαίμων (161 et 166). 173: πενίη cf. 165, aut non cohærent, ceterum cum his coniungendi sqq. 183: Κόρνε cf. 181 similisque argumenti. 191: γένος-μίσγεται cf. 190. 193: χρήμασι cf. 186. 197: χρῆμα. 209: non coniuncti. 211: κακόν cf. ἀνιηρότατον (210). 213: φίλους cf. 209. 215: ὀργήν cf. 214.

Versus, quos supra tractavimus, priorem quae hodie exstant, carminum Theognideorum partem appellari licet, quae ab altere

[42]) 91 sq. a 90 seiungendi et cum 93—94 coniungendi; v. 86 continuant; item 95 sq. cum 97—100 iunxi. — [43]) ceterum 100—114 unum carmen videtur.

eo distinguitur, quod hac pluribus versibus eadem sententia continuatur, illa poematiis singulis singulae res absolvi solent, paucis, de quibus suo loco disputabimus, versibus exceptis. Ac qui hanc partem incipiunt versus 219—220, non coniuncti sunt. 221 referuntur ad 213 sq. cf. ποικίλα. 227: ἀφροσύνῃ (230) cf. 221 et 223. 233: sine iunctura, nisi forte putas vinculum esse vocabulum κενεόφρονι cf. ἀφροσύνῃ (230). 235: Κόρνε. Sequuntur 237—38: vv. 239—41 ad αὐλός (235) referuntur; Κόρνε 247 et 253 cf. 234. 255: τυχεῖν cf. 253; præterea sententia similis atque antecedentium: τερπνότατον. τοῦ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν. Idem valet de 257 deque 261: παιδὶ τερείνῃ cf. 257: ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη. 267 causam antecedentium (261 sq.) afferre videntur: paupertas despecta est. 271: τῶν πάντων δὲ κάκιστον etc. cf. 270 et 277: paupertas summum malum est; sed qui hos versus addidit, haud scio, an versus 261 sq. respexerit ita, ut iudicium de puella parentibus non obœdiente sibi ferre videretur. 279: κακόν et κακῶς cf. 273, aut non cohærent. 283 sq.: τιθεῖν cf. 282. 289 sq. non cohærent. 293 sq. cum præcedentibus iungendi videntur. 295 aut exemplum ad v. 291 sunt, aut propter συμποσίῳ (298) cf. κρέα δαίνυται (293) additi. 299: non cohærent.

Versus 301 sq. et 303 sq. ita prægressis appositi esse videntur, ut generale quoddam præceptum inde derivent. 305: κακοί et ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν cf. 300, 309 ex 306 sq. apti sunt. quibus convivii notio subest cf. 31 sq.; ceterum εὔφρων et καρτερός cf. 301. 313: ἐν μὲν μαινομένοις cf. ἐν μὲν συσσίτοισιν 309. 315: non cohærent cum antecedentibus, sed cum sequentibus. 319: ἔμπεδον αἰεί cf. 317 et πλοῦτον (321 et 315). 323—346, qui ipso nomine Κόρνε cum præcedentibus et inter se iunguntur, haec præterea vincula habent. 329: θεῶν cf. 328. 331: ἥσυχος ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν cf. βραδὺς εἶλεν διώκων (329). 333: non cohærent; item 335 et 337. 341: ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι δός μοι cf. Ζεύς μοι δοίη τίσιν (337). 351 sq., haud scio, an propter paupertatis notionem, quae in vv. 346 sq. inest, additi sint; præterea φιλεῖς cf. 337. 355: non cohærent; 355—362 nomine Κόρνε inter se cohærent et iungendi videntur. 363: τῖσαί νιν cf. 362. 365: γλώσσῃ etc. cf. εὖ κώτιλλε (363). 367: νόον cf. 365. 371 sq. sine iunctura cum prægressis videntur. 373: φίλε

(372) et νόον cf. 367. 381 sq. adnotatio alicuius de antecedentibus esse videntur. 383 sq. vv. 373—380 continuant. 393: πενίῃ cf. 384 sq. etc. 399 sq. cum 393—398 iungendi sunt.

Vv. 401 sq. sequuntur propter v. 404, quocum cf. 386. 407: ἥμαρτες cf. 404 et φίλτατος cf. 399 et γνώμης cf. νόος (395). 409: vinculum non video. 411 cf. 409; vide præterea 410 et 412. 413—414 cum 415 sq. iungendi videntur; δύναμαι et ἑταῖρος cf. 411 et 412. 419: δύναμιν cf. 415. 421: γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκειντα cf. σιγῶ (420). 425: non cohærent cum antecedentibus, sed cum sequentibus. 429: φῦσαι cf. φῦναι (425). 439: νόον cf. 435; ceterum aliquis hos versus de prægressis adnotasse videtur. 441: non cohærent; nisi forte ἐσθλόν et κακόν vincula sunt cf. 431. 447 sq. sententia antecedenti contraria: ego omnibus in rebus perfectus sum, qua de magniloquentia aliquis vv. 453 sq. adscripsisse videtur. 457 sq. aut ad vv. 441 sq. aut ad 453 sq. adscripti esse possunt; cf. præterea οὔ τοι et οὐδείς (441). 461: νόον cf. 454 et 435; ceterum 461—462 quasi iudicium de vv. 457 sq. ferunt. 463—464 prægressis contrarii sunt: noli moliri difficiliora — difficilioribus rebus gloriam assequeris; præterea χρῆμα cf. 462. 465 sq. quasi explicant verba: χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι (464). 467: μηδένα cf. 461; præterea sententiam vv. 465—466 illustrant. 497 sq. similis sunt argumenti. 499: ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον cf. 497—498.

Sed haec hactenus; nam eadem cura et diligentia totum librum persequi longum est ac non necessarium, eoque minus, quod intelligentibus satis superque de versuum in Theognide nectendorum ratione persuasisse mihi videor, incredulos vero ne pluribus quidem verbis adducere possum, ut credant. Satis est adnotasse eandem rationem per totum librum valere neque alteram partem, quae titulo ἐλεγείων β inscripta codice A servatur, exceptam esse. Ceterum in ipso Theognidis libro eas voces sententiasque, quae nexui inserviunt, propriis litteris distinxi, ut omnes facile videre possint, quid quoque loco mihi videatur. Etenim aut omnia me fallunt aut compositio libri quaestioni, quam instituimus, summi momenti est; nam recte progredientes inde concludere possumus, qua ratione quoque tempore hic liber confectus sit ac qui versus a Theognide facti sint, qui ab aliis.

Et primum quidem librum, qualis nunc est, a Theognide non profectum esse, non dubium videtur, quin omnibus ex eis, quae supra disputavimus, satis pateat. Potius aliquis primo obtutu putaverit eiusmodi collectionem ab eo institutam esse, qui sententias undique collectas ea, quam supra indicavimus, ratione in unum quasi corpus redegerit. Neque Theognidis nomen, quo hæc collectio inscribitur, obstet, cum magna versuum pars ex hoc poeta sumpta esse videatur, ut quasi fundamentum totius sylloges sit Theognidis poesis. A potiori autem, ut aiunt, denominationem fieri, aliis quoque in scriptis videmus[44]). Nec viri docti refragentur, qui ad unum omnes, ni fallor, hoc modo collectionem, quae nunc exstat, confectam esse consentiunt[45]), dissentiunt in quæstione, unde ille homo versus sumpserit.

Sunt enim, qui illum sine ullo Theognidis libro hanc syllogen conscripsisse putent[46]). At satis magna Theognidis versuum copia quin insit, ex eis, quae supra diximus, non est, quod dubitemus. Unde tandem sumptos eos esse existimabimus nisi ex ipso Theognide? Ex aliis, inquies, scriptoribus ei transscripti sunt. At qui sunt isti scriptores? Certe magnopere mirandum est, quod nunc eiusmodi scriptores non exstant. Præterea pulcher superiorum ducentorum versuum ordo[46a]) cum insequentibus versibus comparatus vix cum ista sententia consentire videtur.

Sed alii putant, etsi Theognidis liber adhibitus sit, tamen hanc syllogen esse consarcinatoris et epitomatoris, qui omnibus,

---

[44]) cf. Schœmann. pag. VII: Et quod in scenicorum sententiis collectis factum videmus, ut versiculi e pluribus excerpti omnes ab unius, qui maiorem numerum præbuisset, nomine Menandri appellantur, idem etiam in elegiacis factum esse, ut Theognidis dicerentur, quorum maior tantum pars ex hoc, non panci autem loci ex aliis sumpti essent, perquam credibile est. — Vide præterea P. Syri sententias. — [45]) ibid. pag. IV: Nimirum omnem hanc collectionem non sana quadam et severa ratione critica confectam esse manifestum est, sed institutam ab aliquo veterum poetarum studioso, qui quidquid ubique Theognideum ferri videret, nullo certo ordine, sed ut quidque occurrisset, fere ad modum eorum, qui hodie Alba quae dicuntur sibi conscribunt, in chartas coniiceret, non anxie de singulorum auctoritate sollicitus, neque aliena quaedam, modo ceteris non absimilia, adscribere veritus; cf. Schneidew. pag. 51. — [46]) cf. Welcker proleg. pag. 102. Schœm. sched. pag. IV. — [46a]) cf. infra.

quae ad vitam moresque Theognidis pertinerent, resectis aut in brevius redactis sententias potissimum per Theognidis carmina sparsas collegerit; aliena quoque haud pauca quin receperit compilator, non dubitari posse, præsertim cum liber ipse locuples eius rei testis sit[47]). At hæc coniectura ne nobis prorsus probetur, id obstat, quod, quamquam nonnulla intercidisse negari non debet, tamen, ut Bernhardy in historia litteraria Græca adnotat[48]), nimiae eiusmodi res in reliquiis insunt, quas, si auctori in collectione instituenda illud consilium fuisset, non verisimile est irrepturas fuisse.

Quae cum ita sint, nobis constare videtur in hac, quae nunc exstat, carminum collectione conficienda librum Theognidis adhibitum fuisse, ita tamen, ut plures versus magis casu ac fortuito quam certa quadam ratione omissi essent. Namque ut carmina in brevius redacta esse probetur, illud adferri non potest, quod nomen Κύρνε sæpius in versibus continuis repetitur aut connexus sententiaque versuum aliorum alios subsequentium obscura est, cum id alio quoque modo explicari possit[49]). Utique vocabulum Κύρνε sæpius iteratum, non video, quid habere possit offensionis, ut omittam, quam non verisimile sit auctorem, quisquis fuit, tantum dedisse operae, ut versus in arctius redigeret[49a]).

Sed ita quæstio nondum ad finem perducta est: neque enim quemquam puto libro accuratius perlecto existimaturum hanc collectionem ab uno aliquo scriptam esse[50]): cui opinioni omnia repugnare videntur: diversus prioris ac posterioris partis ordo, magna poematum receptorum dissimilitudo, multae earundem sententiarum aut eisdem aut paululum mutatis verbis repetitiones, denique res

---

[47]) cf. Bergk. Rhein. Museum III pag. 221: der Epimator hat alles Persönliche abgestreift und nur die Summe allgemeiner Gedanken und Vorschriften zurückgelassen, also besonders Anfang und Ende der Elegieen, weil hier der Grundgedanke am entschiedensten hervortrat. — Rintelen pag. 41: Qui ordinem (collectionis) immutavit, pro libidine nonnulla omisit, id quod exemplis iam comprobavi. — Schneidewin. præf. 51. — Hertzberg in Prutz Litterat. hist. Taschenbuch p. 388 sq. — [48]) cf. Theognidem. — [49]) cf. Bergk ad vers. 27. — [49a]) Idem Leutsch Phil. XXIX p. 668. — [50]) cf. Rintelen p. 41: Verum idem (auctor) mihi quidem non unam tantum huius generis collectionem ante oculos habuisse videtur, sed duas vel plures etiam, unde nonnulla mutuatus est.

contrariae ac versus iudicium vel adnotationem quandam de antecedentibus continentes; quibus omnibus rebus, ni fallor, certe plures huius collectionis fuisse auctores coniicere cogeremur, nisi alia, qua hæc collectio confecta sit, ratio multo magis commoda atque in promptu esset.

Theognidis poematis antiquis temporibus magistros ad pueros in schola instituendos usos esse ut a veteribus scriptoribus traditum [51]), ita a viris doctis sæpe dictum est [52]). Quare amplioris de hac re disputationis operae optimo iure supersedere possumus; præstat quærere — id quod ab omnibus adhuc omissum videtur — num quid usus scholasticus ad Theognidis carmina immutanda et corrumpenda contulerit, num hoc fortasse modo corrupta, quam nunc præbet, condicio eius explicari possit.

Et qualem quidem fortunam Theognis in scholis expertus sit, quis est, quem fugiat? Videri licet ex Hesiodo, quem et ipsum «pueros elementa docentem occupavit balba senectus». Nonne libri, qui ἔργα καὶ ἡμέραι inscribitur, ordo turbatissimus, non eadem, quam supra in hac collectione demonstravimus, ratione sententiae sententiis assutae sunt ac continuantur [53])? Similis fuit sors aliorum, quibus magistri in scholis utebantur, librorum sententiarum, veluti Publilii Syri et Senecae [54]). At, inquies, Homerus in scholis versatus [55])

---

[51]) cf. Isocr. ad Nicocl. 43 p. 23: σημεῖον δ' ἄν τις ποιήσαιτο τὴν Ἡσιόδου καὶ Θέογνιδος καὶ Φωκυλίδου ποίησιν· καὶ γὰρ τούτους φασὶ μὲν ἀρίστους γεγενῆσθαι συμβούλους τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων, ταῦτα δὲ λέγοντες αἱροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἐκείνων ὑποθήκαις. — Plutarch. de princ. phil. p. 777 c: τουτὶ μὲν ᾔδειν πρὶν Θέογνιν γεγονέναι cf. Gell. N. A. 1, 3, 19: hoc profecto nemo ignoravit, et priusquam Theognis, quod Lucilius ait, nasceretur. — Div. Chrysost. erat. 2, 3: ἴσως δέ τινα αὐτῶν (sc. poetarum) καὶ δημοτικὰ λέγοιτ' ἄν συμβουλεύοντα καὶ παραινοῦντα τοῖς πολλοῖς καὶ ἰδιώταις, καθάπερ οἶμαι τὰ Φωκυλίδου καὶ Θεόγνιδος· ἀφ' ὧν τί ἂν ὠφεληθῆναι δύναιτο ἀνὴρ ἡμῖν ὅμοιος (i. e. rex). — Cyrill. c. Julian. VII, pag. 224 Spanh. de Theognidis, Phocylidis, Isocratis, versibus concedit eos esse: χρηστομαθῆ, ψιλὰ καὶ κεκομψευμένα, ὁποῖά περ ἂν καὶ τίθαι κορίοις καὶ μὴν καὶ παιδαγωγοὶ φαῖεν ἂν νουθετοῦντες τὰ μειράκια. — [52]) cf. Schneidew. præf. 51. Rintelen pag. 34. — [53]) cf. editionem a Kœchly curatam, ubi voces copulantes distinctis litteris expressas vides. — [54]) cf. Teuffel, histor. litt. Rom., I edit., pag. 349, 3. — [55]) Vetustissimum testimonium est Xenophanis ap. Herodian. in Cram. Anecdot. Ox. III, 296. Dracon. p. 33.

neque immutatus corruptusve est? Istud quidem verum, sed in Homero res aliter se habet atque in scriptoribus, quos diximus; is enim poeta non solum omnium notissimus — multi enim inde ab antiquissimis temporibus eius versus memoria tenebant [56]) — publicisque exemplaribus ab omni immutatione tutissimus erat [57]), verum, id quod gravissimum est, non singulas sententias tradit, sed res gestas, quas immutari difficilius est.

Quae si recte animo reputaveris, non iam dubium tibi erit, quin Theognis, pariter atque Hesiodus et sententiae Latinae, faciem, qualem nunc gestat, in scholis acceperit, «ut nec pes nec caput uni reddatur formae». Atque hæc coniectura, quae illorum exemplorum ratione habita per se haud improbabilis videtur, argumentis quoque fulciri potest. Primum enim valde mirum est, quantopere codices in numero versuum, quos exhibent, inter se differant, cum alii fere alium habeant numerum, veluti Mutinensis 1389, unus e Palatinis 64 [58]). Etiam scriptores veteres, ut Athenæus, plures, quam in codicibus insunt, versus noverunt. Id optime ex usu scholastico Theognidis explicari posse videtur, cum, ut Schœmannus l. l. dicit, collectionem alii modo totam modo aliquam eius partem descripserint, pro suo quisque lubitu et consilio. Hæc scribenti Schœmanno scholae non in memoriam venit, sed ibi hæc maxime usu venire quis non videt?

Aliud nostrae sententiae idque gravissimum argumentum ex ipsa natura atque indole huius collectionis, qualem supra adumbravimus, desumi potest: quae eiusmodi est, ut aliter vix ac ne vix quidem intelligi possit. Omnem enim rem nobis ita animo fingimus. Eos, qui primi Theognide usi sunt, poetae carmina habuisse aut omnia aut plurima consentaneum est [59]). Cum vero libri nondum essent, sed magistri pueris versus dictarent docerentque oporteret [60]), factum est, ut ab aliis alii versus, qui institutioni aut

[56]) cf. Athen. 14, p. 620, b. — [57]) cf. Wolf, proleg. in Homer. XXIII, 29. — [58]) cf. Schœm., sched. p. 4. — [59]) Bergk, Mus. Rhen. III, epitomatorem sive diasceuasten putat nostram syllogen ex ipso Theognide excerpsisse. — [60]) cf. Plato legg. VII, pag. 811, D et E: ἀδελφὰ τούτων τῶν λόγων μὴ μεθιέναι τρόπῳ μηδενί, γράφεσθαι δὲ κ. τ. λ.; sed plerumque magistri discipulis libros dederunt cf. Plat. Protag. p. 325 E et 326 A. Omnino magistri antiquitus etiam librarii fuerunt cf. Plut. Alc. 7. Aelian. v. h. 13, 38; qui

non necessarii aut non apti putarentur, omitterentur, alii, qui aut verbis aut sententiis similes aut contrarii pueris aliqua ratione prodesse viderentur, aliunde reciperentur in contextum atque adderentur [61]). Neque a more consuetudineque scholae abhorrent ei versus, quos iudicia quaedam de rebus antecedentibus ferre vidimus; constat enim inter omnes versus melius firmiusque memoriae inhærere quam pedestrem orationem [62]). Itemque mos scholae tulit, ut et magistri et discipuli versus ipsi facerent poetae versus imitantes [63]), qui sæpius in contextum recepti esse videntur. Denique in schola necesse est, si qua poeta similia aut inter se repugnantia dixerit, ea inter se conferri et pueris explicari [62]); quos quidem versus in margine a magistro (aut discipulo) adscriptos esse non veri dissimile videtur. Ad hæc cf. in universum Plut. de aud. poet.

Ita factae sunt illae omissiones et aliena additamenta, ita mira illa coniunctio sententiarum, id quod, ut ad hanc rem recurramus, eo potissimum confirmatur, quod et certa quædam carmina sine iunctura sunt et quasi cardines, quibus versus a magistris additi vertuntur, et versus eadem vocabula continentes sæpius non statim alii alios excipiunt; hi enim a magistris ad marginem adscripti postea non semper suo loco, pauci quidam etiam ante versus, ad quos adscripti erant, in textum recepti sunt, ut v. 315 sq. 425 sq. alii, — ita multae aut eorundem aut paululum mutatorum distichorum repetitiones, ita denique tota versuum Theognideorum collectio, quae certe ita comparata est, qua pueri Græci omnibus virtutibus, i. e. καλοκἀγαθίᾳ, imbuti sint [64]). Neque cur Theo-

---

mercede quadam libros commodabant aliis cf. Diog. Lært. III, 66, quos ipsi scripsisse videntur; quid, quod alii libris negotiati sunt? cf. Suidas s. v. λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται. Postea librorum scriptores et venditores exstiterunt, quos Aristomenes et Cratinus comici primi vocant cf. Pollux VII, 211. Ita libri magis magisque divulgati sunt et bibliothecae institutae a singulis cf. Diog. L. IX, 40. Athen. I. p. 3 a. Strabo XIII, 54. Xenoph. Mem. 4, 2, 1. I, 6, 14. Anab. VII, 5, 14. Sed alii servos libris scribendis habebant, ut Euripides Cephisophontem cf. Vit. Eurip. et Aristoph. Ran. 945. 1048. 1452; cf. præterea Gell. N. A. II, 18. — [61]) cf. Plato legg. VII, 810 E et 811. — [62]) Simile quid cf. Plat. legg. VII, 811 E. — [63]) cf. Plutarch. de aud. poet. 2, p. 16; similes res est in oratoribus, quorum in orationes multae exercitationes scholasticae irrepserunt cf. e. gr. Demosth. or. XXIX, 47 sq. c. or. XXVII, 55 sq.; XXIX, 44 sq. c. XXVII, 44 sq. — [64]) cf. Aeschin. c. Chesiph. 73. Isocr. ad Nicol. 3, 15.

gnidis libri altera ab altera parte differat, in obscuro est; namque non tam initia libri quam insequentes partes corruptelis scholasticis obnoxiae esse et additamentis augeri solent, præsertim cum, quo longius progrediuntur, eo plus repetendae materiae magistris præbeatur. Accedit, quod alterius partis argumentum non æque generale fuisse videtur eoque minus ad scholae usum et magis ad magistrorum mutationes accommodatum. Sed etiam nunc, ut infra videbimus, ordo quidam sub vasta disturbatione latet [64a]).

Hoc modo cum paulatim novus ac non ubique idem Theognis confectus esset, is «ita evaluit, ut ab omnibus librariis cum religione propagaretur» [65]). Verus Theognis mox oblivione obrutus est atque, cum omnes Theognidem scholasticum verum genuinumque putarent, neglectus periit: scholasticus ad hæc tempora mansit. Sed ut Theognidem, ita alios poetas in scholas admissos esse inter omnes constat [66]), quamquam postea — nulli enim præter Hesiodem extare videntur — a Theognide, qui ferebatur, magis magisque expulsi et oblitterati esse putandi sunt. Qui libri cum similis fere ac Theognis naturae indolisque essent, quid mirum, si in duobus pluribusve idem versus recepti erant? Atqui inde postea de auctoribus versuum dubitationes, quae satis multae sunt, oriri potuerunt. Eo pertinent, quae Rintelenius [67]) ad v. 147 adnotat: qui versus usu demum in proverbium tritissimum abiisse videtur, quod Aristotelis tempore haud dubie pueri in scholis ediscebant cf. Michael Ephesium ad h. l. [68]), quae dubitatio de auctore facillime oriri potuit, si utriusque poetae versus uno libro coacti erant, ita ut non accurate distingui possent. Melius putes vv. 147—8 in duobus poetis scriptos fuisse, quod per se verisimillimum est. Idem etiam in alios versus cadit cf. 153 [69]). 795—6 [70]). 255—6 [71]) etc.

[64a]) cf. infra III. — [65]) verba sunt Schneidew. præf. p. 51. — [66]) cf. quae supra de usu scholast. Theog. diximus. — [67]) cf. p. 34. — [68]) cf. Michael Ephesium in Comment. ad h. l. p. 61, qui Theophrastum in primo περὶ ἠθῶν hoc distichon Theognidi, in primo autem τῶν ἠθικῶν Phocylidi tribuere docet. Welker. — [69]) cf. Clem. Alex. Str. VI p. 620 Theognidem ait Solonis versum τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται, ita ut in libris nostris legitur, immutasse. — [70]) Ut Mimnermi est in Anthol. Planud. p. 120 Steph. et Pal. T. II. p. 20. — [71]) cf. Aristot. Eth. Nicom. I, 9 Deliacum epigramma vocat; Eth. Eudem. I, 1.

Ita ratione, qua ea, quae nunc exstat, carminum Theognideorum sylloge probabili modo orta sit, cognita iam quæstio de eius ætate instituenda est, quae haud ita difficilis videtur. Namque ex eis, quae supra disputavimus, sponte apparebit ab ipsa illa, qua Theognis in scholas receptus est, ætate hanc collectionem inchoatam neque ad finem et umbilicum perductam esse nisi longo temporis spatio interiecto. Quodsi tempus definire volumus, quod in hanc collectionem conficiendam insumptum est, facere non posse videmur, quin id tempus, quod, dum finis ei imponeretur, præteriisse probabile sit, indicemus. Id vero reperiemus, si diversorum temporum scriptoribus, qui versus Theognidis laudant, deinceps cum nostra sylloge comparatis viderimus, quid simile, quid diversum habeant, initio ab antiquissimis facto.

Atque horum scriptorum agmen ducit Plato, qui duobus locis [72]) Theognidem laudat. Quibus ex locis is memoratu dignissimus est, qui in Menone legitur. Vv. enim 33—36 laudatis Plato: ἐν ἄλλοις δέ γε ὀλίγον μεταβάς pergens vv. 435 sq. nostrae editionis addit. Quaeritur igitur, num transitus a vv. 33 sq. ad vv. 435 sq. verbis ὀλίγον μεταβάς designari possit; quod si iure negaverimus, equidem puto rem ita componi posse, ut existimemus Platonem Theognidis versus nondum tot alienis additamentis inquinatos habuisse; ita enim cum vv. 435 sq. propius ad 33 sq. accesserint, Plato suo iure ὀλίγον μεταβάς dicit. De altero loco, ex quo nihil confici potest, cf. quae infra in Theognidis vita disputabimus.

Platonem sequitur Aristoteles, qui plures Theognidis versus [73]) laudat; ex quibus, ut ex Platonis, apparet Aristotelem certos

---

[72]) Men. p. 95. D. c. 36 laudantur vv. 33—36 et 435 sq. legg. I p. 630 A vv. 77. 78. — [73]) vv. 31 sq. in Ethic. Nicom. IX, 9 et 12 ed. Bekk., 147 sq. ibid. V, 3 verbis καὶ παροιμιαζόμενοί φαμεν additis, quibus indicatur hos versus iam tum in proverbium abiisse, id quod etiam Michaelis Ephesii ad h. l. adnotatione confirmatur cf. supra p. 16. Vv. 125 sq. leguntur Eth. Eudem. VII, 2; ibid. III, 1 vv. 177 sq.; versus 14 ibid. VII, 10. Vv. 255—6 memorantur Ethic. Nicom. I, 9 et Ethic. Eudem. I, 1, ubi Aristoteles eos Δηλιακὸν ἐπίγραμμα vocat. Versus 472 sq. ter in Aristotele exstant: Rhet. I, 11, Metaph. IV. 5, Eth. Eud. II, 7: quorum priore loco Arist. non affert, ex quo auctore distichon sumpserit, duobus posterioribus Euenum laudat.

quosdam versus, qui hodie exstant, apud Theognidem nondum legisse; unde sequitur Theognidis librum Aristotelis ætate multo magis quam hodie alienis additamentis caruisse.

Proximus est Xenophon, qui duobus locis [74]) Theognidis versus ita affert, ut de Theognidis collectione, num a nostra distulerit, nihil effici liceat.

At alius, ut volunt, superest Xenophontis locus, qui a Stobæo III, 167 (88, 14) exhibetur; is an genuinus sit, valde dubito. Nam ubi hic locus apud Xenophontem legitur? Non enim inest in eis, quos nos habemus, Xenophontis libris. Itaque alii in deperditorum Xenophontis librorum numero libellum, qui περὶ Θεόγνιδος inscriberetur, fuisse putant; alii in commentariis, quos lacunosos et corruptos esse constet. Stobæi verba scripta fuisse persuasum habent; alii denique Xenophontis nomen per errorem irrepsisse coniecerunt [75]). Ac sane mirum est eum librum, si Xenophon scripsit, nusquam commemorari, ne a Diogene quidem Laërtio, qui Antisthenem eiusmodi libellum composuisse affert [76]). Neque magis probabile est hunc locum Memorabilibus infuisse, cum totius loci natura atque indoles memorabilibus repugnet, ne addamus ipsum titulum Stobæi: ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος obstare videri. Nonne præterea, ut hoc quoque moneam, Xenophon in commentariis aliter de nobilitate sentit atque auctor loci, quem Stobæus exscripsit [77])?

Sed quicunque auctor huius loci est, certe ex eo concludi potest illius ætate Theognidis collectionem nondum ita, ut nunc, interpolatam fuisse. Cum enim scriptor dicat: οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγον πεποίηται ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων, καὶ ἔστιν ἡ ποίησις [σύγγραμμα] περὶ ἀνθρώπων, ea verba quin de nostra sylloge dici nequeant, dubium non est.

Idem sequitur ex Isocrate, qui, ut Nicocl. p. 18 b, ubi ei versus 303 obversatus esse videtur, missum faciam, eiusdem orationis p. 23 homines ita natura comparatos esse dixit, ut bona laudarent, facerent mala: σημεῖον δ' ἄν τις, inquit auctor, ποιήσαιτο

---

[74]) cf. Mem. I, 2, 20 auctore non nominato. Symp. II, vv. 35—36. — [75]) cf. Xenoph. ed. G. Sauppe. vol. V appendix altera 1. — [76]) cf. Diog. L. VI, 16. — [77]) cf. memor. IV, 4, 22. — Ceterum cf. Leutsch. Philol. XXIX p. 519 sq.

τὴν Ἡσιόδου καὶ Θεόγνιδος καὶ Φωκυλίδου ποίησιν· καὶ γὰρ τούτους φασὶ μὲν ἀρίστους γεγενῆσθαι συμβούλους τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων, ταῦτα δὲ λέγοντες αἱροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἐκείνων ὑποθήκαις: quae quidem verba non magis de nostra collectione dici possunt quam Stobæi, quae modo tractavimus.

Ex Theophrasto denique unus exstat locus, quem Michael Ephesius in comment. ad Aristot. Eth. Nicom. V, 1 attulit dicens Theophrastum in primo περὶ ἠθῶν libro vv. 147—8 Theognidi, in primo περὶ ἠθικῶν Phocylidi tribuere. Id Theophrastus non tam memoria lapsus fecisse videtur, sed, ut supra diximus [78]), quod illos versus et apud Phocylidem et apud Theognidem, quibus quidem in scholis utebantur, legerat neque, cum alterum locum scriberet, alterius meminerat. Quod si fecisset, num dubium est, quin aliquid de diverso illorum versuum auctore adnotaturus fuerit? Ex hoc igitur loco cum satis luculenter appareat iam tum temporis generales quasdam sententias ex aliis in alios receptas esse poetas, quid obstat, ne hoc in Theognidem quoque cadere arbitremur?

Ex insequentibus, quae supersunt usque ad Christum natum, sæculis duo Scholiastarum exstant testimonia [79]); sed cum inde non multum de statu condicioneque carminum Theognideorum concludi posse videatur, eis omissis præstat, quae in universum de Theognidis ante Christum n. condicione nobis coniicere licet, ea in brevi conspectu ponere: Theognidis liber usque ad Chr. n., etsi non ab omnibus omnium generum interpolationibus integer erat, tamen maioribus quaeque a morali, ut ita dicam, poetae indole abhorrerent additamentis intentatus simpliciorem quandam et uniformiorem speciem, quam hodie, præbuit. De contextu et perpetuitate versuum a veteribus nihil traditum est, sed librum elegantiorem et concinniorem fuisse docent et tot alienorum versuum inopia et maior

---

[78]) cf. supra pag. 16. — [79]) cf. schol. ad Soph. Oed. Col. 1225, ubi vv. 425 sq. laudantur, et schol. ad Thucyd. II, 43: τὸ νόημα παράδοξον καὶ ἐναντίον τῇ κοινῇ συνηθείᾳ· Θέογνις γὰρ ὁ ποιήσας τὰς ὑποθήκας φησί· χρὴ πενίην κ. τ. λ. (cf. vv. 175 sq.). τούτῳ οὖν ἐναντίως ὁ Περικλῆς ἀποφαίνεται· καὶ σκόπει τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἑρμηνείας, ὅτι καὶ τῆς εἰρημένης τοῦ Θεόγνιδος ὑποθήκης λανθανόντως ἐμνήσθη καὶ ᾐνίξατο, εἰπὼν τὸ δικαιότερον.

sententiarum, quae inerant, numerus, id quod ex ipsis antiquis scriptoribus sequitur [80]).

Idem fere ex scriptoribus primi et secundi et tertii sæculi post Chr. n. de Theognide statui potest, quamquam dubium non est, quin etiam plures sententiae, quae quidem similis ac Theognideae erant argumenti, in collectionem receptae sint. Certe παιδικά et συμποτικά et alia id genus carmina Theognidem nondum deformaverunt neque tot, quot nunc exstant, aliorum poetarum versus irrepserunt.

Et Plutarchus quidem γνωμολογίας Θεόγνιδος commemorat [81]), ita tamen, ut inde vix quidquam, quod in nostrum usum vertamus, effici posse videatur. Sed integriore quam nos versuum Theognideorum editione Plutarchum usum esse inde intelligitur, quod aliorum poetarum versus, qui in nostra collectione Theognidi assignantur, a Plutarcho non Theognidi, sed illis, quorum sunt, poetis tribuuntur [82]). Alii versus, quos Plutarchus ex ipso Theognide laudat, omnes in nostra sylloge leguntur [83]).

Iam prætermissis Artemidoro [84]) et Theodoro [85]), ex quibus nihil colligi posse videtur, ad Dionem Chrysostomum progrediamur, cuius in secunda oratione 3 hæc legimus: ὅτι δοκεῖ μοι, ὦ πάτερ, οὐ πᾶσα ποίησις βασιλεῖ πρέπειν, ὥσπερ οὐδὲ στολή· τὰ μὲν οὖν ἄλλα ποιήματα ἔγωγε ἡγοῦμαι τὰ μὲν συμποτικά, τὰ δὲ ἐρωτικά, τὰ δὲ ἐγκώμια ἀθλητῶν τε καὶ ἵππων νικώντων, τὰ δ᾽ ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι θρήνους, τὰ δὲ γέλωτος ἕνεκεν ἢ λοιδορίας πεποιημένα, ὥσπερ τὰ τῶν κωμῳδιοδιδασκάλων καὶ τὰ τοῦ Παρίου ποιητοῦ· ἴσως δέ τινα αὐτῶν καὶ δημοτικὰ λέγοιτ᾽ ἂν συμβουλεύοντα καὶ παραινοῦντα τοῖς πολλοῖς καὶ ἰδιώταις, καθάπερ τὰ Φωκυλίδου καὶ Θεόγνιδος· ἀφ᾽ ὧν τί ἂν ὠφεληθῆναι δύναιτο ἀνὴρ ἡμῖν ὅμοιος;

---

[80]) cf. quae infra de Stobæo dicemus. — [81]) cf. de aud. poet. 2. — [82]) cf. vv. 227 sq. Plut. de divit. cup. 524 E; vv. 315 sq. vit. Sol. 3; vv. 719 sq. Sol. 2: quae omnia Solonis sunt. Vv. 427 sq. Non posse suav. vivi sec. Epic. 21 Eueno tribuit, assentiente Aristotele cf. supra. — [83]) cf. Plat. Quaest. p. 1000 C. vv. 432 sq.; de amic. mult. extr. p. 96 F vv. 215 sq. cf. etiam Quaest. nat. 19 p. 916 C, de sol. anim. 27 p. 978 E; de comm. notit. 12 vv. 175 sq. cf. et. de Stoic. contradict. 14 et adv. Stoic. 22.; de aud. poet. 22 vv. 177 sq. — [84]) cf. 1, 32 vv. 177—8. 1, 66 vv. 509 sq. [85]) cf. Therap. T. IV p. 712 vv. 77 sq., ibid. V p. 71 vv. 425 sq. Welcker.

Hæc verba, nisi omnia fallunt, gravissimum argumentum præbent Dionem in eis, quos noverat, Theognidis versibus carmina neque συμποτικά neque ἐρωτικά neque ἐγκώμια neque θρηνητικά neque γελωτοποιητικά legisse [86]), quorum in nostra collectione satis magna copia inest, etsi sine dubio iam multae morales, ut ita dicam, sententiae aliunde intrusae erant. Præterea Dio v. 432 auctore non nominato laudat [87]).

His auctoribus breviter Galeno [88]) et Luciano [89]) et Clemente Alexandrino [90]), quorum ex scriptis de Theognide aut paulum aut nihil effici potest, adiunctis videmus omnia, quae supra diximus, vera esse. Nam etsi confitendum est interpolationes similium sententiarum iam satis late patuisse, tamen per hæc quoque tria sæcula nondum turpibus carminum amatoriorum et convivalium et aliorum id genus additamentis corruptus est Theognis, quibus insequenti ætate quasi situ quodam magis magisque obductus est.

Nam proximus, quem in crisin vocamus, auctor, Athenæus, nos docet illa ætate iam carmina et erotica et convivalia et ænigmata in Theognidis collectionem irrepsisse; id quod versibus, quos laudat, satis comprobatur [91]). Quamquam ex eisdem versibus constat alteram, quam habemus, partem inde a vv. 1231 sq., quae παιδικά complectitur, nondum Theognidi adscriptum fuisse; nam si fuisset, Athenæum apparet pro vv. 993 sq. ex illa parte multo probrosiora et obsceniora allaturum fuisse [92]). His igitur, qui inde a vv. 1231 sq. leguntur, versibus demptis nihil obstare videtur, ne eandem fere, quae etiamnunc exstat, collectionem in suum usum adhibuisse Athenæum existumemus [92a]); omnis enim color ac tenor illius

---

[86]) cf. Schœm. l. l. p. 5. Welcker proleg. p. 75. — [87]) cf. I p. 2. — [88]) cf. T. I fol. 168, 41 Ald. vv. 509 sq. — [89]) cf. de merc. cond. 5 et Apol. 10 vv. 177 sq. — [90]) cf. Strom. V p. 677 vv. 31 sq. VI p. 623 vv. 457 sq. ibid. p. 622 vv. 509 sq. ibid. p. 625 vv. 199 sq.; ubi Eurip. Med. 516 sq. comparat. IV p. 483 vv. 175 sq. III p. 517 vv. 425 sq. VI p. 620 vv. 309 sq. ibid. vv. 153 sq., ubi adnotat: Σόλωνος δὲ ποιήσαντος· τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅτ' ἂν πολὺς ὄλβος ἕπηται, ἄντικρυς ὁ Θέογνις γράφει· τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅτ' ἂν κακῷ ὄλβος ἕπηται. — [91]) cf. vv. 997 sq. et 993 sq. cf. VII p. 310 a et b; vv. 215 sq. cf. VII p. 317 a; vv. 477 sq. cf. X p. 428 c et d; vv. 229 sq. cf. X p. 427 b; vv. 205 cf. XII p. 513 d; 457 sq. cf. XIII p. 560 a. — [92]) cf. Welck. proleg. p. 76. — [92a]) cf. Bergk, Rhen. Mus. III p. 406: Athenæus wenigstens scheint nur unsere Sammlung zu kennen.

collectionis idem ac nostrae fuisse videtur, etsi, ut versus, qui in nostro libro desunt, infuisse verisimile est [92b]), ita aliis, qui hodie insunt, maximeque obscenis caruit. Quocum consentiunt etiam duo alii Athenaei loci [93]), qui eodem iure de nostra collectione dici possunt.

Eiusdem fere modi collectio putanda est, quam Iulianus adhibuit, ad quem iam transeamus, Eusebio [94]) et Sexto Empirico [95]) et Themistio [96]) et Basilio [97]) et Harpocratione [98]), ex quibus paulum lucramur, praetermissis. Is enim Iulianus [99]) Theognidem cum Phocylide et Isocrate Salomonis proverbiis praeferre se profitetur. Ad quae Cyrillus hos poetas concedit scripsisse χρηστομαθῆ, φιλὰ καὶ κεκομψευμένα, ὁποῖά περ ἂν καὶ τίτθαι κορίοις καὶ μὴν καὶ παιδαγωγοὶ φαῖεν ἂν νουθετοῦντες τὰ μειράκια. At haec quin Cyrillus non scripturus fuerit, si novisset carmina cum reliqua omnia, quae nunc exstant, amatoria et convivalia, tum, quae liber Mutinensis servavit, παιδικά [100]), non dubium est, etsi non omnia, quae de amore et vino canunt, carmina his verbis excluduntur [101]).

Claudit agmen Stobaeus, cuius aetate Theognis aeque immutatus et corruptus erat atque nunc est; non enim aliorum tantum poetarum versus, qui hodie insunt, iam recepti erant, sed etiam carmina amatoria et convivalia aliaque ludicra irrepserant. Sed cum Bergkius [102])

[92b]) cf. Athen. X, 457 b. — [93]) cf. Athen. VII p. 310, ubi de Theogn. versibus ὑποθηκῶν nomen usurpat, et XIV p. 632 d, ubi de accurato metro sermo est, ubi μηδεὶς στίχος est ἀκέφαλος μήτε λαγαρὸς μήτε μύουρος. — [94]) cf. Prot. Ev. p. 574 C. vv. 77 sq. — [95]) cf. Pyrrh. Hyp. III, 24, 231 auctore non nominato. — [96]) cf. Or. 21 p. 248 vv. 183 sq. et or. 22 p. 265 vv. 79—80. — [97]) cf. or. ad iuven. ante Grotii floril. p. 107 vv. 1155—6 et orat. ad adolesc. p. 127 vv. 227 sq., quos tamen Soloni tribuit. — [98]) cf. s. v. Θέογνις, ubi vv. 783 sq. laudantur. — [99]) cf. Cyrill. c. Iul. VII p. 224 Spanh. — [100]) cf. edit. nostr. inde a vers. 1231 sq. — cf. Rintelen p. 40, qui idem sentit. — [101]) cf. Schœmann. p. 5: Denique etiam Iuliani imperatoris aetate gnomologiam quandam Theognideam ab huiusmodi (sc. amatoriorum et convivalium et aliorum ludicrorum) additamentis puram superfuisse suspiceris. — [102]) cf. Mus. Rhen. III p. 396 sq. Bergkii argumenta haec fere sunt: 1) die Abweichungen der Lesarten sind nicht von Belang und nicht besser. 2) die Distichen, die St. mehr citirt, können in unsern Hds. ausgefallen sein: Venet. 2 hat manche Lücken. 3) die verschiedene Aufeinanderfolge der Distichen bei St. ist nicht von Belang, da auch unsere Hds. in dieser Beziehung abweichen. 4) St. führt die Verse

accurate de hac re egerit, non est, quod denuo quæstionem tractemus, eoque minus, quod in universum cum Bergkio consentimus Stobæum nostra vel nostrae simillima sylloge usum esse. Sufficit addidisse Stobæi librum, ut Athenæi, maiorem quam nostrum habuisse versuum numerum, id quod satis declarant versus, qui in nostra collectione desunt, ab illo laudati [103]). Necdum altera, quae ἐλεγείων β' inscribitur, pars priori adiuncta fuisse videtur, cum nullo loco versus huius partis ab eo afferantur. Sed hoc non ita multo post factum esse inde elucet, quod in codice Mutinensi, quam perantiquus est, ea iam leguntur [104]). Suidas quoque ea novit [105]).

Sed per idem temporis spatium, ut alieni versus irrepserunt, ita veros intercidisse ac periisse, non est, quod multis moneamus. Ita omnes, qui quidem ad Theognidis carmina collectionemque cognoscenda aliquid conferant, scriptores inspeximus. Atque ex hac quæstione videmus per longum temporis spatium Theognidem paulatim eam accepisse faciem, quam nunc exhibet. Et initio quidem usque ad Dionis Chrysostomi ætatem corruptelae leviores et germano Theognidi consimiliores fuerunt; tertio vero p. Chr. n. sæculo interpolationes maximae et violentissimae fuisse videntur, quippe quo tempore carmina amatoria et convivalia et alia id genus irrepserint ac Theognidem ei, quem nunc habemus, similiorem reddiderint. Quinto denique p. Chr. n. sæculo, Stobæi fere ætate, collectio nostra in universum confecta est; tum enim iam omnes omnium generum interpolationes insunt; nec meliore editione undecimo sæculo Suidas [106]) usus est. Atque hæc collectio paucis fortasse

---

anderer Elegiker, die in unserer Sammlung unter dem Namen des Theognis erscheinen, ebenfalls als Verse des Theognis an, cf. 585—590, obwohl er auch die vollständige Elegie des Solon an anderem Orte anführt; das Bruchstück hat andere Lesarten als die ganze Elegie: also benutzte er hier eine andere Quelle, dieselbe, die auch unserer Sammlung zu Grunde liegt. 5) die Reihenfolge, in welcher St. diese Stellen des Theognis anführt, beweist, dass jene Compilation ganz so geordnet war, wie die unserige. — [103]) cf. Stob. VIII, 9. XXI, 1. LXVII, 4. XI, 1. — [104]) paulo aliter Rintelen p. 40: satis comprobatum esse puto non genuinam esse hanc collectionem neque antiquitus Theognidi adscriptam. Quamquam antiquorum versus insunt, non mihi ante Stobæi ætatem collectio hæc alteri Theognidis nomine inscriptae addita videtur etc. — [105]) cf. Suid. s. v. Θέογνις. — [106]) cf. Suid. s. v. Θέογνις: ὅτι μὲν παραινέσεις ἔγραψε Θέογνις, ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων παρεσπαρμέναι μιαρίαι καὶ παιδικοὶ ἔρωτες καὶ ἄλλα ὅσα ὁ ἐνάρετος ἀποστρέφεται βίος.

aut additis aut demptis versibus in libris exstat, quos nunc habemus[107]). —

II.

Quoniam supra de versuum Theognideorum collectionis compositione, origine, ætate exposuimus, proximum est, ut quæramus, quid inde ad cognoscendum, quæ carmina Theognidis quæque aliorum sint poetarum, sequatur. Quae quæstio quam difficilis aleaeque plena sit, etsi haud ignoramus, tamen non omittenda abiiciendaque est, præsertim cum non omnibus, ut primo quidem obtutu videtur, opibus adminiculisque destituti simus.

Nam primum non dubium est, quin ea poemata, quae ab ipsis veteribus aliis auctoribus, ut Soloni, Mimnermo, aliis, tribuuntur, a Theognide abroganda sint; itemque repetitiones eorundem versuum et sententiae aliis contrariae et omnes versus, qui aperte iudicium de prægressis ferunt: accedunt denique carmina amatoria, convivalia aliaque ludicra, quae, ut supra vidimus, ne Dio quidem aliique apud Theognidem legerunt [1]). Hæc omnia sine dubio ex Theognide eiicienda sunt.

Sed his ademtis qua tandem nota reliqui versus cognosci possunt, utrum Theognidis sint necne? Neque enim in hac quæstione multum eo adiuvamur, quod quædam carmina ab aliis auctoribus Theognidis nomine laudantur, cum horum numerus versuum satis exiguus sit, neque ea, quam supra indicavimus, nectendi ratione nixi omnes difficultates expedire possumus. Nam magnopere cavendum est, ne nimios in similitudinibus indagandis nos præstemus, quoniam ea quoque, quae eiusdem aut carminis aut carminum partis sunt, similitudinem quandam et verborum et rerum prae se ferunt.

---

[107]) Bergk, Mus. Rhen. III p. 406: Ich glaube, etwa im ersten Jahrhundert n. Chr. oder im Anfang des zweiten ist unsere Sylloge entstanden. — Rectius Schneidewin, p. 52: exstabat autem hic ordo iam sæculo XI, quo Suidas lexicon suum comportavit. — Similiter Schœmann l. l. p. 5 putat Suidae auctores collectionem nostrae similem habuisse. — Nietzsche Mus. Rhen. XXII p. 177 sq. 184 sq. putat hanc collectionem post 433 et ante Stobæum, i. e., altera quinti p. Chr. sæculi parte, factam esse.

[1]) cf. supra p. 20. Aliter Leutschius Philol. 1870. XXIX p. 515, qui hos quoque versus Theognidi tribuit: ceterum cf. infra. — De repetitionibus et parodiis cf. van der Mey, studia Theognidea p. 17 sq.

Quare periculum est, ne, quae communi inter se vinculo a poeta ipso iuncta sunt, aliena putes atque illa, quam diximus, ratione inter se conglutinata ac composita iudices; quae si feceris, quin in devium abeas, dubium esse non potest. Quid quod latet, si alia indicia desunt, quae ex quibus apta sint? Sed cave, ne haec ita disputata accipias, ut me fructum, quem inde ad quæstionem solvendam capimus, despicere putes, quippe qui ipse has res minime neglexisse mihi videar: id ago, ut omnia vera luce offulgeri velim, qua optime veritas adiuvatur.

Quae cum ita sint, perbene accidit, quod nobis in ipsis eis, quae Theognidis nomine traduntur, carminibus signum proditur, quo formae, quae dicitur, externae ratione habita versus Theognideos satis certo agnoscere possimus. Id inest in versibus 19—26, de quibus utpote ad hanc rem gravissimis accuratius tractandum est.

Sed antequam ad sententiam, quae his versibus subest, considerandam aggrediamur, adnotandum videtur hos versus, quos Bergkius aliique editores in unum coniunxerunt, non unum continuumque poema esse, sed ex duobus conflatum haud similibus. Sunt enim inter se iungendi vv. 19—22 et vv. 22—26. Cui coniunctioni libri non adversantur, quoniam, ut Bergkius dicit [2]), optimi tres codices sententias non distinguunt.

Hos vero versus ita, ut fecimus, disiungendos esse testantur ipsae sententiae, quæ toto cœlo inter se differunt. Nam versus 19—22 poeta gaudio poematum suorum elatus eiusmodi se usum esse sigillo dicit, quo omnes carmina sua agnoscere possint: ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ. Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη. Quid vero vv. 23—26 sequitur? Apud omnes homines, inquit poeta, gloriosus civibus meis nondum probor; nec vero hoc mirum est, cum ne Iuppiter quidem omnibus probetur. Quae sententiae quid tandem inter se commune habent? Altera læta gaudiique plena, tristis solaciique plena altera [2a]).

Suspicio autem, quam de his versibus habemus, aliis rebus augetur. Versus enim 23—26 postea ab alio quodam homine additos esse primo declarant verba τοῦ Μεγαρέως, quae v. 23

---

[2]) cf. poet. lyr. II, Theognis, initium, ubi de codicibus sermo est. — [2a]) cf. Philol. 1870. XXIX p. 512, ubi Leutschius quoque hoc agnovit, etsi aliter expedit: Theognidi omnes tribuit ac coniunxit.

leguntur quaeque aperte interpolatorum manus produnt, quorum mos est, ut uno pluribusque vocabulis, quae quadrare videantur, ad praecedentia additis iam suam poesin proferant, ut passim in Homero vides [3]); certe, quam otiosa sint, intelliges, si similia aliorum poetarum comparaveris, veluti καὶ τόδε Φωκυλίδεω, μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου, καὶ τόδε Δημοδόκου etc. — declarant porro verba πάντες δὲ sq., quae quantopere editores exercuerint, videbis, si adnotationem criticam legeris [4]); sed bonum sensum nullis machinis extrices — declarant denique vv. 24—25, quos interpolator ex vv. 803—4 desumpsisse videtur, nisi aliunde cognitos huc adscripsit [5]).

Quodsi recte versus 23—26 exturbamus, restant versus 19—22, qui per se perfecti et absoluti optimum sensum habent. Neque dubium esse potest, quin Theognidis sint, quoniam poeta de se ipse loquitur suumque nomen versibus inseruit. Possumus igitur sine ulla dubitatione eos ad Theognidis poemata cognoscenda adhibere.

Sed quae est interpretatio horum versuum? Κύρνε, inquit poeta, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεσιν, quae verba Welckerus [6]) ita intelligit, ut σοφιζομένῳ ἐμοὶ τοῖσδ' ἔπεσιν verbis «hisce versibus sententiarum mearum» explanet. At σοφίζεσθαι idem valet ac σοφὰ νοεῖν, σοφὰ πράττειν, σοφὸν εἶναι, ut σοφιζομένῳ potius ad prudentiam ac calliditatem, qua versus sibi conservet, referendum videatur. Rectius igitur ita vertas: «Cyrne» callido (vel potius callide agenti) mihi sigillum impressum esto hisce versibus. Quibus in verbis «callido mihi» positum esse pro illo «a me callido», vix est, quod memorem; potius videamus, quod sigillum Theognis versibus suis impresserit.

Atque editores omnes cum Κύρνε, quod nomen ab initio huius carminis positum est, ita intelligant, ut Cyrnum adolescentem a poeta appellari putent, alii aliud sigillum esse coniecerunt. Et Camerarius [7]) quidem: τὰ μὲν ἔπη ταῦτα, inquit, τῇ ἐμῇ σοφίᾳ ὥσπερ σφραγῖδι κατασημανθέντα εὔγνωστά τε καὶ διάδηλα ἔσται

---

[3]) cf. e. g. Od. 4, 553. 661. 726. 783. 5, 67. 84 etc. — [4]) cf. infra ad h. l. — [5]) Bekkerus ad v. 23: Corrupta est, inquit, lectio, quo minus fragmenta coaluisse duo pateret. — [6]) cf. adnot. ad h. l. — [7]) cf. adnot. ad h. l.

πᾶσι. Contra hæc Welckerus [7]) adnotat: nomen meum, inquit poeta, appono, quo tamquam sigillo hisce versibus sententiarum mearum impresso vindicentur illae ab imitatoribus aliena usurpantibus. Idem Schneidewinus [7]) descripsit. Bergkium [7]) quoque aliosque sequi comma post Κόρνε positum satis testatur.

Alia interpretatio est Leutschii in Philol. XXIX p. 511 sq. Is σφραγῖδα confirmatricem veritatis notam, quam vocis significationem apud scriptores musicos legi dicit, interpretatus τοῖσδ᾽ ἔπεσι dativum instrumenti esse vult: verba prudentia dicenti mihi (i. e. verbis meis prudentibus) confirmatrix veritatis nota hocce carmine impressa esto. Iam ad verba λήσει sq. subiectum τὰ σοφίσματα supplendum censet: numquam vero hæc prudentia verba de plebe clam tollentur; quae sententia sequenti versu accuratius explicatur: neque quisquam palam peiora permutabit (i. e. sibi parabit, leget), quoniam meliora adsunt; quisque enim dicet: Θεύγνιδος κτλ. Inde sponte apparet hoc carmen extremum collectionis totius fuisse.

At mihi neque Camerarii neque Welckeri sententia probatur; nam neque ad σοφιζομένῳ neque ad Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη illud σφραγὶς ἐπικείσθω referri potest. Neque magis Leutschio assentiri possum. Nam ut omittam eius interpretationem a natura ac simplicitate Theognidis abhorrere, quomodo hoc extremum carmen nota esse potest veritatis præcedentium confirmatrix? Theognidis nomine addito, inquit Leutschius. At unde L. scit Theognidem, cum hoc scriberet, iam tam clarum illustremque fuisse poetam, ut eius nomine apposito versus magis commendarentur verioresque viderentur? Deinde dubito, an verba ἐμοὶ μὲν σοφιζομένῳ et λήσει δ᾽οὔποτε κλεπτόμενα Leutschii interpretationem admittant; certe verbum ἀλλάξει repugnat. Num vero verba: ὧδε δὲ πᾶς τις κτλ., id quod L. vult, significare possunt: unusquisque, cum aliam sententiarum collectionem ab aliquo sumi s. emi viderit, statim dicet: «a Theognide quoque eiusmodi poemata facta sunt eaque meliora»?

Quae cum ita sint, scribo: «Κόρνε» σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφραγὶς ἐπικείσθω τοῖσδ᾽ ἔπεσιν: iam omnia perspicua erunt: ipsum enim vocabulum Κόρνε sigillum est, quod Theognis omnibus suis carminibus impressurum, quo omnia sua poemata signaturum se esse dicit, eo consilio, ut ab aliis surripi nequeant; nam omnes

homines illo sigillo audito poetae versus agnoscent et clamabunt: Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη[8]).

Hæc si recte disputata esse existimaveris, non dubium tibi erit, quin vv. 19—22, quibus poeta signum, quo poemata sua agnosci possent, legentibus indicaret, ab initio totius libri lecti sint. Id Valckenario[9]) quoque et Bergkio[10]) visum est, cum Jacobs et Welckerus[11]) et Leutschius hos versus in fine eclogarum positos fuisse suspicentur, quos Schneidewinus[12]) sequi videtur. Eiusmodi vero sigillo, ut hoc vocabulum retineam, uti, tantum abest, ut ab illa ætate abhorreat, ut omnibus fere et poetis et scriptoribus in more fuerit[13]); vide v. c. καὶ τόδε Φωκυλίδεω, μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου, καὶ τόδε Δημοδόκου; vide præterea hymn. in Apoll. Del. 165 sq., ἱερὸν λόγον Pythag. init., Eratosthenis carmen de cubi duplicatione fin., Hecataeum; Herodotum, Thucydidem, alios. Idem, quod hi scriptores omnes, Theognis fecit, eo discrimine, ut non nomen suum unicuique carmini præponeret, sed vocabulum Κύρνε, quod suum esse signum primis versibus profitetur. Inde illud quoque sequitur Theognidem ipsum suos versus in publicum edidisse, quod a nonnullis negatum lego[13a]).

Sed maioris momenti est, quod inde de Cyrno et Polypæde effici potest; quem omnes, ni fallor, poetae amicum adolescentem putant. Quid quod Schneidewinus codicem h., qui inscriptionem Θεόγνιδος Μεγαρέως γνωμολογία πρὸς Κύρνον πολυπαΐδην τὸν ἐρώμενον exhibet, secutus Πολυπαΐδην patronymicum, quod dicitur, Cyrni esse coniecit[14])? At si Κύρνε, ut ipse poeta dicit, signum est, quo sua carmina agnoscantur, eo nomine certum quendam hominem, ut familiarem aut necessarium, designari non oportet[15]). Quo vero consilio poetam ei patronymicum addidisse putas, præsertim cum nomen ipsum satis superque sufficeret? An omnino Πολυπαΐδην pars signi esse potest, quod poeta vocabulum in signo

---

[8]) Eodem modo Hartungium quoque h. l. interpretari postea vidi. — [9]) cf. adnot. ad Theocr. 1, 65. — [10]) cf. adnot. ad h. l. — [11]) cf. Welcker. ad v. 859. — [12]) cf. adn. ad h. vv. — [13]) cf. Valcken. ad Theocr. 1, 65. — [13a]) cf. Rintelen l. l. p. 27. — [14]) cf. l. l. præf. 50; idem Rintelen l. l. — [15]) cf. Welcker. p. 35 et 77 eandem fere profert sententiam, etsi Cyrnum signum fuisse eum fugit Theognidemque ab initio carmen didascalicum non condidisse.

proferendo memorare oblitus est? Eademque hac causa Πολυπαΐδης ne tum quidem cum nomine Κύρνος coniungi potest, si, id quod per se quidem non veri dissimile videtur, Κύρνον nomen amici Theognidis esse arbitraris. Quamquam hoc non ita esse facile intelliges; nam nonne tibi extra omnem dubitationem positum videtur, quin Theognis, si amici alicuius nomen pro suo poematis suis præposuisset eo consilio, ut signum, quo sua carmina agnoscerentur, esset, id eisdem illis versibus, quibus se voce Κύρνε ita usum esse profitetur, aperte indicaturus fuerit? Accedit, quod re vera per totum librum nomen Κύρνε non tam appellationis vice fungitur quam, id quod ex crebra ac frequenti eius repetitione sequitur, talis signi, quali alii poetae nominibus suis usi sunt [16]). Neque denique de eis locis, quibus poeta Cyrnum quasi amicum alloquitur, aliter sentiendum est ac de similibus poetarum Romanorum [17]) et nostratium, quos et ipsos carmina ac præsertim quædam præcepta ad commenticios quosdam homines dare videmus, quo magis veritatis speciem præbeant. Ipsum vero vocabulum Κύρνε, quo Theognis utitur, utrum nomen proprium sit an appellativum, certo diiudicari vix potest. Id nomen filii Herculis fuisse apud Herodotum legimus [18]). Tamen equidem Welckerum [19]) secutus κύρνον appellativum fuisse puto, derivatum a vocabulo κῦρος, quod summum discrimen, imperium, summam potestatem significat [20]). Ut κεδνός = κῆδος ἔχων, κυδνός = κῦδος ἔχων, ψυδνός = ψεῦδος ἔχων, κλειτνός = κλέος ἔχων, ita formatur κύρνος = κῦρος ἔχων. summam potestatem tenens, dominus, nobilis. Hoc vocabulo Megaris nobiles dicti esse videntur, quos poeta ipse v. 34 verbis «ὧν μεγάλη δύναμις» designat. Iam in aperto est, cur Theognis ipsum hoc vocabulum elegerit, quo versus suos insigniret. Quos cum ad nobiles scriberet, quid illo nomine aptius ac magis idoneum cogitari potest?

Quae cum ita sint, non longa disputatione opus est, ut argumenta, quibus Schneidewinus sententiam suam fulcire studet, refutemus: quorum alterum hoc fere est, quod duo nomina arctissime inter se iunguntur, verbi gratia vv. 53—60, alterum, quod

---

[16]) cf. quae supra p. 28 attulimus. — [17]) cf. Catulli Lesbiam, Propertii Cynthiam, Ovidii Corinnam etc., quae commenticia nomina sunt, maximeque Horatium. — [18]) cf. 1, 167. — [19]) cf. præf. p. 33. — [20]) cf. Herod. 6, 109.

utrumque nomen, Κύρνε et Πολυπαΐδη, in earundem fere sententiarum carminibus legitur [21]).

At ad prius argumentum responderi potest nomen Πολυπαΐδη, etsi novies [22]) in collectione exstat, ter [23]), ut recentiores editores coniungunt, in eodem carmine, quo Κύρνε, legi semperque pluribus versibus separatum. Et de vv. 19 sq. quidem supra diximus; si aliquo loco, certe hic Πολυπαΐδη nomini Κύρνε addendum erat; quod cum poeta omiserit, gravissimo est argumento Κύρνε et Πολυπαΐδη nomina nihil inter se commune habere [24]). Neque in vv. 53 sq. coniunctionem inter versus, qui nomine Κύρνε, et eos, qui nomine Πολυπαΐδη insignes sunt, tam arctam esse, ut seiungi nequeant, unusquisque videt. De tertio denique loco, qui vv. 183 sq. legitur, ipse Bergkius hæc adnotat: «189—192 coniunxi, quod Brunk quoque fecit, cum prioribus firmatque hoc Xenophontis locus, quamquam sane apud ipsum Theognidem post v. 190 alia plura videntur interiecta fuisse» [25]). Apparet igitur coniunctionem non ita arctam esse.

Neque alterum, quod Schneidewinus affert, argumentum firmius est. Omnes enim ipsi intelligent non mirum esse, quod moralia, quae dicuntur, et generalium sententiarum carmina certam quandam inter se affinitatem habent ac quodam modo coniungi possunt. Non igitur erramus, si Πολυπαΐδη a Κύρνε seiungendum omniaque carmina, quae ad Πολυπαΐδην scripta sunt, Theognidi abroganda esse putamus. Idem Welckero quoque visum est [26]).

Ita in ipsis Theognidis versibus alterum et, ut ita dicam, exterius repperimus argumentum, quo eius poemata agnoscere possimus; quod si cum altero, quod interius est, composuerimus, non dubitari potest, quin de plurimis nostrae sylloges versibus satis certo diiudicare liceat. At, fortasse inquies, hoc exterius argumentum non firmum est; nam multi versus, qui a posterioribus

[21]) cf. præf. p. 50. — [22]) cf. vv. 25. 57. 61. 191. 541. 79. 129. 143. 1197. — [23]) cf. 19 sq. 53 sq. 183 sq. — [24]) cf. Rintelen. p. 31: patronymicum propterea non coniungitur cum nomine proprio, quod molesta et otiosa duorum nominum inter se coniunctorum repetitio est, neque unum tantum nomen continuo usurpatur, quoniam hæc repetitio molestior etiam est (?!). — [25]) Schneidewinum ipsum video vv. 189 sq. a vv. 183—188 seiunxisse. — [26]) cf. proleg. p. 100 sq. — Ceterum de Polypæde cf. infra.

Theognidem fortasse imitantibus facti ac pacti sunt, falso Cyrni nomine inscripti esse possunt, cum alii, quae reliquiae sunt carminum longiorum, non iam illo signo utantur. Ad hæc respondendum videtur primum non verisimile esse versuum subditiciorum numerum tantum esse, quantum nonnulli arbitrantur [27]), eius dumtaxat generis, quod significavimus; deinde exterius et interius argumentum alterum alterum supplere eosque tantum versus, qui duobus argumentis satisfaciant, Theognidi tribuendos esse; denique si cuius carminis nec forma nec res abhorreant a more Theognidis, nos non intelligere, quidni id Theognideum putemus, ut quod poeta sit dignissimum. Idem in eos quoque versus cadit, qui non iam Cyrni nomine insigniti sunt; in quibus videndum est, num Cyrni appellationem admittant resque a Theognide non alienae sint; quibus postulatis qui satisfaciunt versus, eos quoque ipsi poetae adscribere non dubitabimus. Sed ut etiam facilius versus Theognidei agnosci possint, tertium accedit argumentum, quod et ipsum in rebus versatur.

Namque memoriae proditum est Theognidem Megaris, quae Atticae urbs fuit, oriundum esse ibique vitam egisse [28]); aliquamdiu in Sicilia eum commoratum esse ex Platone coniici licet [29]). Megaris vero, quae Dorensis civitas, ubi nobiles regnabant, fuit, anno 612, eodem fere tempore, quo Cylon Athenis, exstitit Theagenes, a plebe tyrannus factus ac mox ab eadem expulsus [30]). Neque insequentibus temporibus defuerunt plebem inter ac nobiles contentiones, quibus tum hæc tum illi victoriam reportaverunt; hae sextum ante Chr. sæculum explevisse videntur [30]). Atqui cum Theognidem veteres tradant inter Ol. 57—59 floruisse, ut eisdem temporibus vixisse putandus sit [28]), quid magis verisimile est quam eum in primis his pugnis interfuisse, præsertim cum in carminibus, quae ei adscribuntur, satis multa eius rei vestigia insint? Nam eo pertinent non solum ei versus, qui aperte res Megarenses canunt, sed etiam vocabula, quae in multis nostrae collectionis versibus leguntur,

---

[27]) cf. Rintelen. p. 31: Cyrni nomen in versibus spuriis quoque usurpatum est atque sæpius fortasse usurpatum, quam nos coniicere possumus cf. vv. 1355—6. — Id signum agnoscunt Hertzberg in Prutz' Litter. histor. Taschenbuch 1845 p. 327. et Hartung in præfat. edition. suae. — [28]) cf. infra vitam Theognidis. — [29]) cf. Plat. legg. I p. 630 et infra. — [30]) cf. quae infra de rebus Megarensibus disputabimus.

κακοί, δειλοί — ἀγαθοί, ἐσθλοί, non vulgari illo et ethico — quamquam hoc quoque sensu apud Theognidem leguntur —, sed civili et, ut ita dicam, politico sensu: ἐσθλοί vel ἀγαθοί sunt nobiles, optumates, δειλοί vel κακοί ignobiles, plebs; ita etiam ἀρετή de rebus civilibus usurpatur [31]). Hae vero significationes sunt partium factionumque ac turbidis potissimum temporibus existunt multumque valent, cf. Ciceronis vocabula boni et improbi [32]). Putamus igitur ea quoque carmina, in quibus res Megarenses et Siculae traduntur vel illa vocabula leguntur, nullo dubio Theognidis esse [32a]).

Ita argumenta et exteriora et interiora repperimus satis idonea, ut nobis videtur, ad Theognidis carmina cognoscenda; quibus si in versibus collectionis nostrae iudicandis utemur, primum videndum erit, num neque repetitiones neque contradictiones neque alia id genus additamenta sint; deinde, si id recte se habet, nonne res, quae insint, offendant atque abhorreant; tum, num Cyrni appellationem aut habeant aut admittant. Qui refragantur, ei omnes a poeta abrogabimus simulque ei, qui a veteribus aliis auctoribus attribuuntur. Hanc rationem secuti excludemus:

I. repetitiones et imitationes [33]): 23—26 cf. 801 sq. 49—50. 87—90 et 95—100 cf. 91 sq. 115—116 cf. 643 sq. [34]). 211—2 cf. 509 sq. [35]). 331—2 cf. 219 sq. 391—2 [35a]). 563—6 cf. 31 sq. 575—6 cf. 811 sq. 591—2 cf. 441 sq. 639—40 cf. 133 sq. et 161 sq. 645—6 cf. 360 et 632. 647—8 cf. 291 sq. 657—8 cf. 593 sq. [36]). 945—6 cf. 219 sq. et 331 sq. [36a]). 955—6 cf. 105 sq. 979—82 cf. 91 sq. et 643 sq. 1071—4 cf. 213—8 [37]). 1081—2 cf. 39 sq. 1103—4 cf. 608 sq. 1105—6 cf. 417 sq. [38]). 1151—2 cf. 323 sq. 1161—2 cf. 409 sq. [39]). 1165—8 cf. 69 sq.

---

[31]) cf. Welcker. proleg. p. XX, 8 sq. et XXIX. — [32]) cf. Sest. 47. 48. 49. etc. Sallust. Cat. 19, 2. Iug. 42, 2. — [32a]) Ita etiam Hertzberg l. l. p. 343, reliqui. Adversatur Hartung, qui hanc illorum vocabulorum significationem negat. — Ceterum cf. p. 5, not. 33 et indicem s. v. ἀγαθός κτλ. — [33]) cf. Welckeri parodias p. 80 sq. et van der Mey, studia Theognidea p. 17 sq. — [34]) Hartung. cancellis circumscripsit. Bergk. Phocylidi tribuit. — [35]) Bergk. cancellis sepsit. — [35a]) cf. infra h. l. — [36]) Hartung. 593—4 cancellis circumscripsit. — [36a]) Bergk. Soloni tribuit. — [37]) Bergk.: 1071—4 contracti sunt ex v. 213—18. — [38]) Welckerus parodiis adnumerat. — [39]) Welcker. parodiam putat.

II. versus aliis nostrae collectionis, quos Theognidis esse verisimile est, contrarios: 221—226, nam Theognis ubivis virtutem et iustitiam commendat cf. 145 sq. 29 sq. 281 sq. 267—70 cf. 173—182; ipsa ἀναφορά offendit. 271—8, nam non Theognidis est de senectute et adolescentia queri neque res in Theognidem cadunt[40]). 363—6 cf. 91 sq., qui alia docent[41]); præterea 365 περίφρασις v. 363 est. 367—70, nam abhorrent vv. 368 et ἄσοφος 370. 393—400 cf. 173 sq.; præterea similia leges 319 sq. et 441 sq. 419—20, qui a Theognide abhorrere videntur cf. 667 sq. 421—24 cf. 91 sq. et 359 sq. et 441 sq. 425—428, nam sententia prorsus aliena a Theognide cf. χρὴ τολμᾶν etc., quod sæpius occurrit. 447—452, qui nimis gloriosi sunt. 457—60, quia a Theognidis poesi abhorrent cf. Athen. 13 p. 560 a. 529—30, sunt enim similes versibus 447—452. 559—560, nam Theognis iterum iterumque magnas divitias optandas esse dicit. 561—2 cf. 337 sq., ubi de vindicta, non de spoliatione hostium sermo est. 619—20, qui non in Theognidem cadunt. 683—6, qui a recentiore facti videntur cf. 181 sq. et τὰ καλὰ ζητοῦσιν et 686. 699—718, quorum forma a Theognidis simplicitate mire quam abhorret. 823—4 cf. 1179—82. 887—8, qui a Theognide alieni sunt; similiter 889—90, et 891—4[42]), qui de rebus Euboicis agunt. 947—8, non enim in Theognidem cadunt, cum legislator de se suaque ratione loquatur. 1013—1016, quorum forma et sententia abhorret[43]). 1079—80, quia verba ἐχθρῶν — ἐσθλόν et δειλὸν — φίλον repugnant. 1107—8, qui a Theognide alieni sunt, itemque 1115—6 et 1123—8. 1153—6, qui inter se oppositi sunt[44]). 1157—60, qui posteriorem produnt et philosophum. 1169—70, qui alieni sunt a Theognide. 1187—90 cf. 727 sq. et 817 sq.; præterea oratio molesta. 1191—4, qui a Theognidis sentiendi ratione abhorrent: similiter 1195—6[45]).

---

[40]) Hartung. Mimnermo tribuit. — [41]) 366 infra 1030 legitur; itaque Hartung. cancellis circumscripsit. — [42]) Bergk.: hæc duo disticha a Theognide aliena. — [43]) Hartung. hos versus Mimnermo vindicat. — [44]) Hartung vv. 1155—6 Soloni vindicat: sed ne versus quidem 1153—4 Theognidis animum fortem et audacem prae se ferunt. — [45]) Welckerus nonnullos horum versuum epigrammatis (cf. 891 sq. 1115 sq. 1169 sq.), alios parodiis inseruit, alios συμποτικοῖς cf. 1153 sq. 561 sq. 1191 sq.

III. versus, qui sine dubio aliqua causa ad prægressos adscripti sunt: 153—4, qui Solonis sunt cf. Clement. Alex. Strom. VI. p. 740[46]). 165—6. 167—8, quibuscum cf. Solon. 14[47]). 197—208, qui additi sunt, quod versibus antecedentibus de pecunia comparanda sermo est: Theognidis eos non esse docet oratio, quae nimis verbosa est, et comparatio cum Sol. fragm. 13 et Hes. opp. et di. 320 sq.[48]) 283—8, in quibus repugnat πόλις κακόφρονος et universae res. Simillimi sunt vv. 367—70. 295—8, qui propter v. 291 additi videntur, ἀναιδείης exemplum inferentes. 301—2. 303—4. 305—8, nam hi κακοί non idem ac Theognidis sunt; posteriores versus esse videntur. 381—2[48a]). 401—6, quos præterea cf. cum vv. 383 sq. et 335 sq.[49]). 439—40. 461—2[49a]). 463—4. 465—6. 497—8. 499—502[49b]). 509—10. 525—6, qui præterea contrarii vv. 523—4. 535—6. 537—8. 547—8. 553—4. 555—6. 557—8. 571—2. 573—4. 577—8. 605—6[50]). 607—10. 615—16. cf. 167 sq. 617—18. 621—22. 623—4. 625—8, qui insuper inter se oppositi sunt. 633—4. 637—8. 641—2. 643—4 cf. 115 sq. 659—66, quorum 659 cum 657—8 coniungendus videtur; ceterum sententias omnes antea legimus cf. 133 sq. 155 sq. 161 sq. 687—98[51]). 729—30. 769—72. 797—8. 799—800. 801—4. 815—6. 831—2. 845—6 cf. 577. 857—60. 865—8, qui ad antecedentia adscripti sunt[52]). 901—2. 931—2. 957—8. 971—2. 991—2. 1023—4[53]). 1025—6. 1075—8. 1163—4.

IV. omnes versus amatorios: 237—54, qui nimis gloriosi sunt; summa totius elegiae in versibus 253—4 posita est, qui docent puerilem amorem intercedere inter poetam et eum, quem Cyrni nomine appellat: quare non dubito, quin hi versus ab homine posterioris ætatis facti sint, qui carminum Theognideorum divulgationem novisset et poetam Cyrnumque ea, quae ipsi maxime in promptu erat, familiaritate inter se coniungeret[54]). 257—60[55]).

[46]) Hartung. Soloni vindicat. — [47]) Hartung 165—8 Soloni vindicat. — [48]) Bergk: fortasse Solonis sunt. — [48a]) Emperio hoc distichon institicium videtur. — [49]) Bergk Phocylidi tribuit. — [49a]) Bergkius de auctore dubitat. — [49b]) Hecker Soloni vindicat. — [50]) Hartung Soloni tribuit. — [51]) 693—4 Hartung Soloni adscribit. — [52]) Bergk: fortasse Tyrtaei hæc sunt. — [53]) Bergk et Hartung: Mimnermi videntur. — [54]) Bernhardy hanc elegiam Theognidi abiudicat Hist. Gr. Litt. I, 148 et II, 2. 461. Hartung 237—46 Theognidi abrogat. Bergk Theognidi vindicat. — [55]) Hartung Cleobulo vel filiae Cleobulinae tribuit.

261—66[55]). 371—2. 579—80. 581—2, qui inter se contrarii sunt. 861—4 cf. 575 sq.[55]). 959—62, qui sunt de puerorum amore. 1091—1102. Accedunt omnes versus, qui inde a v. 1231 leguntur ac posteriorem ætatem olent; multi eorum ad exemplum versuum prioris sylloges facti sunt cf. 1243—4 et 597—8. 1263—6 et 237 sq. 1353—6 et 301—2. 1363—4 et 413—4; alii imitatione expressi sunt et repetuntur cf. 1255—6 et 1253—4 etc.; alii inter se contrarii sunt cf. 1367—8 et 1267—70 etc.; quid quod 1253—4 apud Solonem fr. 23 legitur? Non igitur sine causa hos versus omnes a Theognide alienos putabimus[55a]).

V. carmina, quae vinum canunt, gaudium ac lætitiam commendant, iuventutem præteritam et senectutem advenientem queruntur: 309—12, qui præterea contrarii sunt vv. 31 sq. et cf. 214. 313—4. 413—18. 503—8[56]). 527—8[57]). 531—2. 533—4[58]). 567—70[59]). 629—30. 789—92. 837—40. 841—2. 843—4. 873—6. 877—8[59]). 879—84[60]). 885—6. 939—42[59]). 943—4. 973—8[59b]). 983—8[59]). 989—90. 997—1002[59c]). 1007—12[59a]). 1039—40. 1041—2. 1043—4. 1045—6. 1047—8. 1049—58[59]). 1063—8 et 1069—70[59]). 1119—22. 1129—32[59]). 1207—8. Accedunt ænigmata 949—54 de puerorum amore[61]) et 1229—30, ad quos Athen. X p. 457 B adnotat: σημαίνει γὰρ κόγλον.

VI. omnes versus, qui nomen Cyrni neque habent neque admittunt, ac primum quidem:

1., qui aliis nominibus insigniti sunt, ut Polypæde[61a]) 23—26. 57—60, qui præterea infra 1109—14 auctiores leguntur, ad Cyrnum scripti. 61—68. 79—82. 129—30. 143—6. 191—2. 541—2. 1197—1202; quos omnes si accuratius consideraverimus, vix a nobis impetrare poterimus, ne putemus eos ab aliquo grammatico ex ipso Theognide desumptos atque Polypædae nomine inscriptos

---

[55a]) cf. præterea van der Mey p. 28 sq., qui tamen vix tibi in omnibus rebus probetur. — [56]) Bergk: fortasse hi versus Thaletae sunt. — [57]) Bergk: fortasse Mimnermi sunt. — [58]) Bergk. versus Archilochi esse putat. — [59]) Bergk: fortasse Mimnermi sunt. — [59a]) Bergk et Hartung Mimnermo tribuunt. — [59b]) Hertzberg Mimnermo tribuit ut 983. 567. 1007. 1063. 1069. — [59c]) Hertzberg Tyrtæo vindicat. — [60]) Hartung Chiloni vindicat; Bergk. Tyrtæo (eidemque Hertzberg) vel Polymnesto. — [61]) Hecker. Soloni vindicat. — [61a]) cf. supra p. 28 sq.

esse; — Simonide[61b]) 467—496. 667—682; — Onomacrito[61c]) 503—8; — Clearisto 511—22; — Therone 903—22; — Democle 923—35; — Academo[61d]) 993—6; — Timagora 1059—62; — Demonacte 1085—86; — Argyride[61e]) 1211—1216.

2., qui in deos scripti sunt[61f]): 1—4, qui hymnus est in Apollinem, id quod verba v. 4: σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου satis superque docent[62]); itemque 5—10 et 15—18, at 11—14 epigramma est in Dianam, cuius simulacrum ab Agamemnone Aulide statutum esse fama tulit. 341—350. 373—380, quibuscum eiectis vv. 381—82 coniungendi sunt vv. 383—392[63]). 731—42 et 743—752[63]). 523—4 et 1117—8, ad Plutum directi. 773—782[63a]), ad Apollinem scripti. 1087—90, ad Dioscuros scripti[64]).

3., qui aliis de causis Cyrni nomen non admittunt: 351—4. 407—8, nam eiusmodi non est familiaritas, quam aliis locis videmus Theognidem inter et Cyrnum intercedere. 453—6, qui præterea ad 447 sq. adnotati videntur. 595—602. 649—52. 753—6. 757—768[64a]), de quibus infra in vita Theognidis plura disputabimus: memorant enim bella Persarum, quae Theognis certo non vidit. 825—30[65]). 851—2. 963—70. 1135—50, nam non Κύρνε, sed ὦ φίλε cf. 1138 inest: præterea omnis color ac tenor a Theognide alienus, quippe qui nimis querulus sit; similis est descriptio ætatis ferreae[66]). 1209—10[66a]).

VII. versus, qui ex aliis poetis in collectionem nostram irrepserunt: Solonis 227—232 cf. fr. 13, 71—76. 315—18 cf. fragm. 15. 585—590 cf. fr. 13, 65—70. 719—28 cf. fr. 24; accedunt 153—154, de quibus iam diximus cf. III. — Mimnermi 793—6 cf. fr. 7. 1017—22 cf. fr. 5. 1227—8 ap. Stob. XI., 1 leguntur præmisso nomine Μενάνδρου Ναννοῦς, ubi Mimnermi corrigendum est cf. fr. 8. — Tyrtæi 935—38 cf. fr. 12, 37—42. 1003—6

[61b]) Bergk et Hartung Eueno vindicant. — [61c]) Bergk. Thaletae esse putat. — [61d]) Bergk. Polymnesto Colophonio tribuit. — [61e]) Bergk Thaletae, Hartung Cleobulo tribuit. — [61f]) Hertzberg in Prutz l. l. p. 333 Theognidi vindicat. — [62]) cf. hymn. hom. XI, 5. XV, 9. XX, 8. XXV, 5. — [63]) Bergk: fortasse Solonis sunt. — [63a]) Hertzberg Simonidi vindicat. — [64]) Hartung Chiloni vindicat. — [64a]) Hertzberg Xenophanis esse putat. — [65]) Bergk: fortasse Callini sunt. — [66]) cf. Hes. opp. 176 sq. — [66a]) Hartung Cleobulo tribuit.

cf. Eleg. 12, 13—16. — 265—6 Aristoteles dicit Δηλιακὸν ἐπίγραμμα cf. Ethic. Nic. I c. 9[67]).

Ita omnes versus, qui aliqua de causa suspecti sunt, ex Theognide exturbavisse nobis videmur; qui restant, quin a poeta ipso profectos eos putemus, non est, quod dubitemus. Sed erunt, quibus Theognis, qualis ex nostris manibus prodiit, nimis circumcisus et brevis videatur. Hi reputent cum non nos in hac culpa esse, sed ipsas res iniquitatesque temporum, quibus Theognis tantam cladem accepit, tum multo præstare breviores easque certas ac veras alicuius poetae habere reliquias, quam multas ac dubias et falsas, cum ex illis veram poetae eiusque poesis imaginem adumbrari liceat, his in errores et opiniones deducamur. Quae cum ita sint, nos quoque videamus, quid ex eis, qui supersunt, versibus de Theognidis poesi coniicere ac concludere possimus. —

III.

Versibus Theognideis certa quadam ratione examinatis et spuriis a veris non sine probabilitate, ut nobis videtur, secretis, si breviter oculos ad originem nostrae collectionis rettulerimus, videbimus eam, qualem supra exposuimus, rationem hac disquisitione optime comprobari. Nam, ut supra iam diximus, quo alio modo existimas multas repetitiones, sententias contrarias, additamenta, versus aliorum poetarum in hanc syllogen irrepere potuisse atque in scholis, ea præsertim iungendi ratione respecta, quam satis novimus? Neque carmina amatoria et convivalia repugnant, quippe quae paucae sint et sero locum in hac collectione obtinuisse videantur. Præterea scimus antiquos haud ita diligenter eas res in scholis fugisse, id quod ipse Homerus docet. Toti vero collectioni ipsius Theognidis carminum librum subesse optime inde intelligemus, quod versus, quos veros esse aliis causis cognovimus, eidem quasi cardines sunt, quibus subditicii vertuntur. Quid quod spuriis exclusis versibus

---

[67]) His sex classibus omnes eos versus inseruimus, quos Welckerus inde a v. 881 posuit et Theognidi abiudicavit; omnes accurate afferre longum esse videtur.

in libro, qui exstat, iam certae quædam partes apparent, quae quin sint primariae et a poeta ipso factae, non est, quod dubitemus [1]).

Vv. 19—38, eiectis 23—26, prima est elegia, cui vix aliquid deest. 19—22 signum dant, quo Theognidis poemata cognosci possint; iam transit poeta ad poesin suam breviter adumbrandam 27—30; σοὶ δὲ — Κύρνε non sine consilio poeta dicit: «Κύρνε esto signum, tibi vero, Cyrne, suadebo», quod idem fere valet ac: «Cyrni nomine signo utar, res vero, quae in carminibus Cyrni nomine inscriptis insunt, sunt etc.»; quod Theognis modo dixit signum, eo nomine statim poetarum more hominem aliquem adolescentem se alloqui fingit, ad quem præcepta sua scribat. Sequentibus vero versibus 31—38 poeta nos docet, utram rei publicae factionem tueatur, optumates an plebem. Ita hac prima elegia omnia docemur, quae ad versus sequentes intelligendos necessaria videantur [2]).

Quae elegia cum scriberetur, etsi res iam turbidae erant, boni tamen potestatem obtinebant [3]); sed qualis rei publicae Megarensis status condicioque fuerit, describitur vv. 39—56. Ac primum quidem carmen 39—42 nos docet magnas contentiones dissidiaque esse in urbe ita, ut timendum sit, ne tyrannus existat. Harum contentionum auctores magistratus sunt, qui ad malos in-

---

[1]) Aliter Bergk in Mus. Rhen. III p. 220: eine vollständige Elegie findet sich nirgends. — 1135—50 erklärt Schneidewin wirklich für eine vollständige Elegie, aber so dürftig und unbedeutend darf man sich die elegische Poesie der Griechen nicht vorstellen. Eine viel reichere Anlage verrathen deutlich die wohl erhaltenen Ueberreste des Tyrt., Solon, Xenophanes, die doch zum Theil eben auch nichts anderes als Bruchstücke sind. — Welcker. p. XXXI sq. brevem conspectum præceptorum Cyrno a Theognide datorum præbet, sed hinc illinc sumptum, nullo ordine rationeque observata. — [2]) Bergk: hæc tria fragmenta inde a v. 19 usque ad v. 38 eiusdem elegiae fuisse videntur, quae proœmii locum obtinebat: v. 19—26 huius elegiae exordium sunt nec tamen integrum, nam poeta post v. 26 illam sententiam videtur pluribus persecutus esse, neque licet continuo v. 26 cum v. 27 sq. coniungere, quod vel nomen repetitum Πολυπαΐδη (v. 25) et Κύρνε (v. 28) arguunt. Versibus 27—30 inchoabatur media pars carminis, v. 31—38 epilogus huius elegiae est, ubi non incommode ea ipsa sententia, a qua poeta epilogum orsus erat v. 31, in novissima parte (v. 37. 38) iteratur, ut epilogum integrum servatum esse appareat. — [3]) cf. 34: ἄνδανε τοῖς. ὧν μεγάλῃ δύναμις.

clinant et, ut sequens poema 43—52 eiectis vv. 49—50 demonstrat, sui commodi causa eos in bonos incitant; bella civilia imminent[4]). Atque mali audiunt; vv. 53—56 legimus, quae rerum conversio secuta sit quantaque audacia plebs usa sit. Tamen boni nondum suo loco repressi sunt, unde apparet vv. 57—60 falso ex vv. 1109—14 huc transscriptos esse.

Quae cum ita essent, num mirum est, si poeta, qui acerrimus nobilitatis defensor est, quoquo modo a malorum societate revocavit, quam bonis periculosam fore prævideret? Nonne id eo magis hominum naturae convenire putamus, quo sæpius in vita videmus homines tum demum omnibus viribus niti ac contendi, cum in summo iam discrimine sunt? An periculum ullum bonis maius esse potuit, quam coniunctio multorum suorum cum plebe, quae in dies opulentior et superbior fiebat, præsertim cum intelligerent eos, qui ad malos transirent, plurimum conferre et ad suam perniciem et ad plebis potentiam ac dominationem? Optime igitur se habent poetae adhortationes, quae hoc loco sequuntur.

Et primum quidem Theognis monet, ne boni malis in ulla re fidem habeant vv. 69—76. Vv. 69—72 initium est novae elegiae, ad quam vv. 73—76 pertinere videntur, nulla, ut videtur, lacuna et παύροισιν (v. 75) in παύροις οὖν mutato; certe vv. 75—76 ad 69—70 referuntur, id quod in elegiis inter initium et finem fere sollemne est; præterea scimus in poesi gnomica, ut ita dicam, vincula inter singula disticha non esse firmissima. Eodem modo vv. 77—78 novum carmen inferunt, quod pergitur vv. 83—86 et absolvitur vv. 91—94. Ita hoc quoque poema mihi absolutum videtur neque intelligo, quid desideres aut vituperes; quare fugit me, quo iure Bergk. in Mus. Rhen. III p. 220 dicat carmina elegiaca Græcorum ampla ac copiosa fuisse, id quod sententiosae certe poesi prorsus refragatur.

Deinde sequuntur cohortationes, ne cum malis, qui perfidi et ingrati sint, amicitiam iungas vv. 95—132 neve, etsi sæpe divites

---

[4]) Schœmann. p. 9: non mirum autem in tali rerum statu exstitisse etiam homines factiosos, fortasse ex ipso nobilium ordine, qui popularem causam susciperent plebemque adversus nobilitatem excitarent, non tam æquae libertatis amore, quam quo ipsi plebis ope crescerent ac supra ceteros sui ordinis homines sese extollerent adeoque etiam imperio potirentur cf. 43 sq.

ac potentes sunt, ex eis ducas, cum ἀρετή eis desit vv. 133—218. Et versus 101—114 integrum exhibent poema, modo v. 105 δ᾽ εὖ, 113 τοὶ pro τόν legas. Quibus versibus poeta ab amicitia malorum, quippe quorum animi ingrati sint, iterum iterumque revocat. Iam vero vv. sequentibus 117—128, qui et ipsi vv. 117—118 post v. 120 positis integrum poema conficiunt, poeta transit ad describendum, quam sit difficile hominum amicorumque animos cognoscere. Vv. 131—2 per se esse videntur. Sed 133—142 et 145—152 et 155—158 absolutum exhibent poema, quod vel versus ultimi, qui ad primos referuntur, satis declarant; his versibus sermo est de bonis ac malis, quae dona deorum, δωτόρων ἐάων, sunt: quare ex bonis divitiisque hominum virtus non sequitur, sed ex iustitia et pietate; nam malis quoque dei divitias dederunt, non virtutem; superbiam eis adiunxerunt; itaque ne paupertas quidem aliis crimini dari potest. Eodem modo vv. 159—172 exclusis 165—168 arcte inter se cohærent, modo v. 171 legas: θεοῖς οὖν εὔχου, θεοῖσιν ἔπι κράτος etc. Nec minus integra elegia est, quae sequitur vv. 173—182, sed ita constituenda 173—4. 179—180. 175—6. 181—2. 177—8. Idem valet de vv. 183—196 exterminatis vv. 191—2. Harum elegiarum prima (159—172) nos in summa rerum humanarum inconstantia a superbia revocat et ad deos, omnium auctores bonorum, adducit, altera mala doloresque describit, quae paupertas hominibus infligit, tertia bonos pecuniae causa ex malis ducere vetat: omnes igitur bene in hanc libri partem quadrant. Neque abhorrent 209—10 neque 213—8, qui et ipsi de amicitia præcipiunt monentque, ut eam retineas.

Sed inde a v. 219 poeta ab adhortationibus ad reipublicae statum revertitur, qui etiam gravior atque impeditior factus est. Discordiae enim et inimicitiae inter bonos et malos adeo auctae sunt, ut mali, qui in dies audaciores et potentiores fiebant, iam omnem potestatem sibi vindicare studerent et vindicarent. Quibus rebus perterriti (vv. 219—20) queruntur nobiles (vv. 233—4, 235—6), sed frustra; mali iudicia habent (vv. 279—82. 289—92) et impotentes videntur minae, quas poeta vv. 293—4 adiungit: «neque vero leo semper carnem edit, sed eum quoque inopia premit», quibus in verbis leonis nomine plebs, quae tum potens erat, significatur.

At versibus sequentibus ultionis consilium clarius apparet.

Poeta ad mala patienter perferenda cohortatus (vv. 319—22) bonos amicitiam inter se coniungere iubet (vv. 323—8), quo facilius malos ulciscantur, id quod tamen non nimis accelerandum sit, ne male eveniat (vv. 329—30. 333—4. 335—6. 337—40). Eandem sententiam proferunt vv. 355—62, quos coniungendos esse puto, quippe qui unam conficiant elegiam. Modestiam ac prudentiam, qua agendum est nobilibus, prædicant etiam vv. 409—10, qui per se absoluti videntur; item 411—2 et 429—38, quibus lacuna intercedit, et 441—6, qui extremi alius elegiae sunt.

Iam vero paratum est bellum et ultio, quo bello nobiles potestatem, quam plebs eis eripuit, recuperare volunt, id quod declarant vv. 539—40. 543—6, qui de auspiciis egisse videntur, 549—52, qui bellum ipsum describunt; cuius belli eventus qualis fuerit, Theognis non disertis verbis narrat, sed nobiles devictos esse inde apparet, quod Theognis suos vv. sequentibus de malis acceptis consolatur; præterea ostendere videntur versus 583—4, quos elegiam conclusisse verisimile est. Eodem pertinent 593—4. 603—4. 631—2. 635—6. 653—4. 655—6: quibus omnibus Theognis aut querelas effundit aut se suosque consolatur.

Nobilitate igitur superata plebs iam nullo resistente summam rerum tenebat: nobiles contempti aut domi latere aut domo abire poterant; qua re quanto dolore putamus eos affectos esse, eoque magis, quo maiore in rem publicam patriamque amore ardebant? Eum amorem Theognis vv. 783—88 declarat. Vv. 805—10, quae integra elegia est, documento esse debent, nobiles omnia ad potestatem recuperandam suscepisse, imo oracula adiisse; sed frustra erat, cum ipsa factio inter se dissidere videretur, sive timore sive alia causa commota (vv. 811—4). Quare tum patienter calamitatem suam ferunt tum lamentantur (vv. 817—8. 819—20. 821—2. 833—6. 847—50. 853—4. 855—6).

Sed mox poetae iterum animus redit; novum consilium potestatis recuperandae capitur magna, ut videtur, prudentia et consideratione. Id denuntiant vv. 869—72, qui non integri sunt; 895—6. 897—900, qui integri videntur; 1027—8. 1029—36, vocabulo Κύρνε pro θυμέ restituto, qui versus consolationem continent, fortasse haud longinqua liberatione respecta. Eodem pertinent 1037—8, qui prudentiam, qua boni utuntur, prae se ferunt,

cum vv. 1109—14 turpitudine, qua Megarenses proflicti sunt, proposita ad maiorem iram excitent. Vv. denique 1133—4 consilium ipsum nos docent, quo malos repellere volunt. Simul inde videmus post nobiles devictos tyrannum exstitisse, qui plebi praerat, cf. κακοῦ ἀρχήν. Idem docent vv. 1179—82 et 1203—6. Vv. 1171—6 iterum prudentia laudatur; similiter vv. 1177—8. 1183—4. 1185—6. 1217—20. Ceteri huic illi parti adnumerandi sunt versus.

Hic libro Theognideo finis imponitur neque docemur, quomodo novum patriae liberandae consilium evenerit. Sed ex hoc totius libri conspectu luce clarius apparere nos putamus perturbationem ac confusionem non tantam esse, quanta vulgo existimatur. Nam satis distinctae singulae partes cernuntur, satis certa est totius libri secundum tempora dispositio ordoque. At ea, quae ex libro cognovimus, num historiae quoque fide confirmantur?

Atque in hac re perbene accidit, quod nobis locus Plutarchi servatus est, quem, cum maximo sit momento, integrum apponamus[5]): Μεγαρεῖς Θεαγένῃ τὸν τύραννον ἐκβαλόντες ὀλίγον χρόνον ἐσωφρόνησαν κατὰ τὴν πολιτείαν· εἶτα πολλὴν καὶ ἄκρατον αὐτοῖς ἐλευθερίαν τῶν δημαγωγῶν οἰνοχοούντων διαφθαρέντες παντάπασι τά τε ἄλλα τοῖς πλουσίοις ἀσελγῶς προσεφέροντο καὶ παριόντες εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν οἱ πένητες ἠξίουν ἑστιᾶσθαι καὶ δειπνεῖν πολυτελῶς, εἰ δὲ μὴ τυγχάνοιεν, πρὸς βίαν καὶ μεθ' ὕβρεως ἐχρῶντο πᾶσι κ.τ.λ.

Ex hoc loco apparet tyranno eiecto aliquamdiu modeste ac tranquille Megaris rem publicam gestam esse. A quo? Nempe a nobilibus et divitibus, ut ex sequentibus elucet. Paulo vero post demagogi ex ipsis, ut videtur, nobilibus exstiterunt, qui plebem omnibus rebus permissis corrumperent et contra nobiles lacesserent, scilicet non tam plebis, quam sui ipsorum commodi causa, ut ipsi rem publicam capesserent. Ita omnes, quas Plutarchus enarrat, crudelitates in nobiles, qui oppressores putabantur, a plebe factae sunt. Hactenus Plutarchus; sed facile est coniicere nobiles restitisse ac superatos esse. Ex Aristotele[6]) constat demagogos summam rerum obtinuisse et multos nobiles expulisse, qui postea redeuntes

[5]) cf. Quæst. Gr. 18. — [6]) cf. Polit. 5. 5.

optimatium dominationem restituerunt. Videmus igitur, quanta sit consentio historiae ac versuum Theognideorum: dominatio optimatium, demagogi, crudelitates plebis in nobiles, pugnae ac clades, ultio utrimque commemoratur. Quare neque mirum neque alienum videbitur, si et historia et versibus Theognideis, quae aliud ab alio supplentur, pariter adhibitis brevem rerum Megarensium, quales tum erant, conspectum dabimus[7]).

Urbem Megaram a principio reges habuere[8]). Sed mox regibus exactis Dorenses, qui invaserunt et terram occupaverunt, rerum potiti plebem Jonicam et Achaicam ad agros colendos ex urbe repulerunt. Inde ab his temporibus Dorenses domini manserunt[9]) Megaraque civitas Dorensis fuit.

Quo nomine Megaris nobiles quove plebs appellata sit, non traditum est, sed coniectura est Welckeri minime spernenda plebi nomen δωροφόροις fuisse, quia Heraclea Pontica, quod oppidum colonia Megarensium erat, plebs idem nomen haberet[10]). Aliis enim civitatibus alia nomina plebi indita erant, veluti Spartae περίοικοι et εἵλωτες, in Creta μνῶϊται et κλαρῶται, in Thessalia πενέσται, Athenis γεώμοροι et δημιοῦργοι, Sicyone κορυνηφόροι sive κατωνακοφόροι. De nobilibus vero Aristoteles utitur nomine γνώριμοι, alii πλούσιοι. At non sine causa supra coniecisse nobis videmur eos Megaris Κύρνους appellatos esse, uti Athenis Εὐπατρίδας etc.

Ac nobiles diu in imperio, quod sibi assumserant, fuerunt, cum plebs pauper ac timida ruri ageret ac vix in urbem venire auderet[11]). Postea vero ratio mutata est. Nam ut in aliis civitatibus, ita Megaris agricultura et mercatura, ut videtur, plebs opulenta facta non iam omnia, quae nobiles ei iniungerent, patienter tulit, sed etiam iura quædam et libertatem sibi parare studuit. Quare discordiae et contentiones ortae sunt, maxime de pascuo quodam ad rivum Megarensium sito, quod et nobiles et

---

[7]) cf. Welckerum p. X, 2 sq. — Heckerum in Philol. V p. 467 sq., qui omnia confudit, Theognidem vitam per bella Persica et diutius egisse putans omniaque eo referens. — Melius Schœmann, schediasma et Hertzberg in Prutz litter.-hist. Taschenbuch 1845 p. 322 sq. Cf. etiam studia Theognidea, scripsit van der Mey p. 4 sq. — [8]) cf. Paus. I, 39 sq. — [9]) cf. Herod. V, 76. — [10]) cf. proleg. p. 20. — [11]) cf. Theog. vers. 55 sq.

plebs sibi vindicabant. Id nobiles, qui omnia sibi permissa esse putarent, per vim occupavisse videntur, sed subito Theagenes, nullo dubio unus ex nobilibus, cum Cylon Atheniensis eius filiam duceret, acervo rusticanorum coacto, cum boves nobilium aggressus trucidavisset, plebem liberavit et se ipsum tyrannum fecit[12]).

Quod quo tempore factum sit, etsi pro certo dici nequit, tamen non ante ol. 41 factum esse coniicere possumus. Nam ol. 42 Cylon Atheniensis, gener Theagenis, ab hoc in dominatione Atheniensium arripienda adiutus est[13]); quod priusquam Theagenes facere posset, ipsum tyrannidem suam stabilivisse oportet.

Theagenes perbene rem publicam gessisse videtur; constat enim aquas eum in urbem duxisse ac fontem egregium media in urbe exstruxisse[14]); idemque mercaturam adiuvit ac fines Megarensium protulit. Sed nescio an hoc ei interitum paraverit. Cylonis enim temporibus Theagenes Salaminem insulam portumque Atheniensium occupavisse videtur[15]). Quam insulam cum Cylone expulso Megarenses non redderent, acre bellum commissum est, quo Athenienses iterum iterumque victi legem sanxerunt, ut, si quis bellum renovandum iuberet, is supplicio afficeretur. Itaque diu bellum intermissum est, cum sibi quisque timeret, dum Solon exstitit, qui insania simulata — notas res refero — suis civibus persuasit, ut bellum redintegrarent. Ita Salamis Megarensibus erepta est[16]), id quod factum est fere ol. 46, 1—2. Athenienses vero Solonem supremum archontem creaverunt ol. 46, 3, qua dignitate, ut videtur, ei virtutis præmium darent. Tamen bellum per aliquot annos ductum esse et per se verisimile est et ex Herodoto sequitur, qui Pisistratum illo bello excelluisse magnamque gloriam sibi paravisse tradit[17]).

Salamine vero amissa belloque in Athenienses male gesto Theagenis auctoritas labefacta esse videtur. Neque nos erraturos esse puto, si existimabimus eum ipsa hac causa prima vel secunda olympiade post deiectum esse, nam eum deiectum esse ex Plutarcho[18]) constat. At a quo deiectus est? Nempe a nobilibus,

[12]) cf. Aristot. Pol. V, 5. — [13]) cf. Thuc. 1, 126. — [14]) cf. Paus. 1, 40 et 41, 2. — [15]) cf. Curt. griech. Geschichte I p. 262 et Welcker p. X. — [16]) cf. Diog. Laert. I, 2, 46, ubi διὰ κηρυκείας legendum videtur. — [17]) cf. Herod. I, 59. — [18]) cf. Quæst. Græc. 18.

qui propter dominationem ereptam acerrimi eius adversarii Salaminem amissam ita in suum usum convertisse videntur, ut Theagenem in suspicionem plebis adducerent sibique dominationem recuperarent[19]).

Et successisse nobiles in imperio Theageni pro certo affirmare ausim. Non enim verisimile est Theagene expulso plebem rerum potitam esse nobilibus, qui tyranni eiiciendi auctores fuerant, non resistentibus. Non verisimile plebem rerum potitam primo cum modestia lenitateque rem publicam gessisse, postea summa crudelitate atque iniuria in nobiles, qui securi innocentesque sibi quisque viverent, usam esse. Certe multo probabilius est tyranno exacto nobiles rem publicam omnemque potestatem recuperavisse.

Ac primo quidem cum timerent, ne plebs denuo rebellaret seque eiiceret, tam modestam ac lenem dominationem exercuerunt, ut pax ac concordia inter nobiles et plebem esset[20]). Sed postea cum nova dominationis possessione stabiliti pristinam crudelitatem et duritiem renovarent, animis plebis ab eis abalienatis, demagogi exstiterunt, qui quin ex numero nobilium fuerint, non dubium est[21]).

Ab his temporibus Theognidis liber exorditur. Demagogi enim multa concedendo et permittendo gratiam plebis sibi conciliare studebant et summa vi nitebantur, ut eam in nobiles excitarent, ut his deiectis ipsi potestatem sibi vindicarent. Atque plebs dicto audiens fuit; venerunt enim multi ex agris in urbem, qui nobiles diriperent et re publica depellerent; quibus rebus demagogi in dies potentia crescebant[22]). His temporibus quod multi nobilium ad plebem transierunt, cum hac una re spem ac præsidium sibi viderent, non mirum est.

Sed quae fuit causa harum contentionum? Sine dubio iniuriae et crudelitas nobilium, ut supra iam diximus. Sed hae non solae fuisse videntur; accedebat, ut ex Plutarcho satis elucet[23]), paupertas et aes alienum, quae res, ut in aliis civitatibus, ita hic et duritiem nobilium auxit et indignationem plebis excitavit, ut li-

---

[19]) cf. Schneidew. præf. 53 et Welcker p. XI. — [20]) cf. Plut. l. l. ὀλίγον χρόνον ἐσωφρόνησαν κατὰ τὴν πολιτείαν. — [21]) cf. Schœm. schediasm. p. 9. — [22]) cf. Plut. l. l. et Theogn. 39 sq. — [23]) cf. l. l.

benter demagogos audiret invitantes, ut in urbem venirent ac nobilibus despoliatis suae inopiae mederentur. Itaque omnis vis omnesque iniuriae factae sunt. Sed cum plebis animi rapinis incitarentur, non satiarentur, etiam decretum est, ut usurae, quas plebs solvisset, a nobilibus redderentur[24]). Similia apud Theognidem quoque legimus.

At nonne cum his adversa fronte pugnant, quae supra de plebis opulentia ac divitiis diximus? Non quae apud Theognidem scripta invenimus? Non puto, si bene distingues. Nam quae supra diximus, ad tempora referuntur, quae ante Theagenis tyrannidem erant, ex quibus ratio mutata esse poterat aut bellis aut ignavia. Sed etiamsi temporibus, de quibus nunc sermo est, res eaedem atque tum essent, tamen illo loco non diximus plebem opulentam factam esse per se ac simpliciter, sed pristinae condicionis ratione habita opulentiorem quam antea, id quod non impedit, quominus multos multa concupivisse existimemus, quae occasione data sibi caperent. Præterea constat omnibus temporibus in omnibus civitatibus haud ita paucos fuisse, qui egestate atque ære alieno oppressi sua culpa novis rebus studerent et omnem rationis mutandae occasionem avide arriperent. Quae vero Theognis de divitiis plebis narrat, ea non ad universam plebem, sed ad singulos quosdam homines de plebe pertinent. Idem in re publica Romana videmus, ubi magna plebis parte ære alieno obruta singuli quidam homines tantis opibus affluerent, ut patribus ipsis odio essent ac necarentur[24a]).

Cum his plebeiis multi nobiles propter divitias societates, amicitias, connubia conciliasse videntur maximeque tempestatibus in re publica sævientibus, quod eis affinitatibus se tutos esse futuros putabant. Qua re cum nobilium causa valde debilitaretur, Theognidem iterum iterumque id dissuadere videmus, quamquam sero ac frustra. Nam iura alterum post alterum a plebe acerbata arripiebantur multæque crudelitates in nobiles exercebantur. Quae cum nobiles non patienter ferrent, res ad manus ac ferrum venit, sed pugna nobiles victi atque omni potestate privati sunt[25]). Quo

[24]) cf. Plut. l. l. τέλος δὲ δόγμα θέμενοι τοὺς τόκους ἀνεπράττοντο παρὰ τῶν δανειστῶν, οὓς δεδωκότες ἐτύγχανον, παλινοικίαν τὸ γιγνόμενον προσαγορεύσαντες. — [24a]) cf. v. c. Sp. Mælium, alios. — [25]) cf. Arist. Pol. V. 5.

facto populare imperium institutum est, in quo demagogi principem locum obtinebant. Nobilibus nihil iam auctoritatis relictum erat.

Sed demagogi nimis violenter potentia sua usi crudelissime, qua erant imprudentia, in nobiles suae utilitatis causa consuluerunt. Hi cum iam per se ad potestatem recuperandam proni essent, his crudelitatibus etiam magis incitati sunt. Auctore Theognide, ut videtur, consilium ultionis sumendae ceperunt neque persecuti sunt, cum discordiae inter eos orerentur. Sed mox secuta est altera coniuratio. Cum enim demagogi permultos nobiles eiecissent, exules et inter se et cum eis, qui domi erant, societate inita subito reverterunt, plebem, quae tyrannum fecerat, vicerunt, optumatium dominationem restituerunt[26]). Eversi igitur imperii popularis causa libido fuit ac cupiditas demagogorum[27]). Neque vero Theognis nobilium in patriam reditum vidit, quod satis certo inde sequitur, quod eius rei in carminibus non iam mentionem fecit.

Quae res quibus temporibus factae sint, etsi pro certo dici non potest, tamen in universum definire non ita difficile videtur. Theagenes enim, ut supra demonstravimus, expulsus est circiter ol. 47/8. Atqui ineuntibus bellis Persarum omnia Megaris quieta videntur; certe nullae seditiones domesticae memorantur; urbs Megarensium cum Atheniensibus bellum Persarum suscipit[28]). Omnes igitur res, quas memoravimus, inde ab ol. 47/8 usque ad ol. 70 factae sunt, id quod ea re confirmatur, quod in aliis quoque civitatibus eisdem fere temporibus inter plebem ac nobiles bella gesta sunt, maximeque quod, cum Cleomenes expeditiones in Atticam faceret, nullae Megarensium rixae a veteribus traditae sunt[28a]); potius Megarenses cum eo res communicavisse videntur. Quamquam, si optumates tum cum plebe bellum gessissent, non dubium est, quin rex Lacedæmoniorum eos adiuturus et domum reducturus fuerit.

Atque res ita se habere alio quoque argumento probatur. Traditum est enim a Thucydide[29]) ol. 89 nobiles, quos non ita multo ante eiectos esse ex ipso Thucydide apparet, cum Athenien-

---

[26]) cf. Aristot. Pol. 5, 5. 4, 15. — [27]) cf. Arist. Pol. 5, 3. — [28]) cf. Simonid. epigr. 107. Herod. VIII, 1. 45. IX, 21. — [28a]) cf. Herod. V, 77. — [29]) cf. 4, 66—74.

sibus contra urbem profectos fœdereque icto in patriam receptos optimatium imperium restituisse. Cum vero inde a bellis Persarum usque ad hoc tempus nihil omnino de rebellione et seditione audiamus, optimo iure concludi posse videtur oligarchiam ante bella Persarum restitutam tuto ac firmiter usque ad bellum Peloponnesiacum permansisse.

Quid denique quod Theognidis ætas optime ad hæc tempora quadrat? Omnes enim scriptores ol. 57—59 memorant, quibus Theognidis vitam definiant[30]). Quodsi eum putamus 30—40 annos natum fuisse, cum clarus haberetur — nam eum non prima iuventute carmina facere cœpisse ex ipsius verbis sequi videtur[31]) — coniici licet eum natum esse inter ol. 47—50 sive inter annos 592—580 a. Chr. n. Neque vero eum vita decessisse post ol. 70 sive 500 a. Chr. n. inde pro certo sequitur, quod ultionem, quam ante ol. 70 sumptam esse demonstravimus, non vidit. Ex quo cernitur vitam Theognidis, quae sextum fere a. Chr. n. sæculum explevit, in eadem tempora cadere, quibus Megaris turbae civiles erant[32]).

IV.

Restat, ut pauca, quae de vita scriptisque Theognidis memoriae prodita sunt, colligamus et in brevi conspectu ponamus. Et de ætate quidem quid nobis videatur, supra exposuimus dicentes eum inter ol. 47—70 vixisse. Quare iam ad patriam eius definiendam aggrediamur, de qua inter veteres auctores dissensio est.

Nam etsi omnes Theognidem Megaris natum esse uno ore tradunt, tamen alii Megara in Sicilia, in Attica sita alii existimant.

[30]) cf. Hieronym. ad Olymp. 59, 1 et 58, 1: Theognis poeta clarus habetur. Chronik. Pasch. Ol. 57: Θέογνις ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Cyrill. c. Julian. I p. 13 Ol. 58: Θέογνις ὠνομάζετο. et VIII p. 225: Φωκυλίδης καὶ Θέογνις ἐγενέσθην. Suidas: Φωκυλίδης, Μιλήσιος φιλόσοφος, σύγγονος Θεόγνιδος· ἦν δὲ ἑκάτερος μετὰ χμζ' ἔτη τῶν Τρωικῶν, Ὀλυμπιάδι γεγονότες νδ'. — [31]) cf. v. 27 et Xenophan. fr. 7. — [32]) cf. Welcker. p. XVI eum non diu ante Ol. 55 natum esse putat. — Schœm. sched. p. 15: cum floruisse dicatur 544—1. circiter 572—69 natus esse videbitur: idem Theognidis vitam ad 491 producit. — Rintelen l. l. eum circa annum 540 natum putat. Similiter Hecker. Philol. V p. 467 sq.

Horum in numero est Didymus[1]), Harpocration[2]), Athenæus[3]), Stephanus[4]), qui duo scriptores cum Megara non accuratius definiant, certum est eos Attica intelligere; illorum in numero est Plato[5]) et Suidas[6]). At verba philosophi accuratius legentes intelligent eum non dicere Megara Sicula urbem esse, in qua Theognis natus, sed cuius a civibus civitate donatus sit[7]); non igitur γένει poeta eorum civis fuit, sed θέσει. Contra haec Suidae, qui locum Platonis exscripsit neque intellexit, verba parvi momenti sunt, eoque minoris, quo maiore voce versus ipsi poetam Megaris Atticis natum esse clamant.

De vita ipsa Theognidis non multa tradita sunt. Id constat eum antiqua Dorensium domo oriundum fuisse opulenta atque honesta, id quod eius auctoritate satis declaratur. Puer atque adolescens eadem, qua omnes Dorenses, usus est educatione, ut a maioribus natu, quae scitu digna essent, disceret[8]). Is enim mos Dorensium fuit, ut pueri et adolescentes maiorem quendam hominem sequerentur, a quo omnibus rebus, quas scire civem bonum deceret, erudirentur cf. vocabula εἰσπνήλας et αἴτης. Itaque cum poetae omnia nobilitatis iura ac privilegia in animum descendissent, turbis civilibus, quae sequebantur, acerrimus nobilitatis propugnator factus est, qui voce versibusque ceteros admoneret et incitaret. Postremo bella domestica inter nobiles et plebem, quae iam diu imminebant, orta sunt; in quibus quin Theognis primas partes egerit, dubium non est. Victis vero nobilibus quae eius sors fuerit, non constat[10]); fortasse Theognis quoque aliquamdiu in exilium

---

[1]) cf. Schol. ad Plat. leg. I p. 630: περὶ Θεόγνιδος καὶ τῆς κατ᾽ αὐτὸν ἱστορίας ἀμφιβολία πολλὴ ἐγίγνετο τοῖς παλαιοῖς· καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὸν ἐκ Μεγαρέων γεγενῆσθαι τῆς Ἀττικῆς· οὕτως ὁ Δίδυμος, ἐπιφυόμενος τῷ Πλάτωνι ὡς παριστοροῦντι· οἱ δὲ ὅτι ἐκ Σικελίας. — [2]) cf.: τοῦ δὲ ποιητοῦ Θεόγνιδος μνημονεύει Ἰσοκράτης ἐν ταῖς πρὸς Νικοκλέα ὑποθήκαις· οὗτος δ᾽ἦν Μεγαρεὺς ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων· αὐτὸς γάρ φησιν ὁ ποιητής· „ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελήν ποτε γαῖαν“ cf. 783. ᾧ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων ἐν α᾽ Νόμων τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων πολίτην ἔφασκεν [εἰς Σικελίαν], κατηκολούθησαν δὲ τῷ Πλάτωνι οὐκ ὀλίγοι. — [3]) cf. 7, 317 a. 13, 559 f. — [4]) cf. s. v. Μέγαρα. — [5]) cf. leg. I, 630. — [6]) cf. s. v. Θέογνις. — [7]) cf. verba: ποιητὴν δὲ καὶ ἡμεῖς μάρτυρα ἔχομεν Θέογνιν et p. 629. — [8]) cf. v. 27. — [9]) cf. v. 783 sq. — [10]) cf. Schœm. l. l. p. 14. — Welcker p. XIII, 4.

ivit, dum summum periculum præteriisset ac tuto reverti posset. In id tempus magna itinera videntur cadere, in quibus quanto hospitio ab omnibus exceptus sit, ipse prædicat[9]). In his itineribus etiam aliquamdiu Megaris in Sicilia commoratus et civitate donatus esse videtur. Sed mox patriae amore commotus domum rediit ac paulo post eum Megaris id agentem videmus, ut plebe deiecta nobiles in pristinum imperium restitueret; id quod multis rebus frustra temptatis tandem perfecit. Nobiles enim societate facta ac coniuratione redierunt ac plebem superaverunt; quo facto oligarchia restituta est. Neque vero Theognis eam rerum conversionem vidit, cum iam antea diem supremum obiisset.

Iam vero de scriptis Theognidis disputaturi optime initium faciamus ab ipsius poetae verbis, quem vidimus inde a v. 27 sq. de carminibus suis dicere. Præcepta enim se ea daturum esse profitetur, quae ipse a maioribus acceperit, ut virtutem ac iustitiam colas et societatem bonorum retineas. Videmus igitur eum præcepta de iustitia et virtute dare, neque vero simplicia et per se, sed relata ad nobilium mores vitamque. Simulque contentiones significat inter nobiles et plebem exortas, cum a malis acerrimis verbis revocet. Quae cum ita sint, non putari licet Theognidem ab initio carmen didacticum condidisse, sed præcepta rebus civilibus intertexuisse, prout occasio et facultas offerebatur; id quod ex libro ipso etiam luculenter apparet[11]). Atque hæc carmina poeta Cyrni nomine obsignavit, ne quis ea auferret suaque diceret; horum reliquiae in nostra collectione exstant.

Hunc Theognidis librum multi scriptores veteres memorant, quamquam, qualis eius dispositio fuerit qualeque argumentum, non æque bene ac ex Theognide cognoscimus. Quid mirum? Quo longius alicuius scriptoris ætas a Theognide recedit, eo corruptiora

[11]) cf. Schneidew. præf. p. 48. — Schœm. l. l. p. 6, qui sententias virorum doctorum de poematis Theognidis in brevi conspectu ponit. — Bernhardy hist. litt. Græc. I p. 144. — Contra Welckerus p. 71 sq., qui carmen didacticum fuisse demonstratum it. — Alios, qui aut idem aut similia senserunt, prætermittamus. — Præterea cf. Xenophontem (?) ap. Stobæum, quem locum supra exscripsimus: is et ipse Theognidis versus carmen didacticum fuisse existimat. — Conf. præterea III, ubi demonstravimus, quo modo præcepta rebus civilibus immixta fuerint.

et immutatiora poetae Megarensis carmina videt eoque magis aliena a vera libri forma eoque accommodatiora ad nostrae collectionis speciem sunt nomina, quibus de eis utitur. Et Plato quidem satis accurate Theognidis librum descripsit, qui moralia, ut ita dicam, præcepta virtutibus bellicis intermixta exhibuit. Theognidem enim cum Tyrtæo comparans, τοῦτον (i. e. Theognidem), dicit, ἐν πολέμῳ χαλεπωτέρῳ ἀμείνονα ἐκείνου πάμπολυ γίγνεσθαι. σχεδὸν ὅσον ἀμείνων δικαιοσύνῃ καὶ σωφροσύνῃ καὶ φρόνησις εἰς ταὐτὸν ἐλθοῦσα μετ' ἀνδρείας αὐτῆς μόνης ἀνδρείας κ. τ. λ.[12]) Similiter, etsi minus accurate, Isocrates Theognidis versus descripsit[13]). Ad nostram collectionem accommodatiora sunt verba Xenophontis qui fertur apud Stobæum[14]), Dionis[15]), Cyrilli[16]). Alii scriptores utuntur vocabulis γνῶμαι, γνωμολογία, παραινέσεις, ὑποθῆκαι[17]). Prorsus denique in nostram syllogen quadrant, quae Suidas[18]) scribit: ἔγραψεν ἐλεγείαν εἰς τοὺς σωθέντας τῶν Συρακοσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ, γνώμας δι' ἐλεγείας εἰς ἔπη ,βω', καὶ πρὸς Κύρνον τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον γνωμολογίαν δι' ἐλεγείων. καὶ ἑτέρας ὑποθήκας παραινετικάς, τὰ πάντα ἐπικῶς. — ὅτι μὲν παραινέσεις ἔγραψε Θέογνις, ἀλλ' ἐν μέσῳ τούτων παρεσπαρμέναι μιαρίαι καὶ παιδικοὶ ἔρωτες καὶ ἄλλα ὅσα ὁ ἐνάρετος ἀποστρέφεται βίος. De hoc loco Welckerus[19]) sine dubio recte disputavit eum in tres similes partes dirimens, quarum prima finitur verbis εἰς ἔπη ,β ω', altera verbo ἐπικῶς, tertia reliqua amplectitur. Et ut elegiam in Syracusanos, de qua mox dicendum erit, omittamus, altera pars eadem ac prima auctiora continet; quare etiam illud ἐπικῶς cum Schœmanno[20]) in ἔπη ,βως' sive ,βω' mutaverim. De tertia vero parte, quae prorsus nostram collectionem spectat, non est, quod verba faciamus.

Præter hunc carminum librum num Theognis aliud quid scripserit, incertum est. Ex ipso quidem Theognide nihil cognoscimus; neque vero ex Platone[21]), id quod alii volunt, concludi

---

[12]) cf. leg. I p. 630. — [13]) cf. ad Nicocl. c. 12. — [14]) cf. Stob. 88 p. 499 (s. 14). — [15]) cf. oratio II. — [16]) cf. c. Julian. l. VII. p. 224 Spanh. — [17]) cf. Welcker p. 71 sq. Leutschius Philol. XXIX p. 521 sq. ὑποθήκας nomen fuisse putat versuum ad Cyrnum missorum, coll. ὑποθήσομαι, v. 27. — [18]) cf. lexic. s. v. Θέογνις. — [19]) cf. prol. p. 73, 2. — [20]) cf. p. 4. NB. — [21]) cf. Menon. 95 D.

licet poetam nostrum alias elegias sive carmina epica conscripsisse[22]), cum non videam, quid obstet, quominus putemus illud ἐν ποίοις ἔπεσιν non nisi «ubi» valere, ad quod recte ac sine offensione a Socrate ἐν τοῖς ἐλεγείοις respondetur[23]); oppositio inter τὰ ἔπη et τὰ ἐλεγεῖα ab hoc loco prorsus aliena videtur[23a]). Carmina deinde convivalia, amatoria aliaque id genus qui ab eo facta esse putent, ei videant, quo id iure faciant quoque modo totius antiquitatis de hac re silentium explicent[24]). Restat igitur unus Suidas[25]), qui Theognidis elegiam εἰς τοὺς σωθέντας τῶν Συρακουσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ memorat. Hæc verba quin corrupta sint, nemo dubitare potest. Sed etiamsi cum viris doctis ἀναλωθέντας[26]) sive ἡσσηθέντας[27]) legas, tamen aliquis error latere videtur. Fac enim Suidae auctoritatem etiam maiorem esse quam est, tamen id eius adnotationem valde incredibilem faceret, quod omnino nemo alius illius elegiae mentionem facit neque nos cogitatione assequi possumus, quid Theognidi Megarensi cum Syracusanis sit. Nunc vero

---

[22]) cf. Schneidew. præf. p. 1. adn. — [23]) cf. Jul. Cæsar de carm. Græc. eleg. p. 43. — [23a]) Leutschius l. l. putat verbo ἔπεσιν in universum libros sive versus Theognidis significari, ἐλεγεῖα vero inscriptionem unius cuiusdam libri fuisse. Atqui cum versus a Platone allati non ad Cyrnum missi sint, ἐλεγεῖα inscriptionem esse eorum carminum, quae non ad γνωμολογίαν Κύρνου pertineant. — [24]) cf. Schneidew. præf. p. 49 sq. — [25]) cf. l. l. — [26]) cf. Schneidew. præf. p. 1. — [27]) cf. Hecker. Philol. V p. 473 sq.; ceterum Welcker p. XV, 5. — Hecker. res, quas elegia narrat, tyranno Gelone factas putat, qui *inde ab anno 484* regnavit. Sed quid hoc ad Theognidem, qui anno 500 iam mortuus erat? Aliter puto has difficultates expediendas esse. Nam in inscriptione, quam Suidas tradit, εἰς τοὺς σωθέντας τῶν Συρακοσίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ, vitium latere omnes viri docti viderunt. Equidem coniicio scribendum esse: εἰς τοὺς σωθέντας ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Συρακουσῶν, et rem referendam ad famosam illam Syracusarum oppugnationem ab Atheniensibus, cuius miserabilis exitus a Thucydide VII, 84 sq. narratur: ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐπ' οἶκον ἀπενόστησαν. Quam ingentem Atheniensium cladem, quid mirum, si quis poeta elegia descripserit ac deploraverit? Sed quis hic poeta fuit? Non me erraturum esse puto, si existimo Theognidem Atheniensem esse, quem Suidas poetam tragicum nominat; Atheniensem enim optimo iure Athenienses deflevisse inter omnes constat. Neque illud obstat, quod Suidas eum poetam tragicum dicit, cum ex eodem Suida sciamus Aeschylum, Sophoclem, alios poetas tragicos elegias scripsisse. Quam vero facilis ac verisimilis sit confusio inter Theognidem Megarensem et Atheniensem quamque apta Suidae ingenio, non est, quod moneam.

cum satis perspectum sit, quam incertus auctor sit Suidas, ei omnem fidem in hac re quin detrahamus, fieri non potest. Vides igitur præter carmina, quorum reliquiae etiamnunc exstant, nullum poema probabiliter aut certo Theognidi attribui posse.

Ad extremum pauca de Theognidis arte versuum componendorum addamus, qua in re eum satis diligentem videmus, ut Græcum poetam scilicet; namque hi omnes a poetis Latinis in distichis faciendis superantur. Theognis vero ea quidem re poetis Romanorum comparandus est, quod per totum librum singulis distichis sententias singulas absolvit aut, si tota sententia longior erat, at certas quasdam eius particulas distichis circumcidit. Sane hanc legem non sine exceptione esse confitendum est; nam ubi sententia copiosior aut difficilior est, quam quae integris distichis comprehendatur, sententiam inchoatam sequenti versu conficere non veretur, veluti vv. 184/5, 326/7, 898/9 videri licet.

Neque minore arte quam disticha versus distichorum pepigit. Et in hexametro quidem sæpissime cæsuras admittit, quae nominibus πενθημιμερής et κατὰ τρίτον τροχαῖον dicuntur; quibuscum comparatae ceterae raro occurrunt. In singulis pedibus et dactylo et spondeo locus est, sed certis quibusdam legibus; nam spondeus omnino non legitur pede quinto neque simul in primo et tertio et quarto neque simul altero, tertio quartoque neque simul in quattuor primis pedibus. Versus, quorum pedes omnes dactyli sunt, satis frequentes reperiuntur; sed etiam frequentior est spondeus in altero pede; item spondeis haud raro locus est in altero tertioque aut in altero quartoque pede; ceterae compositiones hexametri rariores sunt.

Hexametrum excipit pentameter, cuius cæsura in medio versu sollennis est et a Theognide plerumque sine synicesi efficitur. Ita omnis versus in duas dividitur partes, quarum posterior dactylis unis constat, prior etiam spondeos admittit. Hanc regulam Theognis quoque sequitur. Apud eum in priore pentametri parte uni dactyli spondeis exclusis et spondeus in altero pede æque sæpe occurrunt, cum spondeus in primo vel in primo et secundo pede rarior sit. Ultima denique pentametri syllaba persæpe corripitur i. e. anceps est.

Duae pentametri partes a Theognide triplici modo in unum

coagmentantur, ut Bergkius demonstravit[28]). Nam aut adiectivo prior et substantivo posterior pars finitur et vice versa, aut adiectivo prior pars finitur et inchoatur posterior substantivo et vice versa, aut similes vel contrariae voces duas partes claudunt. Præterea videmus Theognidem id potissimum agere, ut verbum in fine versuum pentametrorum ponatur, cum verbo demum sententia absolvatur.

Oratio denique, qua Theognis utitur, Homerica est, qua ceteri quoque poetae elegiaci usi sunt, sed magis pedestri orationi accommodata[29]). Sane Theognis quædam peculiaria habet, quae initio indice comprehendere volebam, sed cum indicem omnium poetarum lyricorum scripturus sim, id me omittere posse existimavi. — Id scripsi, antequam cum librario hac de re egissem; qui cum iniquitate temporum respecta mihi dissuasisset, ne nunc quidem ederem, huic editioni brevem, sed plenam et utilem, ut spero, indicem addidi. —

[28]) cf. Mus. Rhen. III p. 413 sq. — [29]) cf. Plut. de aud. poet. 2, p 16: γνωμολογίαι Θεόγνιδος λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι παρὰ ποιητικὴς, ὥσπερ ὄγκμα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν διαφύγωσιν. — Præterea de dialecto poetae cf. Renner, quæstiones de dialecto antiquioris Græcorum poesis elegiacae et iambicae in Studiis ed. G. Curtius, 1868.

THEOGNIDIS ELEGIARUM RELIQUIAE.

De codicibus.

Princeps est *(A)*, quem olim Mutinensem vocavit Bekkerus, non quod Mutina Parisios venisset, sed communi tum omnium, qui ex Italiae superioris bibliothecis minoribus Parisinae illati essent, nomine. Is a Bekkero bis excussus quo post annum 1815 devenisset, nesciebat Bekkerus, sed eum remansisse Parisiis ibique servari in Supplementis signatum nr. 388 cognitum est ex E. Mülleri libello, qui inscribitur: Éloge de la Chevelure, discours inédit d'un auteur grec anonyme, publié d'après un manuscrit grec de la bibliothèque royale, Paris, 1820. Huius duae post Bekkerum exstant collationes, altera Presselii in Schneidewini gratiam, quam E. v. Leutsch in Philol. XXIX, 1870, publici iuris fecit, altera, quam H. W. van der Mey edidit in libello, qui inscribitur: Studia Theognidea, Leidae, 1869, complexam vv. 1—528. 1032—8. 1054—fin. Est autem membranaceus, sæculi X, forma quadrata minima, foliis 112, insigni scripturae et elegantia et antiquitate; continetque cum Theognide Homerocentonem, Phocylidem, Coluthum, Dionysium Periegetam. Theognis incipit fol. 45 et instructus est super vv. 1—256. 269—274. 1231—6 interpretatione latina e sæculo XIV.

(B) Paris. Reg. 2008, olim 3340, chartaceus est, f. quadr., fol. 158, quorum 15—40 Theognidi data.

(C) Paris. Reg. 2551 (3233), chart., quadr., foliorum 203 Theognidi dat 157—167. Paginas habet bipartitas, scripturam tam minutam, ut nullum versum frangat.

(D) Par. Reg. 2739 (2803), chart., f. maiore, fol. 209, quorum 178—197 Theognis habet.

(E) Par. Reg. 2833 (3341), membranaceus, quadr., fol. 214. hic et Theognidis (f. 182—208) et ceterorum, quos complectitur, poetarum principia auro et coloribus nitide distinguit.

(F) Par. Reg. 2866 $\binom{3336}{3}$, chart., quadr., altera a versu 577 manu. Hic Tusani fuit, et additam habet Batrachomyomachiam editam Venetiis a. 1486.

(G) Par. Reg. 2883 (3537) chart., recentissimus, moduli tam minuti, ut unumquemque versum frangat.

(H) Par. Reg. 2891 (3525) chart., quadr., Theognidem habet f. 206—224.

(I) Venetus Marcianus 520, chart., quadr., fol. 234, valde recens, præter Theognidem complexus Platonis apologiam, Cleomedis κυκλικὴν θεωρίαν et μετέωρα. Iulium Pollucem, Phocylidem, carmen aureum.

(K) Ven. Marc. 522 membr. sæculi XV. Continentur eo Dionys. Hal. Περὶ τοῦ χαρακτῆρος Λυσίου τοῦ ῥήτορος. Λυσίου τοῦ ῥήτορος λόγοι. Γοργίου τοῦ ῥήτορος ἐλένης ἐγκώμιον. Ἀλκιδάμας περὶ σοφιστῶν. Ἀντισθένους λόγοι. Δημάδου ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας. Λυσίου ἐπιτάφιος. Ἱστορία ἀγαθίου. Ἀποφθέγματα φιλοσόφων. Plura vacua folia. Περὶ στρατηγικῶν ὀνομάτων τε καὶ τάξεων. ἀδέσποτον. cum picturis. Complura vacua folia. Theognis, fol. 181. Φωκυλλίδου γνωμικὰ ὡραῖα. Πυθαγορικὰ ἔπη τὰ καλούμενα χρυσᾶ. Moschi Europa. Musæi Hero et Leander. Syrinx. Longinus περὶ ὕψους. Theognis est lacunosus a v. 34 ad 832. Inde ab hoc versu singula modo vocabula desunt, quae in apparatu critico indicavi. Post Bekkerum eum contulerunt Ziegler in edit. Theognidis, Tubing., 1868, Hart et Hinck in Iahnii annal. 1868.

(L) Laurentianus plut. 31 cod. 20, chart., recens, nec tamen recentior altero, plut. 32 cod. 48.

(M) Barberinus 206.

(N) Vaticanus 63, chart., quadr., fol. 121 bipartitis, scriptura minuta et eleganti. Inest anthologia Planudea, Christodori ἔκφρασις, Theognis (f. 107—116), γνῶμαι μονόστιχοι. Pauli Silentiarii εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμὰ ὑμιαμβεῖα. Euclidis epigramma, Hermes Trismegistus περὶ σεισμῶν.

(O) Vatic. 915, bombyc., f. max., sæculi XIII. Insunt in eo Musæi Hero et Leander. Syrinx. ὡραῖα γνωμικὰ τῆς ὀρφ . . . (quædam ex Orphei Lithicis). Theognis fol. 25. Φωκυλλίδου γνωμικὰ ὡραῖα. Πυθαγορικὰ ἔπη τὰ καλούμενα χρυσᾶ. Moschi Europa. Mu-

sæus. Scholia in Syringa. Gnomae Menandri. Pindari sententiae. Ilias. Lycophron. Ilias. Odyssea. Hesiodi Op. et Dies. Theogonia. Lycophron. Theocritus. Batrachomyomachia. Lycophron. μῦθοι αἰσώπειοι ἰαμβικοὶ τετράστιχοι βραβίου τοῦ σοφιστοῦ (sunt fabulae 66). Dionysii Periegesis. Theocritus. Pindari Ol. II, 43—VII, 30. Lycophron. Theocritus. Batrachomyomachia. Tzetzes Antehomerica. Homerica. Posthomerica. Ceterum cf. Hinckii descriptionem huius codicis in Iahnii annal. 1868. p. 336, qui etiam disturbatum foliorum ordinem in integrum restituit. Præterea eum contulit Ziegler in edit. Theognidis, quam supra memoravi. —

(P) Vatic. 1388, chart., quadr., fol. 93. post Theognidem (f. 1—45) Aristotelis habet poeticen et Donatum Græce versum. Est ex libris Fulvii Ursini.

(Q) Vatic. Palatinus 102, chart., f. minore, fol. 130, quorum 1—2 Ἑρμοῦ τρισμεγίστου περὶ σεισμῶν, 3—54 Theognis, 55—102 Dionysius Periegeta, 103 sqq. Damascenus περὶ τῶν κενούντων φαρμάκων.

(R) Vatic. Palat. 139, chart., quadr., fol. 339. Insunt Orphei hymni et Argonautica, Procli hymni, carmen aureum, Nicandri Theriaca et Alexipharmaca, Sophoclis Aiax Electra Oedipus rex, Theognis (f. 189—217, ubi χειρ' ἔσχον ἐμμανοῦήλῳ λῆξιν γνῶμαι χρῶ τῶν θεόγνιδος ἐς παιδείαν σοφοῦ), Dionysius Periegeta, Aeschyli Prometheus Septem Persae, Lycophron.

Similis huic Urbinas 160, chart., f. max., qui Theognidem habet post Suidae etymologicum Michaelis Apostolii manu scriptum.

Distinguunt sententias *BDHIMNQR* et in primo folio *E*. *L* autem unicuique pæne disticho litteram dat initialem.

Præterea ex Vindobonensi 331 *(s)* lectiones aliquot enotatas habuit Bergk. Laurentiani plut. XXXII cod. 48 chart. *(t)* primorem partem contulit Studemund. —

De auctoritate horum librorum disputaverunt Bergk. in Museo Rhen. Novo III p. 206 sq. et 396 sq., Nietzsche in Mus. Rhen. XXII p. 161 sq., Hart. et Hinck in Iahnii ann. 1868. Optimus liber est *A*; proxime accedit *O*, ex quo *K* descriptum esse ipsae lacunae demonstrant; reliqui deteriores sunt. Quae cum ita sint, lectiones librorum *A O K* omnes, sive maioris sive minoris momenti sunt, attuli, eis tantum omissis, ubi — id quod maxime in *A* cadit

— omnis diversitas in accentu vel spiritu aut male posito aut omisso sita est; quamquam etiam huius generis graviores adieci. At reliquorum codicum eas tantum lectiones quae maioris momenti et memoratu dignae mihi videbantur, adscripsi, eandemque rationem in veteribus editionibus adhibendis secutus sum. Denique ne recentiorum quidem emendationes coniecturasque mihi neglexisse videor, quarum multas sumpsi ex Leutsch. Exercit. Crit. Spec. II Gott. 1862—3 et Heimsœth. Emend. Theognidearum part. III, Bonn., et Hecker. Philol. V p. 467 sq. Locos alios alii passim in diariis annalibusque Philologic. tentaverunt. De meis coniecturis vide append. libelli gymnasii, quod est Aurelia Aquensi, 1878, et Mus. Rhenan. 1879.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ ΕΛΕΓΕΙΑ.

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,
ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ, 5
φοίνικος ῥαδινῇς χερσὶν ἐφαψαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδεῖ λίμνῃ,
πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίῃ
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς. 10

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων
εἶσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοῇς,
εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε.
σοὶ μὲν τοῦτο, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμου 15
ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·

---

tit. θέογνις *G*. θεόγνις *t*. θεόγνιδος μεγαρέως *EL*. θεόγνιδος ἐλεγείων α' *A*. Θεόγνιδος στίχοι ἡρωελεγεῖοι *K*. ἀρχὴ τὸν θεῷ τοῦ θεόγνιδος ὃς διὰ στίχων ἡρωελεγείων *O*. θεόγνιδος γνῶμαι *BDFMPQ*. θεόγνιδος μεγαρέως σικελιώτου γνῶμαι ἐλεγειακαὶ *C*. θεόγνιδος γνῶμαι, ἡρωελεγεῖοι οἱ στίχοι *I*. θεόγνιδος γνῶμαι: μᾶλλον θεόγνιδος γνωμολογία πρὸς κύρνον τὸν ἐρώμενον *N*. θεόγνιδος μεγαρέως γνωμολογία πρὸς κύρνον πολυπαίδην τὸν ἐρώμενον *H*. θεόγνιδος γνῶμαι τοῦ μεγαρέως πρὸς κύρνον τὸν ἑαυτοῦ φίλον. θέογνις. θέογνις. θέογνις. *R*. — 1—4. Apostol. 18,56 b. Arsen. 485. — 1. λητοῦς υἱὲ *A*, qui ubique nomina propria minusculis litteris scripta habet. — v. 2. ἀρχόμενός γ' *I*. — 3. πρῶτον τέ Bergk. — 4. ὑμνήσω Cobet. Nov. Lect. p. 249. et Leutsch. Philol. XXIX p. 659. ἀείδω Bergk. — μοι *AOK:* * (i. e. ceteri codices) meu. — 6. ῥαδινῇς *OKBCDEFHILMN* et pr *G:* qui ῑ dativi tantum non ubique omittunt. τροφερῇς alter Palatinorum ab Hœschelio excerptorum. ῥαδινῆς Bergk. — 7. ἐπι τροχοείδεϊ *A*. — 8. ἀπειρεσίης *Hs*. et Hecker. — 9. ἐγέλασε *OKIQRt*. — 10. γήθησε *OKNP*. — 11. θηροφόνε Brunck. — 12. εἶσαθ' *A*, qui ex Hasii coll. εἶσαθ' præbet, et vulg. in *A* suprascriptum est „cognovit". — εἶσαθ' Crispin. — Bergk. cf. Callimach. ap. Schol. Arist. Av. 873: τὴν ὠγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἶσατο, τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται. Ceterum cf. Paus. I, 43, 1. — θοῆς *A:* * θοαῖς. θοῇς Bekker. — 13. ἀπο *A*. — 14. θεᾶ, ῑ eraso, *A*. μικρὸν *A:* * σμικρόν, et Aristot. Ethic. Eudem. VII, 10. —

ὃ τι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν.
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

„Κύρνε" σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ τρηγὺς ἐπικείσθω
τοῖσδ' ἔπεσιν. λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα. 20
οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος.
ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ· „Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη".

τοῦ Μεγαρέως, πάντας δε κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός,
ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἀδεῖν δύναται,
οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς 25
οὐδ' ὕων πάντεσσ' ἀνδάνει οὐτ' ἀνέχων.

σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός,
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον.
πέπνυο μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασιν ἠδ' ἀδίκοισιν
τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο μηδ' ἄφενος. 30
ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε καὶ μετὰ τοῖσιν
ἵζε καὶ ἄνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.

17—18 Iriarte p. 191. Post v. 18 Leutsch. distichon intercidisse censet, quo verba διὰ στομάτων explanata fuerint. 17. ἐστί *AOK*. — 19. „Κύρνε", σοφιζομένῳ ὄνομά μοι Hartung. σφραγὶς *OK*, σφραγῖς *I*. — 20. κλεπτόμενα *A*, κλεπτομένα *OK*: * κλεπτομένη. — 21. ἐκλέξει (ἐκ in rasura) *K*. ἀλέξει *O*. — τ' ουσθλοῦ *AOK*. τοῦ ἐσθλοῦ *CEGILPQR*. *s* in m. γρ. ἀθλοῦ παριόντος. — 22. πᾶς τις ἐρεῖ *AOK*. * πᾶς ἐρέει. Vid. hæc verba ap. Xenoph. Stob. 88, 14. — 23. Μεγαρέος Schneidew. et Leutsch, qui etiam ἔπεα postulat. — ὀνομαζὸς *AOK*, ὀνομαζοὺς *F*: * ὀνομαζοῦ. — 24. ἀστοῖσι δ' *OK*. — ὀνομαστὸς ἀστοῖσιν δὴ οὔπω Ahrens. ὀν. ἀστοῖς εἰ μή πω Bergk, sed postea: ὀν. ἀστοῖς τοῖσδ'. πάντας μὲν ἐπ' ἀνθρ. ὀν., ἀστοῖσιν δ'οὔπω Hartung. ὀνομαστὸς ἀστοῖς οὐδ' οὔτω πᾶσιν Leutsch. — ἀδεῖν *A*. — 24—28 Apost. 4, 14 d. — 25. Πολυπαΐδη Elmsleius: codices πολυπαίδη. — 26. πάντεσσ' *A*, sed ex Hasii coll. παντεσσὶ; πάντως *EL*, πάντας *H*, * πάντας. πάντας et in m. ἢ πάντως *t*. πᾶσιν Dindorf. πάντας *F* ανδάνει coni. Bergk., qui 799—800 huc referendos esse putat. — 27. εὐφρονεῶν *A*. — 29. πέπνυσο cod., sed πεπνυο *A*, ut inter υ et ο littera σ sit in rasura. πέπνυο Bergk. — ἔργασι *OK*. ἔργμασι *. ἐπεργμασι *A* sec. Hase. — μηδ' cod. μήτ' Bergk. Ego scripsi ἔργμασιν ἠδ'. — ἀδίκοισ' *AOK*. — 30. ἕλπεο Hermann. Hartung: πέπνυσ' ἠδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μήτ' ἀδίκοισιν τιμὰς μήτ' ἀρετὰς ἕλπεο μήτ' ἄφενος. — 33—6 cf. Plato Menon p. 95 D. Muson. ap. Stob. 56, 18. — 33. μετὰ omnes: παρὰ Plato. Muson.:

ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ᾽ ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσιν 35
συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καί ποτε φήσεις
εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ, μὴ τέκῃ ἄνδρα
εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης. 40
ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ᾽ οἵδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δέ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

Οὐδεμίαν πω, Κύρν᾽, ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες,
ἀλλ᾽ ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδῃ,
δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ᾽ ἀδίκοισι διδῶσιν 45
οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος.
ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμιεῖσθαι,
μηδ᾽ εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ.
εὖτ᾽ ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ᾽ ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα. 50

καὶ μετὰ τῶν σύγε (*AB*, vulgo γεσὺ) πῖνε καὶ ἔσθε καὶ μετὰ τοῖσιν. Brunck et Bekker: καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε — καὶ παρὰ τοῖσιν. — 35—6. om. *P*. Afferunt Xenoph. Mem. I, 2. 20. Symp. 2, 5. Clemens Strom. 5, 572. Cram. An. Par. I, 229. Iriarte 448. Aristot. Eth. Nic. 9, 9 et 12. Liban. 3, 90 ed. Reiske; idem Epist. 79 et 1366. Crates Epist. 29. — 35. ἄπ᾽ *ADFGHIMNQR*. ἀπ᾽ *OK*. — διδάξεαι A sec. van der Mey, et Hermogen. cod. Paris. 1983. Xenoph. Plato. Stob. *A* Gesn. margo. Bergk. ex Aristotele ἔσθλ᾽ ἀπομάξεαι. — εἰ ap. Stob. pr. *A*. — κακοῖσι *AOK*. — 36. συμμισγῃῖς *A*, συμμιγῆς *OK* et Mus. Clem. Plat. Cram. Ir. Stob. συμμίξῃς Hermogenes: * συμμιχθῆς. cf. 1165. συμμίσγῃς Bekker. et Xenoph. cod. — Ceterum 19—38 coniunxi cf. proleg. Aliter Leutsch. Philol. XXIX p. 683. — 39. τέκῃ *A*. — ἄνδρας *A*, sed superscript: virum; tacet Mey. — 40. ἡμετέρης *A*, ὑμετέρης, suprascr. ἡ. *H*., M om: * ὑμετέρης. — 41. οἵδε *A*. ἔθ᾽ οἵδε] ἔασι omnes infra post v. 1082. — 42. εἰς *A*. — 44. ἀδῃ *A*. ἄδῃ *O*. ἀδύ *R*, ἀδῇ *EL*, * ἀδῇ. κακοῖσι δοκῇ Cam. κακοῖσι ἄδῃ Leutsch. — 45. φθείρουσι — διδῶσι sec. Schneidew., διδοῦσι sec. Bekk. et van der Mey, *A*. φθείρουσι — διδοῦσι Hartung, qui post ἄδῃ plene incidit et ex antecedente: πόλιν ὤλεσαν supplet; idem post κράτεος plene interpungit. Leutsch. scriptura eadem probata cum Bekkero inde a v. 47 alterum fragmentum eiusdem carminis inchoari putat. — 46. κερδέων *AO*, κέρδεων *K*: * κερδῶν. — καὶ om. *OK*. — 47. πόλιν κείνην *K*. — ἀτρεμέεσθαι cod. ἀτρέμ᾽ ἔσεσθαι Schœmann. ἀτρεμιεῖσθαι Bergk. — 48. ἡσυχία, superscr. ῃ. *O*. — πολλῇ κεῖται Epkema. Herwerden pro κεῖται c. χρῆται s. οἰκεῖ. — 49. φιλανδρασι *A*, sed φιλανδράσι sec. Mey. — 49—50 utpote interpolatos eieci.

ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν.
μούναρχος δὲ πόλει μή ποτε τῇδε ἄδοι.

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ᾽ ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι.
οἳ πρόσθ᾽ οὔτε δίκας ἤδεσαν οὔτε νόμους,
ἀλλ᾽ ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον, 55
ἔξω δ᾽ ὥστ᾽ ἔλαφοι τῇσδ᾽ ἐνέμοντο πόλεος.
καὶ νῦν εἰσ᾽ ἀγαθοί, Πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοὶ
νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ᾽ ἀνέχοιτ᾽ ἐσορῶν;
ἀλλήλοις δ᾽ ἀντῶσιν ἐπ᾽ ἀλλήλοισι γελῶντες,
οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ᾽ ἀγαθῶν. 60
μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ᾽ ὁτιοῦν
σπουδαῖον. γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν, 65
ὡς σφιν ἐπ᾽ ἔργοισιν πίστις ἔπ᾽ οὐδεμία,
ἀλλὰ δόλους τ᾽ ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ᾽ ἐφίλησαν
οὕτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι.

Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βούλευε τὸν ἀνδρί,
εὖτ᾽ ἂν σπουδαῖον πρῆγμ᾽ ἐθέλῃς τελέσαι. 70
ἀλλὰ μετ᾽ ἐσθλὸν ἰὼν βούλευ καὶ πολλὰ μογήσαι
καὶ μακρὴν ποσσὶν, Κύρν᾽, ὁδὸν ἐκτελέσαι.

50. δημοτιῶν *A*. — 51. στάσιές τε *A*, sed sec. Mey στάσιεστε. * στάσις ἐστί. — 52. μούναρχοι *AOK*. — ἄδει, superscr. οι, *O*. ἀδεῖν *K*. ἄδῃ Bergk; μούναρχοί θ᾽, ἃ πόλει Ahrens. ἀνδρῶν μούναρχός τε᾽ πόλει Leutsch. coll. Herod. 3, 82. μούναρχοι δὲ — ἄδοιν (i. e. ἄδοιεν) M. Schmidt. — 54. οἱ πρόσθ᾽ corr. ἢ πρόσθ᾽ *A*. — 55. πλευραῖσι *AOK*. — 56. τῇσδ᾽ — πόλεος *A*: * τήνδ᾽ — πόλιν. — 57: εἶσ᾽ *OK* et *A* sec. Mey. 57 sq. cf. 1109 sq. — 59. ἀλλήλους libri, ego ἀλλήλοις. δ᾽ἀπατῶσιν libri præter *EL*, qui ἀπατῶντες, ego δ᾽ἀντῶσιν cf. 1113. ἐπαλλήλοισι *A*. — 60. Bergkio poeta videtur scripsisse: οὔτ᾽ ἀγαθῶν γνώμην εἰδότες οὔτε κακῶν. — 61 sq. coniunxi cum antecedentibus; pro μηδένα fort. scribendum est μηδέ τι vel simile quid; hi versus maximam partem ex sequentibus sumpti videntur. — 62. χρειῆς *A*. tacet Mey. — ἕνεκα *BCFMQt*, οὕνεκα *A*. — μηδὲμιῆς *A*. μηδεμιᾶς *K*. μὴ δὲ μιᾶς *O*. — 65. σπουδαίων *OK*. γνώσῃ *A*. — 66. ἔργοισι *A*. ἐπ᾽] ἐς᾽ *BCFMQ*. ἐν᾽ corr. *G*. ἐπ᾽ *O* et *A* sec. Mey. ἔτ᾽ Camerar. — 67. τ᾽ dederunt *ELR*, δόλους *, omisso τ᾽. — 68. σωζόμενοι *A*. — 70. ἐθέλῃσ *A*. — 71. ἐσθλῶν *OKF*. — βούλευ καὶ π. *A*. βούλευε π. *OK*. βουλεύεο *. μογῆσαι *OK*, μογήσας *. ἀλλὰ σὺν ἐσθλοῦ ἰεῖν βούλευ καὶ π. μογήσας Ahrens. — 72. ποσὶ *KI*. ποσσὶ *O* et *A* sec. Mey. — ἐκτελέσαι *OK*, ἐκτελέσας *, sed *A* ἐκτελέσα

πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνοε πᾶσιν·
παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.
παύροις οὖν πίσυνος μεγάλ᾽ ἀνδράσιν ἔργ᾽ ἐπιχείρει, 75
μή ποτ᾽ ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην.

Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.

Παύρους εὑρήσεις, Πολυπαΐδη, ἀνδρας ἑταίρους
πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους. 80
οἵτινες ἂν τολμῶεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.

τούτους δ᾽ οὔ χ᾽ εὕροις διζήμενος οὐδ᾽ ἐπὶ πάντας
ἀνθρώπους, οὓς νηῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,
οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν 85
αἰδώς, οὐδ᾽ αἰσχρὸν χρῆμ᾽ ἔπι κέρδος ἄγει.

Μή μ᾽ ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ᾽ ἔχε καὶ φρένας ἄλλας,
εἴ με φιλεῖς καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.
ἀλλὰ φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ᾽ ἀποειπὼν
ἔχθαιρ᾽, ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος. 90

---

corr. ἐκτελέσας. Fortasse legendum ἐξανύσας; nam ἐκτελέσας ex v. 70 irrepsisse videtur. — 73. ὁμῶς Brunckius. ὅμως Jacobs. φίλοις, ὦ λῷστ᾽ Bergk., idem postea φίλοις ἀδόλως (i. e. sincere, aperte.). ἀνακοινέο *EL*, ἀνακοίνεε *G*, ἀνακίνεο *Qt*, ἀνακοίνεο * et *AOK*. ἀνακοίνοε Dœderlein lect. var. decad. p. 3. — πᾶσι *AOK* *. ἀνακοινεῦ ἅπασαν Bergk. — 74. παῦροι τοὶ *O*. πολλὸν *BCDFIMNPQRt* a m. pr. — παῦροί γ᾽ ἐκ πολλῶν Hecker. Ceterum v. 74 affert Apost. 13, 86 e. — 75. Ego scripsi παύροις οὖν. παύροισι *OK*, παύροισιν *. — 77—8 Plato de leg. I p. 630 *A*. Euseb. Præp. Ev. 12, 575. Theodoret. I, 13, 42. Philostr. vit. Apoll. 2, 46. — 79—80 Themistius 22 p. 323 ed. Dindorf. — 80. γινομένους *AOK* Themist. et *s*, qui ubique et γίνομαι et γινώσκω exhibet. — 83. τούτους οὐχ *AOK*. εὕροις *A*. τοὺς δ᾽οὐχ εὑρήσεις vulgo. οὐ τόσσους (σπουδαίους) χ᾽ εὕροις Bergk. τόσσους δ᾽οὐχ εὕροις Hartung, qui v. 85 ἐπείῃ et 86 ἄγοι requirit. τούτους οὐ χ᾽ εὕροις van der Mey. τοσσούτους χ᾽ εὕροις — ἀνθρώπους, ὡς Heimsœth. Ego scripsi τούτους δ᾽ οὔ χ᾽ εὕροις, hos versus ad 78 adiungens: τούτους i. e. πιστοὺς ἄνδρας, quod vv. 85—6 accuratius explicatur. — οὐδεπὶ *A*. — Vv. 79—82 ex 77—8 et 83—86 desumpti sunt. — 84. νηῦς Schneidew., Bekker ed. I. alii edit., ναῦς vulgo. — ἄγοι *AOK*, ἄγῃ *I*: * ἄγει. — 85. γλώσσῃ *A*. — 86. ἐπὶ *AOK* plerique. — 87. ἔπεσι *A*. — ἄλλῃ h. l. omnes, sed ἄλλας *A* infra p. 1082. — 89. ἤ με φίλει h. l. omnes, ἀλλὰ φίλει *A* infra, qui ibid. etiam εἴ μ᾽ ἀποειπών. — 90. ἐμφανέως *A* infra.

ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ᾽ ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
δειλός, Κύρν᾽, ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.
ἤν τις ἐπαινήσῃ σε τόσον χρόνον, ὅσσον ὁρῴης,
νοσφισθεὶς δ᾽ ἄλλην γλῶσσαν ἵῃσι κακήν.

τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ᾽ ἐσθλός, 95
ὃς κ᾽ εἴπῃ γλώσσῃ λῷα, φρονῇ δ᾽ ἕτερα.
ἀλλ᾽ εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
γιγνώσκων ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
ἀντὶ κασιγνήτου. σὺ δέ μοι, φίλε, ταῦτ᾽ ἐνὶ θυμῷ
φράζεο, καί ποτ᾽ ἐμοῦ μνήσεαι ἐξοπίσω. 100

Μηδείς σ᾽ ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ᾽ ἔστ᾽ ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὤν;
οὔτ᾽ ἄν σ᾽ ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.
δειλοῦς δ᾽ εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν, 105
ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἤν δ᾽ ἐν ἁμάρτῃς,
τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης. 110

---

92. δεινός omnes; „formidabilis“ interpretatur Brunck. coll. Soph. Philoct. 147. δειλός Bekker. — κυρεῖ *OK*. — 93. ἄν *AOK*, εἰ *, ἤν Welcker., κἤν Hartung. — ἐπαινήσῃ *AK*, ἐπαινήσει *OELP*, ἐπαινέσει *BCDFHIMQRt*, ἐπαινεσεῖ *N*, ἐπαινέσσει corr. *G*. ἐπαινήσῃ Bekker. — ὁρώιης *A*, sed tacet Mey: ὁρώῃς *OK*, ὁρῴῃ *. — 94. ἄλλην *AOK*, ἄλλῃ * et editores. — ἵῃσι *DEGLNPQ*, ἴῃσι *BCFHIMt* et *A*, qui tamen sec. Mey ἴῃσι habet. ἵῃσι Bekker. — 95. ἑταίρῳ Bergk. — 96. εἴποι *OK*. — λώϊα *AOK*, λῷστα *. λῷα Bergk. — φρονῇ *AI*, φρονεῖ *. — 97. ἐμὸς *O*. — 97—100 etiam post 1164 ponunt *AOKDEFHMN* tali principio: τοιοῦτός τοι (τις *M*, om. *OK*) ἀνὴρ ἔστω φίλος. — 98. γινώσκων *AOK*. — φέρειν *OK*, φέρει *, φέροι Bergk. — 99. ἐν *OK* h. l., sed infra ἐνί. — 100. ποτέ μου cod., sed *A* sec. Mey ποτεμου: ποτ᾽ ἐμοῦ Brunck. — 101. σ᾽ *A*. om. *. — 102. ἐστ᾽ *A*. — δειλὸς *A*, γ᾽ ὅταν *K*, κακὸς *I*. κεῖνος *, om. *O*. — 103. πόνοιο *OK*. — 104. οὔτέ κεν *O*. — τοῦ μεταδοῦναι θέλοι *A*, τοῦ μέγα δοῦν᾽ ἐθέλει *BDEFHLMN*, τοῦ μεγάλου δοῦναι θέλει *O*, δοῦναι θέλει τὸ μέγα *K*, ἐθέλει etiam *CGI*, τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι Buttmann. Gr. Gr. II p. 393. — 105. εὖ *A*, δ᾽ εὖ *. — ἔρδοντι *OKBCDEFMN*. — 107. ἄν] τὸν *OK*. — βαθὺν *OK*. — ἀμᾶς *K*, ἀμᾷς *O*. — 108. ἀντιπάθοις Lorey, ἄν τι λάβοις Bergk. — 109 affert Teles Stob. 97. 31.

οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον εὖ αὖ ῥέζουσι παθόντες,
μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.
μή ποτέ τοι κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι, 115
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη, 119
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ. 120
κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν, 117
Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος. 118
εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθῃ 121
ψυδρὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχῃ,
τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,
καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὐδὲ γυναικός. 125
πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου·

---

111. τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι cod., ἐλαφρίζουσι Bergk., ἀμαυρίσκουσι Ahrens, ἐπαμπίσχουσι Emperius, τὰ μέγιστ' εὖ παῦρ' ἴσκουσι Hartung., τὰ μέγιστ' ἀποφλαυρίζουσι Heimsœth. Ego scripsi τὸ μέγιστον εὖ αὖ ῥέζουσι cf. v. 108. — 113. ἑταῖρων *A*, sed tacet Mey. — Ceterum coniunxi 101—114, v. 113. τοί pro τόν scripto. — 115. βρώσιος εἰσὶν *AOK*; ceterum ad h. l. cf. Pseudophocyl. 92. — 116 cf. 644. — 117. δ' om. *OK*. — χαλεπώτερον γνῶναι οὐδέν *O*, χ. οὐδὲν γνῶναι *K*. — 118. εὐλαβίης] ἢ φροντίδος margo *BDFMN*. — ἔστι *AK*. — περιπλεονος *A*. — οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ πύϊρ πλέονος Leutsch, qui v. 117 κιβδήλοι' ἀνδρὸς scribit et v. 118 adiungit v. 125 sq., scripto οὐδέ κεν εἰδείης ..... οὔτε. ἔσθ' ὅπερ ᾗ πλέονος Heimsœth. Sed locutio ἐστὶ περὶ πλέονος non est reprehendendum cf. περὶ πολλοῦ εἶναι Antiphon. 6, 3. περὶ πλείστου ἐστὶν And. 1, 29. Sensus est: οὐδὲν χαλεπώτερόν ἐστι γνῶναι κιβδήλου ἀνδρός, οὐδὲ (suppl. οὐδὲν) περὶ πλέονός ἐστιν ἢ εὐλαβίη (sc. in illo homine). — 119. ἀνσχετὸς *I*, ἄσχετος *, *A* suprascripto *difficilis*. — 120. ῥάδιον *A*, ῥᾳδιόν Bergk. — 121. λελήθῃ *A*, λελήθει *OK*, λέληθε *, λελήθῃ Bekker. — 122. ψυδρὸς *A* (Ruhnken et Brunck), ψυδνὸς *BDFHMN*, ψεδνὸς *CEGL* et corr. *H*, ψευδοὺς *O*, ψευδὴς *K*. — ὧν *K*. ἐνὶ *O*. — ἔχῃ *A*, sed tacet Mey; ἔχει *, sed *O* evanuit; ἔχῃ Bekker. — 123. βροτοῖσι *AOK*. — 124. ἀνιηρότερον Clem. Alex. Strom. 6 p. 625, ubi 119—124 laudat. — 125—126 Aristot. Eth. Eud. VII, 2. Apost. XIII, 15 k. — 125. οὐδὲ γὰρ εἰδείης *A*, οὐδὲ γὰρ εἰδοίης *OK*, οὐ καὶ εἰδείης *C*, οὐ γὰρ εἰδείης *N* et Apost. — οὔτε omnes. — οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ..... οὐδὲ Aristot. — 126. πρὶν ἂν Apost. — πειρηθείης *A*, πειρασθείης *G*, πειραθείης * et Aristot. et Apost. — πρὶν περ πειρηθεὶς Ahrens.

οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ ποτ' ἐς ὥριον ἐλθών·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.

Μήτ' ἀρετὴν εὔχου, Πολυπαίδη, ἔξοχος εἶναι
μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη. 130

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἔπλετο, τοῖς ὁσίη, Κύρνε, μέμηλε δίκη.

Οὐδεὶς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων.
οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδώς, 135
ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν·
πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν ἐσθλὸν ἔθηκεν,
καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλὸν ἔθηκε κακόν.
οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίγνεται, ὅσσ' ἐθέλῃσιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης. 140
ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

Οὐδείς σω ξεῖνον, Πολυπαίδη, ἐξαπατήσας
οὐδ' ἱκέτην ἀλιτὼν ἀθανάτους ἔλαθεν.

βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν 145
ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

---

127. πο τὲ τώρνς *O*, ποτ' ἐσώριον *BDEFLMNQ*, ποτ' ἐς ὥριον Ald., ἐς ὤνιον Camer. et Brunck., πρὸς χωνίον vel ὥσπερ πρητήριον Bergk. coll. Hesych.: ἐπάσκιον ἡ χώνη· Σικελοί; ἐς ἔμπορον Hartung, ὥσπερ ποτ' (i. e. ποτί) ἐσόπτριον Heimsœth. Neque vero ὥριον vituperandum videtur; sententia hæc est: „de hominibus non eodem modo (ex specie) iudicari licet ac (de frumentis), cum in horreum intraveris; nam πολλάκι κτλ.“ — Ceterum in hac elegia distichon 117—118 post v. 120 inserui, ut sit climax: χρυσοῦ-ἀνδρὸς-φίλου ἀνδρός. — 130. τύχη] τροφή Heimsœth. — 131—2 Stob. 79, 1. — 132. οἷς omnes, ἔπλεθ', ὅσοις Stob. (et Schneidew.), τοῖς vulgo. — ὁσίης . . . . . δίκης Stob. vulgo. — 136. γίνεται *AOK*, itemque 139. — 137. ἔθηκε *OK*. — 138. δοκέων Leutsch. — 139. ὅσσα θέλῃσιν *A*, ὅσα θέλῃσιν *OK*, ὅσ' ἐθέλῃσιν *BCDFHM*. — 141—2 Orion Anthol. V, 12. — 141. σοφιζόμεθ' Geel. κομίζομεν Leutsch. μάταιʼ ἐλπίζομεν Bergk. — 142. κασφέτερον *O*, κὰ σφέτερον *K*. — 144. θνητῶν cod., ἀλιτὼν Herwerden. — ἔλαθεν *A*, ἔλαθε *OK* plerique. — 145—6 affert Grammaticus ed. ab Osann. in Wolfii Analectis 4, 538. — 146. πασσάμενος libri, sed *K* πασσαμένω: πασάμενος Brunck.

ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ᾽ ἀρετή ἐστιν.
πᾶς δέ τ᾽ ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἐών.
χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
Κύρν᾽· ἀρετῆς δ᾽ ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ᾽ ἕπεται. 150
ὕβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.

μή ποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθείς 155
μηδ᾽ ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε μηδὲν ἔχειν.

Μή ποτε, Κύρν᾽, ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
ἀνθρώπων, ὅ τι νὺξ χἠμέρη ἀνδρὶ τελεῖ. 160
πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ᾽ ἐσθλῷ,
οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνεται εἰς ἀγαθόν.

147—8 affert idem Grammatic. et Aristot. Ethic. Nicom. V, 3. — Ceterum cf. proleg. p. 16. — 147. ἀρετή ἐστι *ABFGMN*, ἀρέτ᾽ ἐστι *O*, ἀρέτ᾽ ἐστὶ *K*. — 149. δίδωσι *A*. — 150. ut nunc legitur, *A*; ceteri ἡ δ᾽ ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι κύρν᾽ ἕπεται. — 151. κακῶι *A* et *s*, qui tamen in marg. κακόν. — 152. ουμέλλει *A*. — μηδεμίην *A*. — θέμενον *AOBCDEFHLM Ns*, θεμένω corr. *A*, θέμενος *K*, θέμεναι vulgo. — οὗ μέλλει ὥρην Ahrens, ὃν μέλλει ἓν ὥρῃ μηδεμίᾳ (?) θέμεναι Hartung. — 153—4 affert Clem. Alex. Strom. 6 p. 740, cf. proleg. p. 16; laudat etiam Schol. Pind. Ol. 13, 12 tamquam Homeri versum. Diogenian. Proverb. 8, 22. — 153. ὅτ᾽ ἂν *A*; sed tacet Mey. — κακῷ] πολὺς Solon 8. — 154. ἀνθρώπων *AOK*. — 155—8 Stob. 96, 15, quibus subiungit 179—180. Apostol. 8, 28 a, qui 157—8 laudat. — 155. μοι Stob. — θυμόφθορον *A* sec. Mey. — χολωθῆς *K*, χαλεφθείς Stob. et Heimsœth. — 156. οὐλομένην, Κύρνε, κακήν Stob., sed Vind. Trincl. om. Κύρνε, Voss. κοκακήν. — Κύρν᾽, ὀλοὴν Heimsœth. — 157. μὲν γὰρ *EL*, μέν τοι Stob., sed *AB* Gesn. m. γάρ τοι, μέν om. Voss. Trincl. — ἐπιρρεπι *A*. — ἄλλως Stob., sed χ᾽ ἄλλως Vind. Voss., ἄλλος Trincl., ἄλλῳ Gesn. m., idem Apost. ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλῳ *s* et Hartung. — 158. μηδὲν *A* et Stob., δ᾽ οὐδὲν vulgo, δ᾽ οὐδ᾽ e ras. *K*. — Ceterum cf. Basilium M. 2, 177. — Vv. 133—142, 145—152, 155—8 coniunxi cf. proleg. p. 40. — 159—60 Apost. 11, 38 a. Arsen. 355. — 160. χ᾽ ἡμέρη *A*, χἡμέρα vel χ᾽ ἡμέρα *. — πελεῖ *K*. — 161—2 Apost. 14, 68 a. — 162. γίγνεται *A* hoc uno loco, γίνεται *OK*.

εἰσὶν δ', οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι δειλῷ
μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρός, 165
οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγαθός.

Ἀλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδεὶς
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσ', ὃν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίγνεται οὐδεμία. 170
θεοῖς οὖν εὔχου, θεοῖσιν ἔπι κράτος· οὔτι ἄτερ θεῶν
γίγνεται ἀνθρώποις, οὔτ' ἀγάθ' οὔτε κακά.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου. 174
χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης 179
δίζησθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης· 180
ἢν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον 175
ῥιπτεῖν καὶ πετρέων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. 176

163. εἰσὶ *OK*. — δειλῶι *A*, sed tacet Mey; κακῷ *OK*, φαύλῳ *. — 166. νόσφι *K*. — 167 cf. Solon. fr. 14. — post ἀτρεκὲς interpungunt *BD FGMN*. — 168 cf. 850. — 169. δὲ om. *O*. — τιμῶσ' ὃν *K*, τιμῶσιν, ὃ *. — ὁ καὶ κοιμεύμενος (κοιμώμενος) ἄνει Ahrens et Hermann; idem, sed ἀγρεῖ Schneidewin., αἱρεῖ Hartung. — 170. ἀνδράσι Hermann, qui 171—2 omissis hoc distichon coniungendum esse censet cum 173 sq. — γίνεται *AOK*. — 171. θεοῖσιν ἐπικράτος *A*, οἷς ἐστι κράτος *OK*, οἷς ἐστι μέγα κρ. *. θεοῖς εὔχου· θεοῖσιν γὰρ ἔπι κράτος Bekker et Schneidew., θεοῖς εὔχου, θεοῖς, οἷσιν ἔπι κρ. M. Schmidt, θ. εὔχ., θεοῖς ἐστιν ἔπι κρ. Bergk. Ego vestigia cod. *A* secutus sum, inserta p. θεοῖς particula οὖν. — οὔτοι *A*. — 172. γίνεται *AOK*. — Ceterum 159—172 exclusis 165—8 coniunxi. — 173. δάμνησι *A*. — 175—6 Stob. 96, 16. Clem. Alex. Strom. 4, 483. Plut. de comm. not. 22, de Stoic. repugn. 14. Schol. Thuc. 2, 43. Hermog. Progymn. T 1 p. 24 ed. Walz. Aphthon. p. 68. Theodoret. 11, 153. Cram. Anecd. Par. 4, 404, 30, aliique, non sine discrepantia lectionum. — 175. χρὴ πενίην omnes, qui his versibus utuntur. — βαθυκήτεα *A* et ap. Stob. *AB* Gesn. marg., μεγακήτεα *. — 176. πετρέων *A*, πετρῶν *. — καθηλιβάτων *A*. — 177—8 Stob. 96, 14, qui eos cum 649—53 coniunxit. Artemid. Oneir. 1, 32. Plut. de poet. aud. 4. Arsen. 149. Aristot. Eth. Eudem. III, 1. — καὶ cod., πᾶς scriptores, qui h. v. laudant. — οὔτέ τι *O*. — 178. οὔθ' ἑρξαι *A*, οὔτ' ἔρξαι *, οὐδ' ἔρξαι Artemid. — 179—80 Stob. 96, 15, qui adiunxit 155—8.

τεθνάμεναι γάρ, Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί 181
ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. 182
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν 177
οὔθ' ἕρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται. 178

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει 185
ἐσθλὸς ἀνήρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
χρήματα γὰρ τιμῶσι, καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημεν
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ. πλοῦτος ἔμιξε γένος. 190

οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

οὕτως δὴ ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
εὔδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη 195
ἐντύει, ἥτ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Χρῆμ', ὅτε μὲν Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.

---

179. ἐπιγῆν *A*. — τε om. *OK*. — χρὴ δ' αἰεὶ κατὰ Stob. sed m. Gesn. ut libri Theognidis. — θαλάττης *K*. — 180. δίζησθαι *A*, δίζεσθαι * et Stob. — χαλεπῇ pr. *A*, sed tacet Mey., χαλεπὸν *K*. — 181. τεθνάμεναι *A*, τεθνάναι *BCFGM*, τεθνᾶναι *DEHLN*. *O* ev. *K* lac. — βέλτιον *K*, βέλτι *O*. — 182. Ego vv. huius elegiae transposui, v. 181 pro φίλε scribens γάρ. — 183—86 Stob. 70, 9. 183—90 idem 88, 14: Ξενοφῶντος ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος cf. proleg. p. 18. — 183. κύνας μὲν δὴ νῶϊ Stob. — 184. ἀγαθοῦ Xenophon. — 185. βήθεσθαι *BFMQ*, βίνεσθαι marg. *Q*, *O* ev., sed tacet Ziegler; κτήσασθαι Xenoph.; βαίνεσθαι olim Bergk, nunc tuetur βήσεσθαι coll. infra 189 et 1112 et Themist. 21 p. 302 ed. Dind.; γίνεσθαι ex m. *Q* coni. Mey. p. 5. — 186. οἱ] τις Xenoph. — διδῷ] φέρῃ Stob. — 187. οὐδὲ γυνὴ *A*, οὐδεμίη *OK*, οὐδεμία *. — 188. βούλετ' *OCMN*. — 189. μὲν cod., γὰρ Xenoph. — ἐκκοῦ *A*. — ἔγημε *OK*. — 190. πλοῦτος *A* et corr. *G*, πλούτου *. — 191. οὕτως Bergk. — 192. συγγαρ *A*. — 193. αὐτὸς τοιαύτην *OK*, αὐτός τοι ταύτην *, οὗτός τοι ταύτην Geel., ἀστός τοι ταύτην Kayser, Αὐτοκλῆς Αὔγην Hartung., ἀστός τοι γαμετὴν Heimsœth. Ego hos versus c. 189 coniunxi, οὕτως δὴ pro αὐτός τοι scripto. — 195. εὔδοξος *A*, ἔνδοξος *. — 196. ἐκτίνει *K*, ἐντύνει *, sed in *O* sec. Ziegler corr.; ἐντύει Brunck. — 197. χρῆμα δ' ὁ μὲν *A*, χρήμαθ' ᾧ *O*, χρήματα ᾧ *K*, χρήματα δ' ᾧ *; χρήμαθ' ὅτῳ Lach-

εἰ δ' ἀδίκως παρὰ δαίμον' ἀνὴρ φιλοκερδὲϊ θυμῷ
κτήσεται, εἶθ' ὅρκῳ πὰρ τὸ δίκαιον ἑλών, 200
αὐτίκα μὲν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
αὖθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἑκάστου
τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας,
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν γρέος, ὃς δὲ φίλοισιν 205
ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ὑπερκρέμασεν.
αὐτὸν δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.

Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν τοῦτ' ἀνιηρότατον. 210

Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν. ἢν δέ τις αὐτὸν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός.

Κύρνε, φίλους κάτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
ὀργὴν συμμίσγων, ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.

---

mann., χρῆμα δ', ὃ μὲν Bergk. Ego scripsi χρῆμ', ὅτε (s. κε) μὲν: quæcunque res. — δίκῃ *A*, qui sec. Mey συνδίκῃ ἀνδρὶ γενηται. — 199. παρὰ καιρὸν libri, sed *A* παρακαιρον. Ego coniicio παρὰ δαίμον', ut prægresso illi Διόθεν respondeat opponaturque; παρὰ δαίμονα est idem ac πρὸς δαίμονα cf. Il. 17, 98. — 202. αὖτις Bergk. — 203. ἐπ' *CEGL* et *A*, qui tamen sec. Mey ἔτ' præbet, ut *OK* *. — αὐτοὺς *AOK* *. — ἑκάστου Geel. recte, ut videtur, cf. Solon. 13, 25 sq.: sensus est: non enim unumquemque dei ulciscuntur propter scelera, sed hic punitur, ille pœnam liberis relinquit. — ἐπ' αὐτοῦ Jacobs. — ἔτ' αὔτως Schneidew.: οὔτι γὰρ αὔτως *O*. Schneider. — 204. τίννυνται memorat Sylburg. — ἀμπλακίας *AB*, ἀμπλακίης *, ἀμπλακίῃς Turneb. — ἐπ' αὐτοῖς ..... πρήγμασιν Turneb., ἐπ' αὐτῆς τίννυνται μ. πρήγματ' ἴσ' ἀμπλακίης Hermann., ἕκαστον (vel ἅπαντας) .... ἀμπλακίης Kayser. — 205. αὐτοὺς *OK* plerique. — ἔτισε *A*, τίσε *KBCDF GHMN*, τίσε *OEL*. — οὐδὲ *AOK*, ὃς δὲ *. — 206. ὑπεκρέμασεν *OK* cf. 1186, ἐπεκρέμασεν *, ὑπερκρέμασεν Bergk. coll. Pind. Ol. 1, 57. — 207. ἄλλον cod., αὐτὸν Bergk. — κατάμαρψε *A*. — 209—10 etiam p. 332 ponit *A*, ubi οὐκ ἔστιν pro οὐδείς τοι et ἀνιηρότατον pro ἀνιηρότερον, et ita scripsi c. Bergkio, qui confert Clem. Alex. Strom. 6 p. 620. — 209. οὐδείς τοι h. l. cod. — 210. ἐστι *A*, ἔστί *O*, ἔστιν *K* *. — ἀνιηρότερον h. l. cod. — 211. πολὺν *AO*, πουλὺν πίνειν *G*. cf. 509. — 212. πίνει *O*. — 213. Κύρνε] θυμὲ *A*. cf. 1071—4. — κατὰ *O*. vulg. — 215—6 Athen. 7 p. 317 A. 12 p. 513 D. Plut. de amic. mult. 9. de solert. anim. 27. Quæstion. nat. 19. Diogenian. I, 23. Bergk. putat hoc præceptum fuisse in carmine didactico, quod inscribebatur Ἀμφιαράου ἐξελασία cf. Athen. 7 p. 317 A. Zenob. 1, 24. Diogenian. l. l. — 215. ὅστις *K*. — πέτρῃ *A*. — πουλύποδος νόον ἔσχε πολυχρόου Har-

πουλύπου ὀργὴν δ᾽ ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ, 215
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
νῦν μὲν τῇδ᾽ ἐφέπου, τοτὲ δ᾽ ἄλλοῖος χρόα γίγνου·
κρείσσων τοι σοφίη γίγνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητέων,
Κύρνε, μέσην δ᾽ ἔρχευ τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ. 220

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδέν,
ἀλλ᾽ αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε᾽ ἔχει,
κεῖνός γ᾽ ἄφρων ἐστί, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.
ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ᾽ ἐπιστάμεθα,
ἀλλ᾽ ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδίῃσιν ἕπεσθαι, 225
τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἄδον.

Πλούτου δ᾽ οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη. 230
ἄτη δ᾽ ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
πέμψῃ τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,
Κύρν᾽, ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.

---

tung c. Plut. — 216. προσομιλήσῃ *G*, προσομιλήσει *, προσομιλήσῃ Brunck. — 217. τήνδ᾽ *A* sec. Mey. — τότε *A*, sed tacet Mey, et *O*. — γίνου *AO*, itemque 218. — 218. κρέσσων *A*, sed sec. Mey κρείσσων: κραιπνόν *, κρεῖττον γρ. *L*, κρεῖσσόν Brunck. — τι *ON*. — εὐτροπίης *CG* et γρ. *L*. — 219. μηδὲν *A*, Turneb. in calce et Camer.; μηδ᾽ *K*, μήδ᾽ *O* *. — ἄγαν γ᾽ Camer. — πολιητέων *A*, πολιτάων *OK*, πολιητῶν *. — 220. ἔρχευ *A*, ἔργου *EL*, ἔρχου *. cf. 331. — 221—6 Stob. 4, 27. — 221. ὅστίς *O*. — οὐδενὸς *OK*. — 222. ἔχειν corr. ἔχει *A* sec. Mey. — 223. κεῖνοσδ᾽ *O*. — ἄφρων κεῖνός γ᾽ ἐστί Hermann. — βεβλαμμένου *OKDFHMN*. — 225. κακοκερδιήσιν *A*, κακοκερδίῃσιν *OKM*, κακοερδείῃσιν pr. *G*, κακοκερδείῃσιν *. — 226. αδον *A*, ἄδον *O*, ἀδεῖν *K*. — μᾶλλον ἔτ᾽ εἰσὶ φίλαι Stob. — 227—32 Solonis sunt cf. 4, 71—76, non sine diversitate scripturae. — 227. ἀνθρώποισι *A*. — 228. πιστὸν *OK*. — βίον *AOK* et Solon, νόον *. — 229. κορέσειε πένητας Ahrens, κορέσει᾽ ἕνα πάντως Döderlein. — ἀπλήστους Herwerden, ἀνάλτους Heimsœth. — 230. γίνεται *AOK*. — κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι Solon. — 231. αὐτῶν et ὁπόταν Solon. — 232. πέμψῃ *A*, πέμψει *, πέμψῃ Bekker. — ἄλλοτ᾽ *K*, ἄλλοτε τ᾽ *AO*. — τισομένην Solon.

Οὐδὲν ἔτι πρέπει ἡμιν, ἅτ᾽ ἀνδράσι σωζομένοισιν, 235
αὐλὸς πάγχυ πόλει, Κύρνε, ἁλωσομένῃ.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ᾽ ἔδωκα, τὸν οἷς ἐπ᾽ ἀπείρονα πόντον
πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος
ῥηϊδίως, θοίνῃς δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν. 240
καί σε τὸν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
ᾄσονται. καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
οὐδέ ποτ᾽ οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις 245
ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ᾽ Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἠδ᾽ ἀνὰ νήσους,
ἰχθύοεντα περῶν πόντον ἐπ᾽ ἀτρύγετον,
οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων. 250

---

235. οὐδὲν ἐπιπρέπει ἡμῖν *A*, οὐδ᾽ ἔτι γε πρέπει ἡμῖν *BCDFGHMNQ* et omissa γε *R*, οὐδέ τι πρέπει ἡμῖν *EL*, οὐδέ τι πρέπει ὑμῖν *OK*; οὐδέ τί γε πρέπει ἡμῖν Camer., οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἐπιπρέπει ἡμῖν Schneidewin., οὐδὲν ἔτι πρέπει ἡμῖν Ahrens et Hartung. — ἡμὶν Dindorf. — σωζομένοισι *A*, sed sec. Mey σωιζ., et *O*. — 236. ἀλλ᾽ ὡς πάγχυ πόλει κύρνε ἁλωσομενη *A*, ἀλύειν κόρν᾽ ὡς πόλε᾽ ἁλωσομένη *OKBDEFHILMNPQR*, sed *E* ἀλύειν et *K* πολλέ᾽; λύειν ὡς πόλεως τοίχοι ἁλωσομένης *C* et *G*, qui tamen πόλεος τείχη. — ἀλλ᾽ ἀλύειν πόλει ὡς, Κύρνε, ἁλωσομένῃ Ahrens, ἀλλ᾽ ἀλύει πόλις ὡς πάγχυ ἁλωσομένη Hartung., ἀλλ᾽ ὅσα πάγχυ πόλει, Κύρνε, ἁλωσομένῃ Herwerden., αὐλὸς vel αὐλεῖν Bergk., ὅ τ᾽ ἀνδράσι σωζ. . . , ἀλλ᾽ ὅσα τ᾽ ἄγχι π., *K*., ἀλ. Heimsœth., sed ἅτε non est vituperandum cf. Il. XXII. 127. Herod. V, 85. — 237. ἐπαπείρονα *A*. — 238. πωτήσει *AOK*. — κατὰ omnes, sed *A* sec. Mey καταγῆν: καὶ Bergk. — ἀειράμενος *OK*, ἀειρόμενος *. — 239. θοίνης *A*, θοίνης *OK* et *A* sec. Mey.; θοίναις *, θοίνῃς Bekker. — 240. στόμασι *A*. — 241. συναυλίσκοισι *OK*. — λιγυφθόγγοισι *L* et *A* sec. Bekker et Mey, qui tamen sec. Schneidew. λιγυφθόγγοις habet. λιγυφθόγγοισι νεᾶνες M. Schmidt. — 242. ἐν κώμοις Brunck. — λίγεα *A*. — 243. δνοφερῆς *AOK* et Schneidew.; δνοφεροῖς *. — κεύθεσι *A*, κευθμῶσι *OK*, κεύθμασι *. — 244. βῆς *A*. — πολὺ κωκυτοὺς *K*. — 245. ἀλλὰ μελήσεις *A*, οὐδέ τε λήσεις *OK*, οὐδέ γε λήσεις *. — οὐδὲ ποτ᾽] οὐδὲ τότ᾽ Bergk. — 247. καθελλαδα *A*. — στρωφώμενον ἠδ᾽ ἂν ἀνήσῃ *K*. — ἠδ᾽ *O*. — Bergk.: vereor, ne post h. v. pentameter cum hexametro exciderit, cum hexametri exitus simillimus esset v. 247 ..... οὐκ ἀνὰ νηστὶν Ἰχθύοεντα κτλ. — Leutsch. 247 sq. a prægressis separari vult. — 248. ἐπ᾽ cod., ἔπ᾽ Bekker. — 249. θνατοῖσιν ἐφ. *K*. — ἀλλ᾽ ἄγε *K*, ἀλλ᾽ ἄγε *O*.

πᾶσι δ', ὅσοισι μέμηλε, καὶ ἐσσομένοισιν, ἀοιδή,
ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν ᾖ γῆ τε καὶ ἠέλιος.
αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ' ὑγιαίνειν, 255
πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.

Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
ἄνδρα φέρω, καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον.
πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαῤῥήξασα χαλινόν
τρέσσαι, ἀπωσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον. 260

Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων.

---

251. πᾶσι διὸς οἶσι *A*, unde Lachmann. δ' ὅσοισι πᾶσιν οἶσι *OK*, πᾶσι γὰρ οἶσι *. — πᾶσι δ', ὅσοις τὰ μέμηλε Heimsœth. — ἀοιδὴ: *A*. — 252. ἔσσῃ *A*. — ᾄσῃ Bergk. — ᾖ Bergk. addidit. — ὄφρ' ἂν γῆν φλέγῃ Hermann. — 253. παρασεῦ *A*. — αὐτὰρ ἐγὼ οὐδ' ὀλίγης παρὰ σεῦ νῦν τυγχάνω αἰδοῦς Cobet. — 255—6 Aristot. Eth. Nic. I, 9: Δηλιακὸν ἐπίγραμμα vocat hoc distichon. — 255. λώϊστον *A*. — 256. πρᾶγμα *AOK* plerique. — τοῦ *AO*, οὗ *. — ἐρᾶτο τυχεῖν *A*, ἐρᾷ τὸ τυχεῖν *BCDFGHMN*, ἐρᾷ ποτὲ τυχεῖν τε *K*, ἐρᾶται τυχεῖν *EL*, *O* sec. Ziegler ἐρᾶ πο τυχεῖν. — ἐρῷτο Bekker et Meineke, ἔραιτο Bergk. — Ap. Arist. Eth. Nic. v. 256 scribitur ἥδιστον δὲ πέφυχ', οὗ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν, sed alii libri habent ἔραται vel ἐρᾶται τυχεῖν, alii ἐρᾷ τυχεῖν, alii δὲ οὗ τις ἐρᾶται τυχεῖν, alii δὲ τυχεῖν οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ. — Eth. Eud. I, 1: πάντων δ' (δ' om. nonnulli) ἥδιστον οὗ τις ἐρᾷ (v. l. ἔραται et ἐρᾶται) [τὸ om. omnes] τυχεῖν. — Stob. 103, 8: ῥᾷστόν θ' ὑγιαίνειν, (sed *A* Vind. ῥ. δ' ἐσθ' ὑγ., *B* ῥ. δ' ὑγ.) ἥδιστον δὲ τυχεῖν (*B* εὐτυχεῖν) ὧν τις ἕκαστος ἐρᾷ. — 257. ἵππως *O*. — ἀληθὴς (θὴς e ras.) *K*. — 259. δ' ἠμέλλησα *A*, δ' ἠμέλησα *OK*, δὴ μέλλησα *BCDFGHMN*. — 260. φεύγειν ἀπωσαμένη *AOK*, φ. ὠσαμένη *. φεῦγεν (vel φεύγεν) ἀπωσ. Bergk. Ego puto φεύγειν glossema esse verbi τρέσσαι et scribo τρέσσαι ἀπωσ. cf. Suid. s. v. τρέσας. — 261. τερείνῃ *A*. — 262. κρατέει Hertzberg et Emperius. — ἐπεὶ οὐ παρὰ π. τ. . . . . καταχεῖ Hermann. Sed κατέχει recte se habet; metaphora desumpta est a re navali; κατέχειν παρά τινι est idem ac deverti et commorari. — πολλὸν omnes, κοῖτον Hartung. — 263. ψυχρὸν omnes, ψυχροὶ Hermann, συχνὸν Heimsœth. Ego scripsi ψυδρὸν. — φίλοι πίνουσι libri, φίλοι προπίνουσι (?) Hartung, ἐπιχλευάζουσι Kayser; mihi legendum videtur φίλοι ἐπινόουσι, in quod Heimsœth quoque incidit: „parentes falsa in me excogitant". Nam versus ita interpretandi videntur: puella, quam amat poeta, alteri favet; ut igitur poetam deterreant, ne amplius eam venetur, parentes cum filia hunc excogitant dolum, ut filiam aquatum mittant. Poeta accurrit filiamque amorem simulantem

ψυδρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι ἐπινοοῦσι τοκῆες,
ὥστθ' ἅμα θ' ὑδρεύει καί με γοῶσα φέρει.
ἔνθα μέσην περὶ παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα 265
δειρήν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

Γνωτή τοι πενίη γε καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα·
οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὔτε δίκας·
πάντῃ γὰρ τοῦλασσον ἔχει. πάντῃ δ' ἐπίμυκτος,
πάντῃ δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθα περ ᾖ. 270

Ἴσως καὶ τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις,
γῆρᾶς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ', ἔδοσαν·
τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις θανάτου τε
καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον·
παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις 275
χρῆμά τε κατθείης, πόλλ' ἀνιηρὰ παθών.
τοὶ πατέρ' ἐχθαίρουσι. καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι.
καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐσεργόμενον.

Εἰκός τοι κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν.
μηδεμίαν κατόπισθ' ἁζόμενον νέμεσιν. 280

erga ipsum amplectitur osculaturque. Tum vero parentes supervenisse videntur, unde lacrimae vv. 261—2. — 264. ὥσθαμα *A*, ὥσθαμᾶ *O*, ὡς θαμὰ θ' *KBCDFMN*, ὡς θ' ἁμὰ θ' *L*. — ἔσθ' Heimsœth., οἶσθ' ἅμα θ' ὑδρ. Schneidewin., ἡ δέ θ' ἅμ' ὑδρ. .... καλεῖ Brunck. — θέρει Hermann., φλέγει Gœller., γελῶσα θροεῖ Heimsœth. — ψυχρόν μοι πάρα· τῆς δὲ ..... οἷς ..... ἀφαρεῖ· Sauppe coll. Hesych. ἀφαρεῖ· ἱδροῖ, ἀνιμᾶται, ubi ὑδρεύει corrigit. — ψυχρὸν τὸν .... κλίνουσι .... γοῶσ' ἀφορᾷ Ahrens. — ψυχρὸν γάρ μοι τῇδε ψ. πνείουσι τ. .... θροεῖ O. Schneider. — 265. περι *A*, παρὰ *. — λαβὼν omnes, βαλὼν Hermann. — ἀγκῶνα φίλημι Heimsœth. — 266. φθέγκετ' *O*. — ἀποστόματος *A*. — 267. γνῶτ' εἴ *A*. — τε *A*, om. *, γε Bekker. — ἀλλοτρία *OK*. — περεοῦσα *A*. — ἄγνωτος πενίη τε καὶ ἀλλοτρίη περίεστιν Hartung. νωθής τοι πενίη Heimsœth. — 269. πάντῃ *A*, itemque 270. — ἐπιμυκτος, suprascr. obscura, *A*, ἐπίμικτον *OK*, ἐπίμικτος *. — 270. ἐχθρὴ *A*, ἐχθρὰ *. — γίνεται *AOK*. — 271. τοι libri, καὶ ego scripsi. — 272. καὶν νεο τητ *A*, sed sec. Mey. καν νεότητ'. — 273. δ' ὁ κάκιστον Schneidew. — ἓν πάντων δὲ κάκιστον sive ἕν τι πονηρότατον Heimsœth. — 274. πονηρότερον Hartung. — 275. παῖδας ἐπιθρεψαιο *A*. — ἄρμενα *KGM*, ἁρμενα *O*. — 276. γρήματα δ' ἐγκαταθῇς libri, sed *A* sec. Mey εἰ καταθῃς. εἰ καταθῇς Bergk. παρασχὼν χρ. κατθείης Hartung. χρήματ' ἐπὴν καταθῇς Heimsœth. χρ. δὴν καταθεὶς .... τὸν πατέρ' εἰ 'χθαίρουσι Herwerden. Ego scripsi χρῆμά τε κατθείης. — 277. τὸν omnes, ego τοί. — 278. ἐσεργόμενον *A*, ἐπεργόμενον *. — 279. τὸν cod., τοι corr. *A*. Bergk. — 280. κατόπισθ' *A*, κατόπιν *.

δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
πὰρ ποδὸς ἡγεῖσθαί θ', ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

Ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐών ποτε τῶνδε προφαίνῃ,
μήθ' ὅρκῳ πίσυνος μήτε φιλημοσύνῃ,
μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλῃ παρέχειν βασιλῆα μέγιστον 285
ἔγγυον, ἀθανάτων πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.
ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοῦργῳ ἀνδάνει οὐδέν·
ὡς ἐτόμως αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι!

Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
ἀνδρῶν· ἥγεονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις. 290
αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.
οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης
καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.

---

281. βροταὶ *A*. — παραπόλλ' *A*. — πολλὰ μέλεσθαι Emperius. — 282. τίθει Bergk. τιθει *A*. — 283. πόδα τόνδε omnes, τῶνδε Hermann., ποδαπόιδε Emperius; ego scripsi ποτε τῶνδε. — προβαίνει *K*, πρόβαινε *. Coniicio scriptum fuisse προφαίνῃ. — Ceterum hi versus additi sunt propter πόδα τόνδε cf. 282. — 285. ἐθέλῃ *A*, ἐθέλει *, ἐθέλοι Jacobs. — αὐτὸν παρέχοις Brunck. Ζῆνά γε τλῇ παρέχειν Heimsœth. — 286. ἔγγιον *K*; post hanc vocem interpungunt *BCDEFHLMN*, et recte; nam ἀθανάτων πιστὰ τιθεῖν idem est ac πιστὰ θεῶν ποιεῖσθαι. — ἔθελε Hartung. — 287. κακούργῳ *K*, καλοῦργῳ Boissonad., φιλοῦργῳ Bergk. — ἓν μὲν γὰρ π. ὧδ' ἀκροῦργῳ Emperius. — Ceterum Camer. τῇ pro τοι habet. — 288. ὡσδετοσωσαιεὶ π. *A*, sed sec. Mey. ὡσδετοσωσαι εἰ, ὡς δὲ τὸ σῶσαι οἱ *. — ἀναιβότεροι *OK*. — ὥστε τὸ κτλ. Palatin., ὡς δέ τις (ἀνδάνει), ὣς ἀεὶ πολλὸν ἀνολβότερος: ut quisque placet, ita stolidior multo audit ceteris civibus, Hermann., ὥσθ' οἱ σῶες ἀεὶ π. ἀν. Welcker et Geel., ὥσθ' οἱ σῶς αἰεὶ Schneidew., ἐς δὲ τὸ σῶσ' αἰεὶ π. ἀν. Boissonad., ἐς δὲ τὸ σῶσαι τοὶ π. ἀν. Hartung., ἐς δὲ τὸ σῶς εἶναι πολλὸν ἀνολβοτέρῃ Emperius, ἐς δὲ τὸ σῶν αἰεὶ Orelli., ὡς δὲ καὶ ὀρθῶσαι π. ἀνολβοτέρῃ Kayser., ὥστε δὲ σῶς εἶναι πολλῷ ἀνολβότερος Schœmann., οὐδ' ἐτὸς, ὡς αἰεὶ Ahrens., δὶς δὲ τόσως (cf. Eur. Rhes. 159) αἰεὶ π. ἀν. vel ὡς ἐτὰ νώσασθαι (cf. Hesych. ἐτά· ἀληθῆ, ἀγαθά, et ἐτεά· ἀγαθά, ἀληθῆ) vel ὡς νώσασθ' αἰεὶ π. ἀν. Bergk., ὡς δέ τις, ὣς αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι: ut vero aliquis (sc. placet), ita plerique sunt miseriores; τὶς est μούναρχος Jac. Mähly., ἐς δὲ τὸ νώσασθ' οἱ Heimsœth. — Ego scripsi ὡς ἐτόμως αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι, et hoc distichon cum prægresso coniunxi. — 289. γίνεται *(A)OK*. — 290. ἀνδρῶν ἡγεονται *A*, ἀνδρῶν γίνονται *. — εὐτραπέλοισι Bergk. — νόμοις *A*, νόμοι *K*, νόμος Ä *. — 292. ἕλει *OK*. — 293. δαίνυται *OKCFM*. — μὴν *K*, μ *O*. — 294. ἐόντ' αἵρει *A*, ἀγρεῖ Bergk., ἔργει Heimsœth.

Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγὰν χαλεπώτατον ἄχθος, 295
φθεγγόμενος δ' ἀδεής, οἷσι παρῇ, μέλεται.
ἐγθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

Οὐδεὶς λῇ φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
οὐδ' ᾧ κ' ἐκ γαστρὸς, Κύρνε, μιᾶς γεγόνῃ. 300

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής
λάτρισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.

Οὐ γὰρ κιχαλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.

Τοὶ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν, 305
ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην
ἔργα τε δεῖλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εὔφρων,
πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δοκοῖ, 310
εἰς δὲ φέροι τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴη.
γιγνώσκων ὀργὴν, ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.

---

296. ἀδαὴς omnes, ἀαδὴς Hœschel. — οἷσι παρημελεται *A*. — πέλεται Camerar. — φθεγγομένου δ', ἀλέης, οἷσι παρῇ, μέλεται Emperius, φθεγγομένου δ' ἅμ' ἄτη τοῖσι παρῇ πέλεται Herwerden., ἀσαρὸς (vel ἀσαρὴς) τοῖσι π. π. Hartung. — Ego coniicio ἀδεής .... μέλεται: sine verecundia, impudenter curas de hominibus præsentibus sibi facit, sc. colloquendo et interrogando. — 297. πάντας *A*. — ἀνηρὴ Pierson. — δεπιμιξις *A*, ἐπίμυξις Bergk. — 299. οὐδεὶς δὴ φίλος *A*, οὐδὲ θέλει φ. *O*, οὐδ' ἐθέλει *. οὐδεὶς φῇ φίλος εἶναι Geel., οὐδεὶς δὴ φ. αἰεὶ Schneidew., idem, sed pro αἰεὶ ἐστὶν Hermann., οὐδεὶς λῇ φίλος εἶναι Sauppe et Bergk. — ἐπὴν *A*. — κακῶ *K*. — 300. ὦκ' *A*, ἦν *: ᾧ κ' Bergk., ὃς κ' van der Mey. — μιῆς Bergk. — γεγόνῃ *A*, γεγόνει *, γεγόνῃ Turneb. — 301. ἁρπαλέος *A* et Schneidew., ἀρχαλέος *. — ἐνηής Hecker. — 302. λάτροισι *OBCM* et pr. *G*, λάτροις *K* et corr. *G*. — δμωσὶ *OK*. — 303. κιχλίζειν *OK*. — 304. ἔστ' *K*. — λάβῃς *A*, sed sec. Mey εσορθα ✕ α ✕ ῃς. λάβῃς *. βάλῃς Crispin. — ὄρθ' ἐλάσῃς Emperius. — 305. τοι *A*, οἱ *. — πάντες *A*. — οὐκ ἀρχὴν Heimsœth. — *L* vv. 305—352 omittit, quorum οἱ κακοὶ (305). — θνητοῖς (328) in margine scripsit manus recentior prope exstincta. — 307. δεῖλ' *AO*. — δύσφημα *O*. — 309. εἶναι *A*, ἴσθι *, εἴη Hermann. — Ego scripsi εὔφρων, sc. δοκοῖ (310). — 310. λήθην *BCFM*, δ' ὁμιλήτην Camer. — δόκει libri, sed *A* sec. Mey δοκει, δοκεῖ Bekker., δοκοῖ Geel. — 311. εἰ δὲ *C*, εἶδε corr. *G*, εὖ δὲ Kayser et Emperius. — φέροι τα *A*, φέρει τὰ *BFM*, φέρειν τὰ *CG*. φέροιται *H*. O ambiguus, sed sec. Ziegler φέρει τὰ, *K* lac.; φέροιτο Hartung. — Post γελοῖα plenius interpunxi. — θύρηφι *A*. — δὲ om.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται· 315
ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
τολμᾷ δ' ἔν τε κακοῖς κείμενος ἔν τ' ἀγαθοῖς· 320
εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσῃ,
ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

Μή ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσαι,
πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ.
εἴ τις ἁμαρτωλοῖσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο, 325
οὔποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
εἶεν. ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐπ' ἀνθρώποισιν ἕπονται
θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

A. — κρατερὸν *OK.* — εἴη *AOK*, εἴης *. — εἰ δὲ φέροιτο γελοῖα, θύρηφί κε Ahrens., πάντα τε ..... δοκεῖ εἴς τε φέρει .... εἴης O. Schneider., ἐν δὲ φέροι ..... κάρχαρος εἴη Heimsœth. — 312. γινώσκων *(A)OK.* — Bergkio hi versus transponendi videntur: 309. 312. 311. 310. — 313. δικαίου *K.* — 315—8 Solonis sunt cf. fr. 15. Stob. 1, 16 Theognidis nomine affert. — 315. πολλοὶ μὲν vel γὰρ Solon. — κεδνοὶ δὲ π. Heimsœth. — 316. αὐτοῖς Solon., τούτων Stob., ἐπὶ τοῖσδ' Heimsœth. -- 317. αἰεὶ] ἐστιν Solon. — 318. ἄλλοτε τ' ἄλλος *A*, sed sec. Mey 318—9 omittuntur in *A.* — 319—22 Stob. 37, 3. — 320 legitur in *O* bis, et hic et post 317. — ἔν τ' ἀγαθοῖς κ. ἔν τε κακοῖς *BCDEFGHMN* et Stob. cf. 443. — 321. ὀπάσσῃ *A* et Stob., ὀπάσσει *. — 322. κακίην] βίοτον Stob. — 323. σμικρᾶ *A*, ἐπισμικρὰ *O.* — ἀπολέσσαι *A*, ἀπολέσσῃς *OK*, ἀπολέσῃς *C*, ἀπολέσσῃς *. ἀποειπεῖν Hecker., ἀπολῦσαι Hartung., ἀποθέσθαι Bergk. et postea Hecker. — 324. διαβολίῃ libri, διαιβολίῃ Bergk. — 325. ἁμαρτωλοῖσι *OK*, ἁμαρτωλῆσι *A*, ἁμαρτωλῆσι *. — φίλοις Hartung. — χολῶτο *A.* — 326. ἀρίθμιοι *OK.* — 327. ἐν cod., ἐπ' Bergk., ἅμ' Emperius. — ἀνθρώποισι πέλονται Ruhnken. — 328. θνητοῖς] θεσμοῖς Heimsœth. — θεοὶ] κακοὶ Schneidewin., ἄδικοι Hartung. — δ' οὖν Bergk., σφ' οὖν Heimsœth. — Sed nihil mutandum est; nam hic est sensus: „peccata mortales consequuntur: dei nolunt ea ferre (i. e. in se admittere)". Omnis igitur sententia in eo vertitur, ut poeta dicat: indulge amicorum peccatis; nam omnes mortales peccant, dei uni peccatis vacant.

Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων.
Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων. 330

Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ' ἑτέρωσε δίου, Κύρνε, τὰ τῶν ἑτέρων.

Μή ποτε φεύγοντ' ἀνέρ' ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς·
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίγνεται αὐτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν. πάντων μέσ' ἄριστα. καὶ οὕτως. 335
Κύρν', ἕξεις ἀρετήν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν.

Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίῃ τίσιν, οἵ με φιλεῦσιν,
τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον, Κύρνε, δυνησαμένων.
χοὕτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
εἴ μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχοι θανάτου. 340

Ἀλλά, Ζεῦ, τέλεσόν μοι, Ὀλύμπιε, ποίνιμον εὐχήν,
δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
τεθναίην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
εὑροίμην δοίην τ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·
αἶτα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' αὖ φαίνοιθ' ἡμῖν 345
ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ

329. εἷλε *OK*, ἕλεν *N*. — εὔβουλός θ' Bergk., εὔβουλος δ' Hermann., ὧν εὔβουλος ἕλεν Jacobs., ὧν δ' εὔβουλος ἕλεν Hartung. — 330. ἰθείῃ *K*, εὐθείῃ *, sed *A* sec. Mey εὐθείῃ. — 331—2 Stob. 15, 6. — 331. ἥσυχος om. Stob. — ποσσὶ *OK*. — 332. ἑτέροις *OK*, ἑτέροισι *, μηδετέροισι Hartung. — διδοὺς omnes, δίδου Stob. et Nauck. — μηδετέρωσε δίου. i. e. neve dextrorsum neve sinistrorsum aliorum sequere vestigia, Bergk. Malim μηδ' ἑτέρωσε δίου. — post 332 *A* iterum ponit vv. 209—10. — 333. ἄνδρα omnes, ἀνέρ' Hermann. — ἐπελπίδι *O*, ἄνδρ' ἐπὶ ἐλπίδι Bergk. — 334. οὐ *K*. — γίνεται *AOK*. — αὐτὸς Bergk. — 336. λαβεῖν ἄχολον Heimsœth. — 337. δώῃ *OK*, θείῃ Jacobs. — τισὶν *A*. — φιλεῦσι *OK*. — 338. κύρνε μεῖζον *KE*. — δυνησόμενον cod., δυνησομένην Hermann., δυνησομένων Boissonad., δυνησομένῳ Schäfer., δυνησαμένῳ Saupp., ὀδυνησομένων Geel., ὀδυνησέμεναι Bergk., μείζω. Κύρν', ὀδύνην θέμεναι Heimsœth.; ego scripsi δυνησαμένων, ut μεῖζον δυνησαμένων præcedenti illi οἵ με φιλεῦσιν respondeat: qui me amant: qui plus potuerunt, i. e. regnum nobilibus eripuerunt. — 339. χ' οὕτως *A*. — μεν *K*. — ἀνθρώποις Brunck. — 340. εἰ μ' *A*, εἰ μὴ *OK*, ἢν *. — κίχῃ *A*, κίχῃ *. κίχοι Camer. — 341. Ζεὺς *OKBCEFGM*. — καίριον cod., κύριον Emperius, ποίνιμον ego scripsi. — 343. μεριμνέων *A*. μεριμνάων *OK*, μεριμνῶν *. — 344. δοίην τ' *OK*, δοίην δ' *AE*, δοίη τ' *G*, δοίη τ' *BCDFHMN*, δοίης δ' Turneb. — ἀντανιῶν *A*. — 345. οὐ φαίνεται libri, ego scripsi αὖ φαίνοιθ'. — 346. τ' ἅμα *A*.

τολήσαντες. ἐγὼ δὲ φυγὼν ἐπέρησα χαράδρην
χειμάῤῥου ποταμοῦ, πάντ' ἀποσεισάμενος.
τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιτο
δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε. 350

Ἁ δειλὴ πενίη, τί μ' ὀκνεῖς προλιποῦσα παρ' ἄλλον
ἄνδρ' ἴμεν; ἦ μὴν δὴν οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς.
ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο μηδὲ μεθ' ἡμέων
αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες. 355
εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖθις
ἐκδῦναι πειρῶ θεοῖσιν ἐπευχόμενος.
μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι, Κύρν', ἐπιφαίνων
παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις. 360

347. κύων omnes, κακῶν Ahrens., δ' ἀέκων Heimsœth., ego φυγὼν scripsi. — χαράδρῃν *A*. — 348. χειμάῤῥῳ ποταμῷ omnes, χειμάρρου ποταμοῦ Heimsœth. deleto commate post χαράδρην. — ἀποσεισάμενος Hartung. — 349. ἐπι *A*, ἔπι *O*. — ὄροιτο *A*, ἄρητο *H*, ἄρηται pr. *H*, ἄροιτο *, sed *O* sec. Ziegler. ὄρ —. — ἐπεὶ ἐσθλὸς ὄροιτο δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν πᾶν τ. τόδε Emperius. — 351. ἁ *O*. ὦ *BCGM* et mg. *F*, qui ipse nonnisi ᾽. cf. 649. — μένει *A* sec. Mey. μένεις *. — τί μένεις; προλ. Geel., τί μ' ὀκνεῖς προλ. Hartung et Meineke. — 352. ἰέναι μ' ἠνδὴν οὐκ *A*, ἰέναι; τί δή μ' οὐκ *OK*, ἰέναι; τί δὲ δή μ' οὐκ *. — μὴ δή μ' οὐκ Bekker., μὴ λὴν οὐκ Bergk. coll. Hesych.: λήν· λίαν. Ego scripsi ἴμεν; ἦ μὴν δὴν οὐκ i. e. profecto vero diu: eo *A* ducere videtur; de ἦ μὴν cf. Il. 2, 291. 7, 393. 9, 57. — φιλεῖ *A*, accentu rc. addito, φιλεῖς *. — φίλει Bekker., δὴν δή μ' οὐκ ἐθέλοντι φιλῇ Ahrens. — 353. ἡμέων *A*, sed sec. Mey μηδεμεθημέων, ἡμῶν *. — 355. κ' ἐσθλοῖσιν *AO*, κἐσθλοῖσιν *K*, κἠσθλοῖσιν Bergk. — 356. οὔτεσε *A* sec. Mey; οὕτως καὶ vel εἰτά σε Bergk. — 357. ὡς δὲ πρὶν Ahrens., ὥσπερ δ' Hermann. — ἔλαχες Bergk. — αὖ *K*, αὖθις *A*, αὖτις *. — 358. θεοῖς *A*. — 359. λίαν *F*, λίαν *OK*. — ἀνίην Geel., δύην Nauck., μὴ πενίην Bergk.; idem, si probabile esset Græcos etiam εὐπελίην pro εὐηπελίην dixisse, proponeret εὐπελίην ἐπίφαινε: postea idem μηδὲν λὴν κτλ.; ἡδέα μοῦν' ἐπίφαινε Herwerden., μὴ τὸ λίην (= abundantiam) ἐπίφαινε· κακὸν δέ τε κτλ. (= paupertatem) Heimsœth. — δέ τε *A*, sed tacet Mey. — ἐπιφαίνειν libri, ἐπιφαίνων Brunck., μηδὲ λίην ἐπίφαινε κακόν· τί δέ, Κύρν', ἐπιφαίνοις; παύρους κτλ. Hartung. Sed nihil mutandum est, dum Brunckii coniectura recepta cum Hartungio hos versus cum prægressis coniungas; nam κακόν facile ex 357—8 suppleri potest. Huic disticho sequens quoque adiunxi, quod ut concedit malis hominem affligi, ita ultionis spe proposita animum erigit: sane (profecto) ...., sed ...

ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος.
Κόρν᾽ ἀποτινυμένου δ᾽ αὔξεται ἐξοπίσω.

Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ᾽ ὑποχείριος ἔλθῃ,
τίσαί νιν πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

Ἴσχεο νόῳ, γλώσσης δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω· 365
δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.

Ἀστῶν οὐ δύναμαι γνῶναι νόον, ὅντιν᾽ ἔχουσιν·
οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἀνδάνω οὔτε κακῶς.
μωμεῦνται δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
μιμεῖσθαι δ᾽ οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται. 370

Μή μ᾽ ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑπ᾽ ἄμαξαν ἔλαυνε.
εἰς φιλότητα λίην, θυμέ, προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
ἀνθρώπων δ᾽ εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου, 375
τὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ᾽ ὕπατον, βασιλεῦ.
πῶς δή σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς
ἐν ταὐτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν;

---

362. ἀποτινυμένου *D*, ἀποτινυμένου *OKCGHLN*, ἀποτινναμένου *BFM*, ἀποτινουμένου *E*. — ἐξαπίνης Bergk. — 363. κώτιλε *OK*. — δ᾽ om. *A*. — 364. τίσαι *A* sec. Mey, τίσαί *O*, τίσαίνειν *K*. — μηδεμίην *OK*. — 365. ἴσχε *A*, ἔσχε *M*, ἴσχε *. — νόωι *A*, νόον *. — ἴσθι νόῳ Ahrens., ἰσχνὰ νόῳ Hartung., ἰσχνόῳ γλώσσῃ δὲ Schneidewin., ego scripsi ἴσχεο νόῳ: tege, dissimula animum, mentem; sed linguae dulcedo tibi semper adsit, cf. Od. 11, 251. — γλώσσης *A*, γλώσσῃ *. — μειλίχιον *OK*. — ἐπέστω *A*, ἐπέσθω *L*, ἐπέσθω *. — 366. κραδίη *AOBCDFHMN*; ὀξυτέρη κραδίη Brunck.: cf. 1030. — 367. ἀστῶν δ᾽ οὐ δύναμαι γνῶναι νόον *AOK* infra p. 1186 (4). οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν h. l. omnes. — ἔχουσι *A* infra. — 368. ἔργον *O*, ἔρδων *K*, ἐρδων *A* sec. Mey. — ἀνδρανω *A*. — 369. δὲ — 370. μιμεῖσθαι om. *FM*. — 370. ἀσοφῶν *A*, τωνασόφων *O*. τῶν σοφῶν *K*. — 371. ὑπαμαξαν *A*, ἅμαξαν *O*, ὑφ᾽ ἁμ. Camer. — 372. ἐς *K*. — κόρνε cod., ego scripsi θυμέ. — 374. ἐχῶν *A* sec. Schneidew., sed tacet Mey et Bekker. — 377. σεῦ *OCDEFHLMN*, τοι Bekker., Ζεῦ Wassenberg. — τόλμα *A*. — 378. ταύτῃ *A*. — τόνδε *A*. — ἄγειν Herwerden. — 379. ἤν τ᾽ ἐπιτωφροσύνην sec. Schneidew., ἐπι τωφροσύνην sec. Mey *A*, ἤν τε πρὸς τωφροσ. *K*, ἤν τε πρόστω φροσύνην *O*, ἤν τ᾽ ἐπὶ τωφροσ. *. Ego scripsi ἤν τε πρὸς ἀφροσύνην, commate p. 380 posito et v. 383 ἔμπης δ᾽ adiuncto; δέ, ut sæpe, in apodosi sent. condition. — 381—2 adventicium additamentum, ut Emperius quoque vidit. — τερφθῇ omnes, τρεφθῇ Camer., sed cf. 988 et Hesych.: τερπώμεθα· τρεπώμεθα, et τετάρπετο· ἐτρέπετο.

ἤν τε πρὸς ἀφροσύνην τερφθῇ νόος ἤν τε πρὸς ὕβριν,
ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων,

οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
οὐδ' ὁδὸν ἥν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἄδοι.

ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα. τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἴσχοντες θυμὸν ὅμως πενίην,
μητέρ' ἀμηχανίης, ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
ἥτ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης.
τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
χρημοσύνῃ εἴκων. ἡ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας.

ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.

Ἐν πενίῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνῃ κατέχῃ.
τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὔτε περ αἰεὶ
ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ·
τοῦ δ' αὖτ' οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσιν.
τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε καὶ τὰ φέρειν,
αἰδεῖσθαί τε φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους,
εὐτράπελ' ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενον.

---

380. ἔργασι *OK*, ἕρμασι *CG*. — πειθόμενος Hermann., qui hoc distichon p. v. 382 ponit. Eadem transpositione utuntur Ahrens, qui v. 380 ἄνθρωποι δ' ..... πειθόμενοι ἔμπης ὄλβον κτλ. scribit, et Hartung., qui tamen, δέ v. 383 eiecta, nihil mutat. — 381. ὅστις *A*, ἐστὶ *OK*, ἐστι *. — 382. ὁδὸν *ABDFHMN*, ὁδὸς *OK* *, ος e ras. *K*. — τις *OL*, sed sec. Ziegler. *O* τιν': τιν' *. — 384. ἴσχοντες *A*, ἴσχονται *, sed *BCFGM* ἴσχωνται. — ὁμῶς *OCDEFGLMN*. — πενίην *A*, πενίης *, *O* ev., *K* lac. — 385. ταδικαια *A*. — τὰ δίκαια φιλεύντων ἥτ' ἀνδρῶν Ahrens., φιλεῦντος ..... ἀνδρὸς Bergk. Sed nihil mutandum est: „qui malis rebus abstineant, tamen paupertate premuntur, etsi iusta faciunt: quae quidem paupertas etc.“. — 386. παραγει *A*, προάγει *. — 387 sq. separat Hartung. — 387. ὑπανάγκης *A*. — 388. αἴσχιον *K*, αἴσχ$^{\varepsilon}$ (tum ev.) *O*. — 391—2 Ahrens. alienos ab h. l. esse censet, v. 392 Emperius spurium putat. — 392. ἡ *O*. — τίκτε *K*. — 395. τὰ δίκαια φρονεῖ *A*, τἄδικα φρονέει *OK*, τ' ἄδικα φρονέει *. — οὔτε *AK* plerique, οὔτε *O* sec. Ziegler. — ἠδέ οἱ αἰεὶ Emperius., τοῦ μὲν πὰρ τὰ δίκαια φρονῇ νόος οὐδὲ οἱ αἰεὶ Ahrens. — 396. ιθειαγνωμη *A* sec. Mey, ἰθείη *OK*. — στηθεσσιν *A* sec. Mey. — ἐμπεφύῃ *A* sec. Mey (et Bekker), sed sec. Schneidew. ἐμπεφύτῃ, ἐμπεφύκει *K*, ἐμπέφυεν Brunck. — 397. τῷδ' Bergk. — αὖτ' *A*, αὖ *. — ἀγαθοῖσι *AOK*. — 400. ἐντράπελ' *A*,

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' ὠκύτερον
σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὅντινα δαίμων
πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακά, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι 405
εὐμαρέως, ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Φιλτάτου οὖν ἥμαρτες. ἐγὼ δέ σοι αἴτιος οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
αἰδοῦς, ἥτ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται. 410

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος,
ὦ γνώμη θ' ἕπεται, Κύρνε, καὶ ᾧ δύναμις.

Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι, οὐδέ με οἶνος
ἐξάγει. ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.
οὐδ' ἔθ' ὅμοιον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν, 415
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος·
ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολίβδῳ
χρυσός, ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι λόγος.

ἔντρεπε δ' *. — ἐντρέπε' vel ἐντρέπου Brunck., ἐντρέπευ Bergk, Εὐτράπελ' Bekker., ego εὐτράπελ' ad ἀλευάμενον relatum: „versute, callide evitans". — ἀλευάμενον *A*, ἀλευάμενος *, ἀλευόμενος O. Schneider. — Ceterum hoc distichon cum antecedente coniunxi, v. 399 pro δέ scripta τέ. — 401—8 om. *L*. — 401 sq. cf. Soph. Antig. 610 sq. — 402. δ' εἰς ἀρετὴν cod., δ' εἰς ἀπάτην Jacobs., δ' εἰς ἀάτην Ahrens., δὴ ἀνέδην Sauppe, ego scripsi δ' ὠκύτερον, sive malis δὲ τροχάδην vel τροχερόν. — 407. φίλτατος ὢν omnes; φίλταθ', ὅτων Bergk., ego coniicio φιλτάτου ὢν (οὖν). — σοι *A*, τοι *. — 408. ἔτυχες omnes præter *A*, qui ει αμεινω habet. — 409 cf. 1161. — παισι *A*. — καταθήσει *AOK*, καταθήσῃ *. — καταθήσεις παισὶν ἀμείνω Brunck. — 411. οὐδενὸς .... δοκεῖ *A*, μηδενὸς .... δόκει *. — 413. οὕτως *OKBCDFGHMN* et *A* sec. Bekker., qui tamen sec. Schneidew. οὔτως. sec. Mey οὖτω, ut reliqui. habet. — θωρόξομαι *BCDFHMN* et pr. *G*. — μετ' οἶνος *A*, μεγ' οἶνος *K*, μ γ' οἶνος *O*. — οὐδ' ἐμέγ' οἶνος Hermann., sed cf. εὐγεργεσίης 574. — 414. ἐξαρεῖ Ahrens. et Emperius et Hartung. — 415. οὐδέν' h. l. omnes, sed *A* οὐδὲν: οὔτιν' *A* *K* infra p. 1164; scripsi οὐδ' ἔθ' et cum antecedentibus coniunxi. — ὅμοιον *AOBCDEFGMN*, ὅμοιον *K* et *; idem *A* sec. Mey, sed infra sine accentu. — 416. ὅτω *A*. — 417. βασανόν τ' ἐλθὼν *A* infra. — παρατριβόμενός τε *AOK* infra. — παραβάλλομαι Hartung. cf. 1105. — 418. δ' om. *AOK* infra. — ἡμὶν Dindorf. — λόγος *A* et fort. *D*, νόος *. — εἰ τρίβομαι ..... ὑπερτερίης ἄμμιν ἔπεστι τύπος Heimsœth.

Πολλά με καὶ τυπέντα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
σιγῶ, γιγνώσκων ὑμετέρην δύναμιν. 420

Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκειντα·
ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν λώϊον ἢ τὸ κακόν.

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον 425
μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου.
φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπιεσσάμενον.

Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτὸν ἢ φρένας ἐσθλάς
ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο, 430
ὅστις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα κἀκ κακοῦ ἐσθλόν.
εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ ἔδωκε θεός,
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.
εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, 435
οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός.

---

419 cf. 669 et 815. — ὑπανάγκης *A*. — παρέρχεται, ἀλλ' ὑπ' ἀν. σιγῶ Heimsœth. — 420. γινώσκων *AOK*. — ἡμετέρην libri, ὑμετέρην Hermann. — 421—4 Stob. 36, 1. — 421. ἀνθρώπων *AOK* et Stob., ἀνθρώποις *. — γλώσσῃ *A*. — θύρα οὐκ ἐπίκειται ἁρμοδίη Stob. — 422. πολλὰμελήταμελει *A* sec. Mey., ἀλάλητα πέλει Stob., πολλὰ λάλητα μέλει Geel. — 423. ἔνδοθεν ἦλθεν Stob. — 424. ἐξελθὼν *AOCH*, ἐξελθεῖν Stob. — τὸ κακὸν] κρύφιον Hartung. — Ceterum p. v. 422 lacuna esse videtur et p. 424 plura deesse. — 425—8 Sext. Emp. Hypot. 3 p. 175. Stob. 120, 4. Clem. Alex. Strom. 3, 432. Theodoret. 5 p. 71, 15. Suidas s. v. ἀρχὴν ἰᾶσθαι. Diog. 3, 4. Macar. 2, 45. Apost. 3, 85: qui fere omnes pro πάντων exhibent ἀρχὴν: idem etiam Heimsœth., qui antea πάντως coniecerat. — 426. ἐσορᾶν Clem. Theodor., ἰδέειν Sext. cod. Vrat., ἐπιδεῖν Macar. — αὐγὰν *OK*. — ὠκέος Hecker. — 428. ἐπαμησάμενον omnes cod., sed Sext. Emp. γαῖαν ἐφεσσάμενον, quod Brunck. recepit. Melius γῆν ἐπιεσσάμενον cf. Hesych.: ἐπιέσσασθαι γῆν· ταφῆναι; vid. præterea Pind. Nem. 11, 21. Anthol. Pal. VII, 238. — 429. φαῦσαι *A*. — 430. πω om. *A*. — 431. ὅτις *A*, ᾧ τις Bergk., ᾧ τινι Hartung. — κἀκ κακοῦ *OK*, κἀκοῦ *A*, καὶ κακοῦ *BCDFHMN*, καὶ κακὸν *. — 432. εἰ] οὐ *OK* et Athen. 6, 256 c. Plut. Quæst. Plat. 1, 3. Dio Chrys. I p. 2. — 433. ἀτειρὰς *AOK*. — 434. cf. Aristot. Eth. Nicom. 10, 9. — 435 sq. Plat. Men. p. 95 e, unde Bergk. coniecit poetam scripsisse 432: οὐδ' κτλ., deinde 433, 435, 434, 436, lacuna p. 433 et a. 436 indicata: quod recte negat Heimsœth. Emend. Theogn. III, p. 12. — 436. ἐγένετο *A* sec. Mey.

πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν. ἀλλὰ διδάσκων
οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσιν,
τῶν δ' αὐτοῦ ἰδίων οὐδὲν ἐπιστρέφεται. 440

Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος. ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλος, ὅμως·
δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσιν
θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων δὲ δόσεις
παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχονθ', ἀλλ' ἐπιτολμᾶν 445
χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν.

Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης·
εὐρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ. 450
τοῦ χροιῆς καθόπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰός
οὐδ' ἐρῶς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.

438. ποιήσει *A*. — 439. φυλακῇσι *AOK*. — 440. τῶν *A*, τὸν **. — κῖδιον *A*, κῖδιον *OK*, ἴδιον **. — τῶν .... ἰδίων Jacobs., τῶν δ' αὖτ' οἰκιδίων alius quis, τῶν αὐτοῦ δ' ἰδίων Hermann., τῶν δ' αὖ κηδείων Kayser., τῶν δ' αὐτοῦ κλῄδων Orelli., τῶν αὐτοῦ δ' ἴδιόν γ' Hartung., τῶν δ' αὐτοῦ κηδέων Ahrens., ἴδιον μηδὲν Bergk, τῶν δ' .... ἑτέων sive ἑτάρων sive ἑτέρων Heimsœth. — 441. γὰρ *A*, τοι **, sed. *OK* om. — infra p. 1162 omnes γάρ. — ἐστὶν ἀνόλβιος Bergk., γάρ. Κόρν'. ἐστὶ π. Hartung., πάντ' ἐστί ποτ' ὄλβιος Heimsœth. — 442. τολμα *A*, sed infra τολμαι. — ἔχων *A*, ἔχειν **. — οὐκ *OK* infra. — ἐπίδηλον *AO* infra. — ὁμῶς *A*. — κοὐκέτι δειλὸν ὁμῶς Bergk, τ. ὁμῶς τὸ κ. κοὐκ ἐπ. ἔχων Hartung., ἐπίδηκτον Heimsœth. At ratio loci est: bonus malis afflictus, etiamsi non prae se ferat ea, tamen sustinet cf. 359. — 443. οὔτ' ἀγ. ἐπ. οὔτε κακοῖσιν *A* et infra omnes præter *AOK*, qui κακοῖσι habent; h. l. οὔτε κ. ἐπ. οὔτ' ἀγαθοῖσιν omnes præter *A*, sed ἀγαθοῖσι *K*. — 444. ἔχων μίμνειν h. l. omnes, sed infra ὁμῶς μίσγειν. — ὁμὸν μίσγειν Hartung. — τε *ABDFMN* et infra omnes. — 445. ἐπέρχεται *O* infra, ἐπέρχονται .... ἐπιτιμᾶν *K* h. l. — 446. ἔχειν] φέρειν Nauck et Hartung., ὀχεῖν Bergk., διδοῦσιν ἔχειν, commate deleto, Heimsœth. — 447—8 Apost. 6, 70, 1. — 447. εἴ μ' ἐθέλεις *O*. — ἀπάκρης *A* — 449—50 id. 8, 7 d., ubi om. χρυσόν. — Hi versus antecedentibus contrarii sunt; 453—6 iudicium de v. 447 sq. ferunt; v. 457—60 exemplum afferunt stultitiae: 461—2 denique inde præceptum desumunt. — 449. δ' ἐμε *A*. — ἐπέργμασι *A* sec. Schneidew., sed sec. Mey επ ερ γμασι. — ἀπεφθὸν *K*, ἀπεφθ^ιι *O*. — 451. ἴον *K*, ν fort. e corr. *O*.

Ὤνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοίας
καὶ σώφρων οὕτως ὥσπερ ἄφρων ἐγένου,
πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν, 455
οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

Οὔ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
οὐ γὰρ παιδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,
οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμά
πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα. 460

Μήποτ' ἐπ' ἀπράκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα.
χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίγνεται οὐδεμία.

Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν οὔτε τι δεινόν
οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἕπει.

Λαμβ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω, 465
μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔῃ.

Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι.
μηδ' εὖδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅντιν' ἂν ἡμῶν
θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλῃ, 470
μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν·
πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.

---

453. ωνθρωπ' *A*, ἄνθρωπ' *BCDEGHLMN*, *O* ev., *K* lac. — 456. οὐδ' ἑνὸς *O*. — 457—60 Athen. 13, 560 a. Stob. 71, 2. Apostol. 13, 39, 5. Eustath. Il. 1345, 56. — 457—8 Clem. Alex. Strom. 6, 475. — 457. σύμφερόν ἐστι *G*, σύμφορον ἔνεστι *ADEHN*, σύμφρονον ἔνεστι *BFN*, σύμφορον ἐστι *C*, σύμφων ἔνεστι *L*, *O* ambig., *K* lac., σύμφορον Stob., σύμφορος Eustath., χρήσιμόν Clem., σύμφρων Bergk. — γεραιῷ Eustath. et Athen. — 458. οὐ] τί Athen. *B*. — ἄκοτος Athen. *B*., ὥστ' ἄκατος Bergk. — 461. νόον γ' Camer., νόον σχέθε M. Schmidt., idem et μήτε μενοινὴν Heimsœth., νόημ' Bergk., qui totum distichon antiquo poetae abrogat propter verborum traiectionem (ἀπράκτοισι .... χρήματι), quam licentiam Alexandrini frequentant. — 462. γίνεται *AOK*. — οὐδὲ μία *O*. — 463. εὐμαρεωις *A*. — οὔτέ *K*. — τοι *OKFN*. — οὔτ' ἐπίδηλον Hecker., δεινόν Hartung., κλεινόν Heimsœth. — 464. ἕπει corr. ἔπι *A* sec. Mey, ἔχει *. — 465. τοι *A*. — 466. ὅ, τ' Hermann. — ἔῃ *A*, ἔθει *OK*, ἔοι *. — 467 sq. Athen. 8, 364 c. — 467. μηδ' ἑνα *A*. — τῶνδ'] μήτ' Athen. Schneidew. Hartung. — 469. μηδ' *O*. μήθ' Bekker. — ὅντιν' ἂν *A*, ὄντινα *. — 470. θωρυχθέντ' *BCDFHMN*, θωρηχθέντ' *EL*, θωμιχθέντ' Hermann. — μαλακὸς *K*. — ἕλῃ *A*, ἕλοι *, ἕλῃ Bekker. — 471. μηδε *A*, μὴ δὲ *OK*, μηδὲ *BDEFHLMN*, μήτε Bekker. — 472 Eueno tribuitur ab Aristotele Eth. Eudem. 2, 7 et Metaph. 4, 5 itemque a Plut.: Non posse suav. vivi sec. Epic. c. 21.

τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
οὐ πάσας νύκτας γίγνεται ἁβρὰ παθεῖν.
αὐτὰρ ἐγώ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου — 475
ὄπνου λυσικάκου μνήσομαι οὕκαδ' ἰών.
ἥκων ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
οὔτε τι γὰρ νήφων οὔτε λίην μεθύων.
ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πότιος μέτρον, οὐκέτι κεῖνος
τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου. 480
μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίγνεται αἰσχρά·
αἰδεῖται δ' ἔρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γιγνώσκων μὴ πίν' οἶνον ὑπερβολάδην,
ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μή σε βιάσθω 485
γαστὴρ ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον —,
ἢ παρεὼν μὴ πίνε. σὺ δ' „ἔγχεε" τοῦτο μάταιον
κωτίλλεις αἰεί· τοὔνεκά τοι μεθύεις.
ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται.
τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπιχέῃ τοῦ ἐρᾷς. 490

---

474. γίνεται *AOK*. — 475. γὰρ om. *O*, μέτρον γε ἔχω *K*. — 476. λησικάκου *N*, λύσιν κακοῦ *K*. — οὔκαδ' *A* sec. Mey. — 477—8 Athen. 10, 428 d. — 477. ἥξω δ' *AOK* et * praeter *CG*, qui δείξω habent; ἥκω Athen., ἕξω Ahrens. et Hartung., ἕξοιδ' Heimsœth., ego scripsi ἥκων ὡς i. e. in ea condicione, qua; nam ἥκω c. adv. coniunctum idem est ac „se habere" cf. e. c. Herod. 1, 30. — 478. οὔτέ *O*, οὐτέ *K*. — τοι *OKBCD FHMN*. — Athen.: οὔτε τι νήφων εἶμ' οὔτε λίαν μ.: Ahrens.: οὔτ' ἔτι δὴ νήφων οὔτε λίην μεθύων: Hartung.: οὔτε λίην νήφων οὔτε λίην μεθύων: Bergk.: ἕξω δ', ὡς ..... οὔτε τι νήφων εἶμ' οὔτε λ. μεθύων i. e. foras ibo etc.; Heimsœth.: οὔτ' ἄρα νήφων εἶμ' οὔτε λ. μεθύων. — 479—87 Stob. 18, 14. — 479. ὑπερβάλλῃ *A* sec. Schneidew., ὑπερβάλῃ Athen. *AP*, ὑπερβάλοι Athen. *C*. — οὐκ ἔτ' ἐκεῖνος Athen. et Stob. — 480. αὐτοῦ Athen., sed *PVL* αὐτῆς, *C* αὐτοῦ. — γνώμης Athen. — 481. νήφοσι *A*, νήφουσι *OK*, νήφουσ' *. — γίνεται *AOK*, εἴδεται *. — 482. ἐρδων *A*, ἔρδων *K*(?), Ψ ἔρδων Athen. *B*. — ὅτ' ἂν *A* sec. Mey. — 483. τότε *A*, οὔτε *CG*, ὅτε *, τε καὶ Athen. — 484. γινώσκων *AOK*. — 485. μεθύων Stob. *A* Vind. Trinc., πρὶν μεθύειν ἄρξῃ δ' ἀπανίστασο Athen. — μή δὲ Stob., μηδὲ βιάσθω γαστήρ σ' Hermann. — 487. δ' ἔγχεε *A*, δ' ἔχε *O*, δὲ ἔχε *BDE HM* et sine intervallo *CFN*, δ' οἱ ἔχε *G*, ἀλλ' ἔχε *K*, σὺ δ' αὖ ἔχε Crisp., σὺ δ' ἔσχες Camer. — 488. κωτίλλοις *OK*, κωτίλλεις pr. *N*, κωτίλης corr. *G*, κοτύλης *C*. — 490. τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις cod., ἐπὶ χείλος ἄγεις Bergk., τὴν δὲ πρόχειρον ἔχεις Hecker., ἐπὶ χείλεσ' ἔχεις Hartung. Coniicio ἐπιχέῃ τοῦ ἐρᾷς: hanc in gratiam eius bibis, quem amas, cf. Theocr. 2, 151. 14, 19. Poseid. 10, 1.

ἀρνεῖσθαι δ᾽ οὐκ οἶδας. ἀγέννητος δέ τοι οὗτος,
ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
ὑμεῖς δ᾽ εὖ μοθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
ἀλλήλων ἔριδας δὴν ἀπερυκόμενοι,
εἰς τὸ μέσον φωνεῦντες, ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασιν· 495
χοὔτως συμπόσιον γίγνεται οὐκ ἄχαρι.

Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δή
πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
γιγνώσκουσ᾽, ἀνδρὸς δ᾽ οἶνος ἔδειξε νόον 500
καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων.
ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.

Οἰνοβαρέω κεφαλήν, Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
οἶνος, ἀτὰρ γλώσσης οὐκέτ᾽ ἐγὼ ταμίης
ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει. ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ἀναστάς 505
πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει

491. αἰνεῖσθαι *A*, ἀρνεῖσθαι *. — ἀνίκητος omnes cod., ἀκίνητος Hecker., ἀνίγνευτος Hartung., ego ἀγέννητος cf. 801 et Hom. Od. 6, 201. — τις οὗτος Nauck. — 492. πολλὸν *A*, πολλὰ *K*, πολλὰς *O*, πολλοὺς *CG*. — 493. εὐθυμεῖσθε Hecker. — 494. ἔριδος *A*. — δῆιν sec. Schneidew., sed δὴν sec. Mey *A*. — δῆριν ἐρυκόμενοι Bergk., λῆμ᾽ ἀπερ. Schneidew., δῆτ᾽ ἀπερ. Hecker., δηΐν (= πόλεμον) vel δὴν Herwerden. et Heimsœth. — 495. ἐς vulg., εἰς *AOK* et *BDEGLN*. — φονέοντες *K*, φονεῦντες *O*, φίλ᾽ ἱέντες Heimsœth. — ὁμῶς om. *O*, ὁμῶς ἑνὶ om. *K*. — συνάπατι *A*, σὺν ἅπασι *K*, σὺν ἅπασιν *, συνάπασιν Bekker. — 496. χ᾽ οὕτως *A*, οὕτως Hecker. — γίνεται *AOK*. — 497—508 Stob. 18, 15. — 497. ὁμῶς] ἄγαν Stob. — 498. πίνητ᾽ *A*, πίνηθ᾽ *OKEL*, πίνεθ᾽ *, πίνῃ Stob. — ὑπέρμετρον *A*, sed sec. Mey ὑπερ μέτρον, ὑπὲρ μέτρον *OK* Stob., ὑπὲρ τὸ μέτρον *. — 499—503 Apost. VII, 16 m. 500 Athen. 1, 37 e. — 499. ἐμπυρὶ *A* sec. Schneidew. — 500. γινώσκουσι *AOK* Apost. — Post h. v. distichon deesse suspicatur Hartung. — Ceterum Mey adnotat in *A* vv. 499—500 deesse. — 501. ἤρατο πίνων cod. — ἤρατο πίνειν vel ἥσατο π. Ahrens., ἄσατο Schneidew., ὑπὲρ μέτρον βάλε πίνων Hartung. κακότητα δὲ πᾶσαν ἐλέγχει Stob. Sed Bergk. de ἤρατο confert v. 976 et Bekk. An. I, 358, 2: ἄρασθαι, προσενέγκασθαι. Κρατῖνος Τροφωνίῳ· οὐ σῖτον ἄρασθ᾽, οὐδ᾽ ὄπνον λαχεῖν μέρος, cf. etiam Suid. s. v. αἴρασθαι (sic). — 502. καταισχύνειν Stob., καὶ αἰσχῦναι Heimsœth. — τὸν ἐόντα Stob. Heimsœth. — 503—8 Apost. VII, 16 m. — 503. οἰνοβαρέω *A* et Stob., οἰνοβαρῶ *. — ὄνομα κριταὶ *OK*. — με βεβιᾶται *A*, βιοῦται Apost. — 504. γνώμης libri, γλώσσης Bergk. et Hecker. — οὐκ ἔτ᾽ *O*. — ταμὶν ὑμετέρης ap. Stob. Trinc. — 505. περὶ τρέχει. ἀλάγ᾽ *O*. — 506. πειρήσω mg. *G* et. Stob. et. Apost. — ἔχει *A*. ἔχει *O*, ἔχῃ *, sed *K* e ras., et Stob.

καὶ νῦν ἐν στήθεσσι δέδοικα δὲ, μή τι μάταιον
ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ᾽ ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πολλὸς κακόν· ἦν δέ τις αὐτὸν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακόν, ἀλλ᾽ ἀγαθόν. 510

Ἦλθες δή, Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
ἐνθάδ᾽ ἐπ᾽ οὐδὲν ἔχοντ᾽, ὦ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
νηός τοι πλευρῇ σὺν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάριστ᾽, οἷ᾽ ἔχομεν γαῖα διδοῦσι θεοί,
τῶν δ᾽ ὄντων τάριστα παρέξομεν. ἦν δέ τις εἴρῃ 515
σεῦ φίλος ὤν, κατάειφ᾽, ὡς φιλότητος ἔχεις·
οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
ἦν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ᾽ εὖ. 520

507. καὶ] ὡς Schäfer. — 508. ἔρξω *OK* plerique et Stob., θωρηχθεὶς *BCDGHMN*, θωρηθεὶς *EL*. — 509—10 cf. 211—2. — Laudant h. vv. Galen. I, 345 ed. Bas. Stob. 18, 12. Clem. Alex. Strom. 6, 742. Artemid. Oneir. 1, 66. Aristot. Probl. 1. 17. — 509. πολὺς *KN*, πολλοῖς *O*. — κακὸς Stob. (Schowii a b w κακὸν) Clem. Artem. Arist. — αὐτῶν *O*, αὐτῷ χρῆται Clem. — 510. κακὸς ἀλλ᾽ ἀγαθός Stob. Artem. Aristot. — 511 sq. cf. Leutsch. Philol. XXIX, p. 664 sq. At offendit me lacuna, quam p. v. 512 statuit, et interpretatio vv. 515 sq. Sequor igitur Camerarii aliorumque interpretationem: „hospes pauper ad pauperem poetam venit; tamen poeta eum quam lautissime se recepturum atque in navi optima quaeque appositurum pollicetur; nam ut nihil aliunde sumpturus sit, ita suis rebus non parciturum, quae ad unum hospitem excipiendum satis superque sint“. — 511. ἀνύσας *OKEL*. — 512. ἐνθαδ᾽ ἐπουδὲν *A* sec. Mey. — ἔνθαδ᾽ *O*. — 513. νεὼς ποτί τοι Leutsch., qui lacunam statuit ante h. v. — ἐπὶ vel ἐνὶ ζ. Hecker. — 514. κλεάριθ᾽ *O*, κλειάριθ᾽ *K*, τάριστ᾽ Hartung., κληΐστ᾽ Heimsœth. — οἷ *OK*. — 515. τὰ ἄριστα cod. — δίης *A* sec. Schneidew., sed tacent Bekker. et Mey.; δέ τις *. — ἐλθῃ *A*, ἔλθῃ *. — 516. σεῦ cod., σοὶ Leutsch. — ἔνδιος ἦλθες, εὖ φίλος ὤν Hartung. — φιλότητο ἔχεις *A* sec. Schneidew., sed sec. Mey κατακειτωσφιλότητο ἔχεις: ἔχει *K*. — φίλος ὤν κἀκεῖτ᾽, ὡς φιλότητας ἔχῃ, οὔτε τι κτλ. vel κατάκειτ᾽, ὦ φιλότης, τότ᾽ ἐρῶ, κοὔτε κτλ. Bergk., καὶ κεῖτ᾽, ὦ φίλ᾽, ἔπος τόδ᾽ ἐρεῖς κτλ. Schneidew., adiungens 691—2: κατάκειτ᾽, ὦ φιλότης, τότ᾽ ἐρεῖς, οὔτε τι κτλ. Leutsch., κατάγεσθ᾽ ὡς φίλον ἦτορ ἔχῃ Heimsœth. Ego coniicio: ἦν δέ τις εἴρῃ σεῦ φ. ὤν, κατάειφ᾽, ὡς φ. ἔχεις: nam respondent inter se vv. 515 et 519: „si quis amicus rogabit, dic ei aperte, quae sit ratio hospitii tui“. — 517. οὔτ᾽ ἔτι bis *O*, οὔτέ τι priore loco *K*, qui altero l. c. *O* consentit. — ἀποθήσομεν Leutsch. — μείζω *A*. — 518. εἵνεκα *N*, εἵνεκα σῆς ξενίης Leutsch., sed postea retractavit.

ὥστθ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρῴϊον οὐκ ἀπολείπειν,
ξεῖνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.

Οὔ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
ἢ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.

Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν. 525
ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

Ὦ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισσομένης.

Οὐδέ τινα προύδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι. 530

Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται, ὁππότ' ἀκούσω
αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.

Χαίρω δ' ἐμπίνων καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων,
χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.

Οὔ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν, 535
ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὐχένα λοξὸν ἔχει.

Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὀάκινθος,
οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

---

521. ὥς θ' Ahrens. — ἀποειπεῖν Epkema et Schneidew. — 522. πλέον ἔστ' *AOKFHMN*, πλέον' ἔστ' *BCDFGL*. — 523—4 Stob. 91, 1 et Maxim. Conf. II, 572. — 523. βροτοὶ] θεῶν Stob., sed *AB* Voss. Vind. mg. Gesn. θεοὶ. — 524. σὺ γὰρ Stob. — 525—6 Stob. 91, 2, adiungens 699—702. — 525. τοι ap. Stob. *A* Trinc., Ζεὺς vulg., om. Voss. — 526. σοφῷ σύμφορος Stob. — φέρεσθαι Stob. — 527—8 Stob. 116, 11. Anthol. Plan. 10, inscript. Θεύγνιδος, sed vet. edit. Βησαντίνου, ut Antholog. Palat. (in marg. a m. sec. e ras.) 9, 118. Iriarte Catal. Biblioth. Metr. 106. — 527. ὦμοι *A* sec. Mey. — 528. απονισομένης *A*, ἀπονισαμένης Anthol. Pal., ἀπανισταμένης *. sed *K* post α lac., in *O* apparet απο; ἀπονεισομένης vel ἀπονισσομένης Plan., ἀπονισσομένης Stob., ἀπονεισσομένης Stob. *B*, τοῦδ' ἀπονεισομένου Iriarte. ἀπονισσομένης Brunck. — 529. οὐδέ τινα *OK*, οὐδένα (omisso τινα) *A*, οὔτε τινὰ *. οὐδένα πω Bergk. — 530. οὐδ' ἐν *A*, οὐδὲν *OK*, οὔτ' ἐν *. — ποικίλον pro δούλιον Heimsœth. — 531. ἀκούω Emperius. — 533. εὖ libri, αὖ Brunck., ἐμπίνων vel δὴ πίνων Bergk. — ἀκούων libri, ἀείδων Pierson. — 534. εὖ φθόγγον *K*. — *K* post λύρην lac., *O* ev. — ἐλάων Pierson., δονέων Bergk. — 535—6 Stob. 65, 36. Philo 2, 469. — 535. ἰθεῖα *A*, εὐθεῖα * et Stob. — 536. σκολιὸν *K*. — 537 Arsen. 397 et Apostol. 13, 76. — 537. οὔθ'.....οὐδὲ cod., οὐδ'.....οὔτε Camer. et Bekker. — Ad φύεται c. υ producta cf. φυόμενος 1134 et Solon. 4, 36.

Οὗτος ἀνὴρ, φίλε Κόρνε, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί. 540

Δειμαίνω, μὴ τήνδε πόλιν, Πυλναῖδη, ὕβρις,
ἧπερ κειναίρουσ' ὠμοφάγους ὄλεσεν.

Χρή με παρὰ σταθμὴν καὶ γνώμονα τήνδε δικάσαι.
Κόρνε, δίκην ἰσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν.
μάντεσί τ' οἰωνοῖς τε καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν, 545
ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.

Μηδένα πω κακότητι βιάζεο· τῷ δὲ δικαίῳ
τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.

Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει.
Κόρν'. ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς. 550
ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτέρνοισι χαλινούς·
δήιων γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.

οὐ πολλὸν τὸ μεσηγύ, διαπρήξουσι κέλευθον,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα 555
πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

Φράζεο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς·
ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα.

---

539. οὗτος *A*. οὔτις *. — αὐτῷ *A D F H M N*. — 540 cf. 554. — 542. ὄλεσεν *A*, ὄλεσε *O K* (*O* in marg.: ἀναύξησις ἰωνικῶς), ὀλέσῃ * et Hartung. — 543. γνώμονα *A*, γνώμην *. — δικάσειν *K*, δικάσ ε *O*. — 544. Bergk. post δόμεν plene interpungi et sequens distichon, quod alienum sit, separari vult. — 545—592 om. *L*. — 545. μάντεσί τ' *A*, μάντεσιν *E*, μάντεσιν *. — αἰθομένοις *O K*. — ἱεροῖσι *A* sec. Schneidew. — 547. βιάζετο *K*. — μηδὲν' ἀπ' ὧν κακότητι βιάζεο Bergk., ἐχθοδοπὸν κ. β. Hartung. — 548. εὐγεργεσίης *A*, εὐεργεσίας *O* cf. 574. — 550. τηλαυγοῦς *E*. — 551. ἵππους *A*. — 552. δήων Bekker. — 553. vulgo post μεσηγύ non distinguitur: quare Brunck. πολλὴν coniecit, Turneb. κελεύθου. Heimsœth. πολλῷ et κελεύθου. Bekker. primus distinxit. Ceterum τὸ μεσηγύ ad tempus referendum videtur: „non multum intercedit temporis: aderunt". — διαπρήσσουσι *G* et Hecker., reiecta distinctione. — 555—6 repetunt *A O K* post v. 1178. — 555. τολμᾶν χρὴ *A O K* infra. — εν ἀλγεσιν ἧτορ ἔχοντα *A* infra, ἐπ' ἄλγεσιν ἧπαρ ἔχοντα *O K*, sed *O* ἧπαρ ibid. — 556. πρὸς δὲ θεῶν *A* infra, πρός τε θεῶν δ' *O K* infra. — 557. φράζεο δ' ὁ κίνδυνος *A*, unde Hermann.: φράζεο δ' ὡς κίνδυνος ἐπὶ κτλ., Bergk.: φράζεο δή· κίνδυνος ἐπὶ κτλ. — Ceterum Hartung. post h. v. et post v. 561 lacunam statuit.

Λῷστά σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι. 560

Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

Καὶ κληθέντ' ἐς δαῖτα παρέζεσθαί σε παρ' ἐσθλόν
ἄνδρα χρεών, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον,
τοῦ συνιεῖν θ', ὁπόταν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα διδαχθῇς 565
καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.

Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὥστε λίθος
ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο,
ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι. 570

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

Εὖ ἔρδων εὖ πάσχε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
τῆς εὐεργεσίης ῥηδίη ἀγγελίη.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι, 575
ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.

Ῥήϊον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν.
μή με δίδασκ'· οὔ τοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.

---

559. ὥστέ σε *OK*, ὥστε σε * et Hermann., λῷστά σε Geel. — 561. αὐτῶν *A*, unde Bergk. suspicatur: αὐτῷ. — 563. κεκλῆσθαι δ' omnes. — εἰς *OKBDEHN*. — παρέξεσθαι *A*. — δὲ omnes. — εἰσκληθέντ' ἐς δ. παρέζεσθαί τε κτλ. Heimsœth., καὶ κληθέντ' ἐς δ. παρέζεσθαί σε ego conieci. — 565. θ' ego inserui, συνέμεν θ' Heimsœth. — ὁπότ' ἂν *AOBCDGHN*. — λέγει *O*. — διδαχθῇ *A*. — 567. παίζων *OKBDEFHMN*, unde Bergk. coniecit: παίζοιν. — 572. ἀπείρητοι *A*, ἀπείρητον *. — ἀγαθοί *A* infra p. 1104, ubi 571—2 repetuntur; ἀγαθήν *K* ibid. et Camer., ἄκακον Heimsœth. — 573. ἔρδων *K*, ἔρδω *G*, ἔρδω *C*. — πάσχ' ἔτι *A*, πράττε τί *; πάσχε· τί Bekker. — εὖ πάσχων εὖ ἔρδε· τί κτλ. vel εὖ ἔρδ' εὖ πάσχων· τί κεν κτλ. Bergk. — τί δ' Brunck. et Hartung. — εὖ ἔρδων σὺ περίσσ' ἔτι κ' ἄγγελον Heimsœth. — ἰάλλοις *A*, ἰάλλεις *. — 574. εὐεργεσίης *A*, εὐεργεσίας *O*, cf. 548. — ῥηϊδιαγγελίη *A*, ῥηϊδίη ἀγγελίη *OK*, unde Bergk. suspicatur: ῥηϊδίη ἀγγελίη. — 575. ἐπίστιον ἐχθρὸν ἀλεῦμαι Bergk., μάτην ἐχθροὺς ἄρ' ἀλεῦμαι Hartung., κεῖ με φίλοι προδιδοῦσ', ἔμπης τόν γ' ἐχθρὸν κτλ. Heimsœth. — 576. χειράδας εἰναλίους *OK*. — Ceterum syllabae ει et οι, ut Ziegler. dicit, in *O* nonnullis locis eodem signo (○) expressae sunt cf. 713. 1178. — 577. ῥήδιον *OK*, ῥάδιον *E*, ῥῆδιον *, ῥήτερον Lachmann. cf. 1370, ῥήϊον O. Schneider. Orelli. Bergk., ῥῆδιον defendit Hermann., utpote ab initio positum. — θεῖραι *A* sec. Schneidew. — 'κ om. *O*, ἐκ *CG*. — κακοὶ *A*. —

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, κατοφαμένῃ δὲ πάρειμι,
σμικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον. 580

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον ἄνδρα τε μάργον,
ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀρῶν.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
ἀργά· τὰ δ' ἐξόπισω, τῶν φυλακὴ μελέτω.

Πᾶσιν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν, 585
πῇ τελεῖν μέλλει πράγματος ἀρχομένου.
ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας,
εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν.
τῷ δὲ κακῶς ποιοῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησιν
τυντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης. 590

Τόλμαν χρή, τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν,
ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Μήτε κακοῖσιν ἀσῶ τι λίην φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσιν
τερφθῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι· 595
πλὴν πλούτου παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν· ἀτὰρ τ' ἄλλοισιν ὁμίλει
ἀνδράσιν, οἳ τὸν τὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.

Post h. v. lacunam statuit Hartung. — 578. τι *OE*. — τηλικός *K*. — 580. σμικρῆς *A*, μικρῆς *. — 582. ἀλλοτρίαν *A*. — βούλεται *OK*. — 583. ἀμήχαν' ἔνεστι *CG*, ἔτ' ἐστὶ Camer. — 584. ἀργά Eldick., ἔργα libri. — τῶν φυλακὴ *A*. τῇ φυλακῇ *. — 585—90 Solonis sunt cf. fr. 13, 65—70. Ex Theognide afferuntur a Stob. 111, 16. Apostol. 13, 100 d. Boissonad. An. 4, 455 (Michael Hamortolos). — 585. πᾶσι *OK*, πᾶσι δέ τοι Solon. — οἶδε *OK*. — 586. πῇ *AE*, ποῖ *. — χρήματος Solon. — 588. εἰς libri, ἐς Bekker. — ἔπεσε *OK*. — 589. καλῶς libri, κακῶς Camer. — ποιεῦντι *A*, ἔρδοντι Solon., καλὸν ποιοῦντι Stob. Boiss. Apost.; iidem καλὰ pro περί. — τίθησι *OK*. — 590. ἀγαθῶν. ἔκλυσιν Stob., sed. Voss. δ' ἀγαθῶν ἔκδυσιν, ut Apost., Trinc. ἀγαθῶν. ἔκδυσιν δ': ἀγαθῶν, ἔκδυσιν Boiss. — 591. βροτοῖσι *AOK*. — 592. ἀμφότερον Brunck. — 593. κακοῖσιν ἀσῶντα λίην *A*, κακοῖσι λυποῦ *K*, κακοῖσι νοσοῦντα λυποῦ *O*, κακοῖσι νοσῶν λυποῦ *; ἀσῶ τι Bergk., coll. v. 989. — ἀγαθοῖσι *AOK*. — 594. τερφθῆς δ' *A*, τερφθῆς *, τερφθέντ' Bekker. — ἐξ ἀπίνης *O*. — Post v. 595 Hartung. lacunam pentametri et hexametri statuit. — 596. πλούτου *AOK*, τούτου *. — χρήματος ἐστι *O*. — 597. δὴ καὶ, om. δὴν, *K*. — δίην δὴ φίλοι ὦμεν Bergk., antea idem: δεῖν δὴ vel λῇς δή. — ἀτὰρ, om. τ'. Camer. — ὦμεν ἄτερθ' ἄλλοισι δ' Schneidew. — πόρρωθεν φίλοι κτλ. Hartung. — ἀτὰρ δ' (i. e. δή) Ahrens., ἔπειτ' Hartung., coll. 1243. — ὁμίλει *A*, ὁμιλεῖν *. — ἀτὰρ ταλαοῖσιν ὁμι-

Οὔ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἦν ἄρα καὶ πρὶν
ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
ἔῤῥε, θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε.
ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἀρχῇ ἐπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτὴν
αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακόν, ἀμφότερον.
γίγνεται· οὐδέ τι καλόν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον οὐδὲ μὲν αὐτόν
αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει·
σιγᾶν δ' οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.

Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

λεῖν Hermann. — 598. μ. ἔχουσι νόον Bergk. — δὴν ἦν καὶ φ. ὦμεν, ἄφαρ δ' ..... ἰσοῦσι νόον Heimsœth. — 599. καταμαξιτόν *A* sec. Schneidew. — 601. τ' om. *AOEL*. — 602. ψυχρὸν libri, ψυχρῷ Wopkens., ψυχρὸν ὃν .... εἶχον ὄφιν Sintenis, probante Hermanno, ψυχρόν σ' ἐν κ. π. εἶχον ὄφιν Bergk., idem, sed ποικίλον in καιόλον mutato, Heimsœth. — εἶχέ σ' ὄφιν Schneidew. — ποικίλῳ Brunck. — 603. τοῖα δὲ *A*. — 604. ἱερὴν *A*. — 605—6 Stob. 18, 10. Maxim. Conf. 2, 613. — 605. λοιμοῦ *OK* et pr. *L*. — 606. πλέον *A*, πλεῦν' ἐθέλουσιν ἔχειν Stob. — 607—10 Stob. 12, 17. — 607. ἀρχὴ ἐπὶ *AF* et Stob., sed Schow. a b g ἀρχῇ; ἀρχῇ ἐπὶ *CG*, *O* ev., *K* lac. — μικρὰ *AOK* et Stob. — εἰς *OK* et Stob. — 608. ἀμφότερα Stob. *AB* mg. Gesn. — κέρδος, καὶ κακὸν ἀμφότερον γίγνεται Camer. et Hartung. — 609. γίνεται *A* et Stob., sed Schow. cod. γίγνεται. *O* ev., *K* lac. — οὐδὲν ἔλασσον Heimsœth. — ψόδος *O*. — προσαμαρτῇ *A*, προσομαρτει *E*, παρομαρτεῖ *L*, προσομαρτεῖ *, προσομαρτῇ Stob., sed *AB* et Schow. cod. προσομαρτεῖ. — 610. καὶ *A* et Stob., sed κεῖ Schow. b c, κἂν a w, ut ceteri cod. Theognidis. — 611. οὐδέ μεν *O*. — μιν Schneidew. — 617—8 Stob. 98, 55. — 618. πολλῷ *K* et Stob., πολλῶν *OEL* et Stob. *B*. — 619—22 Stob. 97, 15. — 619—20 infra post 1114 repetuntur, ubi *AOKLMN*: πολλὰ δ' ἀμηχανίῃσιν. — ἄκρην γὰρ πενίην h. l. cod. et Stob., sed infra ἀρχὴν γ.

Πολλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλινδόμαι ἀχνύμενος κῆρ·
ἄκρην γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν. 620

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασιν,
παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν· 625
καὶ σιγᾶν αἰεί, τοῦτό γε πῶς δυνατόν;

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσι μεῖναι.
αἰσχρὸν δ', εἰ νήφων παρ μεθύουσι μένει.

Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην. 630

Ὦ τινι μὴ θυμοῦ κρείσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις,
Κύρνε, καὶ ἐν μεγάλαις κεῖται ὄγ' ἀμπλακίαις.

Βουλεύου δὶς καὶ τρίς, ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

πενίης. unde Bergk. probantibus Schneidewino et Orellio coniecit: ἄκρην γ. πενίης. — 621 Etym. M. 758, 41, om. πλούσιον, et Ael. Dionys. in Aldi Cornu C. I, 4, ubi τιᾷ et ἀτιεῖ, quod Schneidew. probari videtur. — οὐ τίει Stob. *A*. — ἀτέει δὲ πενιχροῦ Hecker. — 622. πᾶσι δ' ἀ. *O*, πᾶσι δὲ ἀ. *K*, πᾶσιν ἀ. *CG*, πᾶσίν τ' Camer. — αὐτὸς Brunck. — 623. ἔασσι *OK*. — 625—6 Stob. 34, 13. Diogenian. II, 90 v. 625 affert. — 626. τοῦτο γὰρ οὐ omnes. — τοῦτο μὲν οὐ Hartung., ego scripsi κ. τ. αἰεί, τοῦτό γε πῶς δ. — Ceterum Herwerden: ῥηΐτερον φρ. . . . ἢ σιγᾶν κτλ., Heimsœth.: ἀργότερον (i. e. ἀεργότερον, ἀπονώτερον) κτλ. — 627—8 Stob. 18, 11. — 627. ἐχθρὸν Stob. *A* Vind. Tr. Voss. mg. Gesn. Schow. w, itemque v. 628. — τι *O*. — νήφοσιν *A* et Stob. codd. allati, νήφουσ' *; εἶναι cod.; νήφοσι μεῖναι Leutsch. — 628. μένοι *F* et Stob. Schow. b, μένῃ Stob. Vind. et Hartung. — 629—30 Stob. 52, 12. Apost. 8, 41 f. Arsen. 271. — 629. ἀνδρῶν (suprascr. ὀς) *N* et Apost. — 631. ᾧ τινι *A*, ᾧ περ *OKDEGHLN*, ὥσπερ pr. *C*, οὕπερ rc. *M*, περ *BF* et pr. M. — ᾧ τ' ἔνι Emperius. — κρείσσων *OK*, κρέσσων *A*, sed non coll. a Mey, et *, cf. 218. — 632. κυρναὶ καὶ *A*, κύρνε καὶ *OBHMN*, κύρνε καὶ, spatio intermisso, *D*, κύρνε τι καὶ *G*, κύρνε τοι καὶ *C*, κύρνέ ται (suprascr. ο) καὶ *F*, κύρνε ἰδ' αὖ *K*. — Κύρν', ὄγε καὶ Brunck. cod. unus, Κύρν', ἢ καὶ Baiter., Κύρνε, καὶ ἐν μ. κ. ἀμηχανίαις Bergk. — ἐν ἀμπλ. libri. — Ego scripsi Κύρνε, καὶ ἐν μ. κ. ὅ γ' ἀμπλ. — 633. ὅτι κ' *OK*, ὅ, τι κ. *G*, ὅττι κ' *EL*. — ἔλθῃ *A*, ἔλθοι *BCDFGHN*. — 634. ἀτειρὸς *OK*.

Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς. 635
οὐ νῦν μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δ' ὀλίγοις.

Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Πολλάκι πὰρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίγνεται εὖ ῥεῖν
ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος. 640

Οὔ τοί κ' εἰδείης οὔτ' εὔνοον οὔτε τὸν ἐχθρόν,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.

Πολλοὶ πὰρ κρητῆρι φίλοι γίγνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους 645
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ.

Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.

Ἁ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις
σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον; 650
αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ καὶ δειλὰ διδάσκεις,
ἐσθλὰ μετ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον.

635—6 Stob. 37, 17. — 636. οἳ Stob. Turneb. — ἐν *A* Stob., μὲν *. — εἰσὶν δ' ἐν Hartung. — ὀλίγοι *A* Stob., δ' ὀλίγοις *. — οὐ νῦν ἐν π. ἀτρ. ὀλίγοι; (apposito interrogandi signo) Schneidew., οὔνομα μὲν πολλοῖς, ἀτρ. δ' ὀλίγοις Bergk., ego scripsi οὐ νῦν μὲν π., ἀτρ. δ' ὀλίγοις. — 637—8 Stob. 110, 11. Apost. 7, 1 b. — 637. ὁμοῖα Stob. Apost. — 638. οὗτοι *OK*. — τοιγάρτοι Emperius. — 639—40 Stob. 111, 45. — 639. γίνεται *AO*. — εὑρεῖν cod., ἔρρειν van der Mey, εὖ ῥεῖν Emperius. Ahrens. Bergk. — 640. βουλαῖο *A*. — οὐκ ἔπεσον τὸ Stob. — 641. κ' εἰδείης *A*, κυδιόης *EL* et mg. *H*, κήσει ὁ εἷς *OK*, κήδει ὁ εἷς *. — εὔνοον Bergk. et Wordsworth. — 642—89 om. *L*. — 642. πράγματος *A*. — ἀντιτύχης *OK*. — 643. κλήτωρι *K*, κλήτορι *O*. — γίνονται *AOK*. — 644. πράγματι *A*. — 646. κείμενον *OK*. — θυμὸν·*AOK*, θυμοῦ *. — 647—8 Stob. 32, 4. — 647. ἦ δὴ νῦν Bergk. — 648. οὔτὰρ *A*. — ἀναιδίη *O*. — γαῖαν ἐπέρχεθ' ὁμῶς Stob. — 649—52 Stob. 96, 14, quibus addit 177—8. — 649. ἁ *O*, ὦ *BGM* et Stob. *AB*. — ἐμοῖς ἐπικειμένη *A* et Stob., ἐμοῖσι καθημένη *. — 651. αἴσχεα δ' Hartung. — κοὐκ ἐθέλοντα Emperius. — καὶ πολλὰ libri, κακὰ πολλὰ Stob., κατὰ πολλὰ Bergk., κατὰ δειλὰ Ahrens. — 652. μετ' *A* et Stob., παρ' *; με τἀνθρώπων Emperius. — cf. 739. — ἐπιστάμενος *OK*. —

Εὐδαίμων εἴην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν.
Κύρν᾽· ἀρετῆς δ᾽ ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

Σὺν τοί, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες· 655
ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀτῶ φρένα μηδ᾽ ἀγαθοῖσιν
χαίρ᾽, ἐπεί ἐστ᾽ ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.
οὐδ᾽ ὀμόσαι χρὴ τοῦτ᾽· οὐ μήποτε πρῆγμα τόδ᾽ ἔσται·
θεοὶ γάρ τοι νεμεσῶσ᾽, οἷσιν ἔπ᾽ ἐστὶ τέλος. 660
καὶ πρῆξαι μέλλουσι. καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ. καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
αἶψα μάλ᾽ ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,
ἐξαπίνης ἀπὸ πάντ᾽ ὤλεσε νυκτὶ μιῇ.
καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα 665
ἕσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.

Εἰ μὲν χρήματ᾽ ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ἤδη,
οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι τυνών.

653—4 Stob. 103. 12. Apost. 8, 6 f. — 653. κε *A*. — ἀθανάτοισι *OK*. — 654. δ᾽ om. *OK*. — οὐδεμιᾶς *OK*. — ἀρῆς δ᾽ ἄλλης Wecklein. — 655. τοι *A*, τοί *. — πᾶ θόντι *A* sec. Schneidew. — 656. ἀλλὰ τό γ᾽ Brunck., τοὶ Bergk. — 657. ἀτῶ] ἤγουν λυποῦ mg. *BDMN*. — ἀγαθοῖσι *AOK*. — 658. ἐπεὶ ἔστ᾽ *OK*. — 659. τοῦτο *O*, τούτω *K*, τοῦτο τι *A* *. — μήποτε om. *A*. — τοῦθ᾽ ὅτι Camer., τοῦτο τό᾽ μήποτε Hermann., χρὴ τοῦτ᾽ οὐ μήποτε πρ. γένηται Hartung., τοῦτ᾽· οὐ μήποτε Ahrens. — πρᾶγμα *AK*, πράγμα *O*, χρῆμα Camer. 660. γάρ τε *AOK*, καὶ γὰρ *, γάρ τοι Hermann. — Scripsi ἔπ᾽ ἐστί, libri ἔπεστι. — 661. χρὴ πρῆξαι Brunck. — μὲν τοι τι *A*, μέντοι τι *. — μεμαῶτί τι κἀκ κ. Hartung., κ. πρῆξαν μετά τοί τι vel κ. πρῆξαν μετόπιν τι Heimsœth., κ. πρῆξαι μέλλοντι καὶ Mey ego scripsi καὶ πρ. μέλλουσι: et possunt facere cf. Hom. Il. 18, 362. Od. 18, 19. — 663. καὶ] δὲ *A*. — πέπαπαι *A*, πέπαστ᾽ *O*, πέπασται *, πέπαται Brunck., πέπατο Schäfer. — 664. ἐξαπίνης ἀπὸ τοῦν *A*, ἐξαπίνης πάντα *O*, πάντα γε ἐξαπίνης *K*, ἐξαπίνης πάντ᾽ οὖν *. — ἐξαπ. ἄπο τ᾽ οὖν (i. e. τοι οὖν) Hermann., ποτ᾽ ἀπ᾽ οὖν Ahrens., ἐξαπ. ἀπὸ πάντ᾽ vel ἐξαπ. ὃς ἀπ᾽, οὖν Bergk., ἀπὸ πᾶμ᾽ ὤλεσε Hartung. — μιῇ *A*, μί$^{\alpha}$ *O*, μιᾷ *. — 665—6 Stob. 106. 9. — 666. τιμῆς *A* Stob., τιμὴ *OK*, τιμὴν *. — καὶ] τις Stob., sed om. *A* Trinc. Vind. — Ceterum vv. 657—66 coniunxi; 659—66 coniunxit Bergk., ut iam Camer. — 667. οἷα περ *O*. — ἤδη *A*, ἤδειν *. οὖν δή Hermann., ὅσσα περ ἠδὸ Hecker., οἷα πρίν, ἤδη Ahrens., ἤδει, i. e. τέρπει, Bergk., qui idem οἷά περ οἶδα οὐκ ἂν ἀνανοίμην tentavit. Ego coniicio: ὧν ἄτερ ἤδη, sc. εἰμί, si modo corrigendum videtur; nam bene cum Schneidewino et Orellio οἷά περ ἤδη ad sequentia οὐκ ἂν ἀνιῴμην referas, ut ad οἷά περ ἤδη ἀνιῶμαι supplendum sit. — 668. om. *OK*. —

νῦν δέ με γιγνώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
χρημοσύνῃ, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι, 670
οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν·
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων· ἦ μάλα τις χαλεπῶς
σώζεται· οἳ δ' ἔρδουσι, κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν 675
ἐσθλόν, ὅ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίγνεται εἰς τὸ μέσον,
φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
δειμαίνω, μή πως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ. 680
ταῦτά μοι ᾠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
γιγνώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακός, ἢν σοφὸς ᾖ.

Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη περίκειται· 685
εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.
οὐδ' ἔστιν θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι
οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.

ἀνοίμην *A*. — τοῖσιν *O*. — 669. γινώσκοντα *AOK*. — νῦν δὲ γεγωνίσκοντα Hecker., νῦν δέ με πολλὰ συνέντα Hartung., coll. v. 419. — παρέρχοντ' vel παρέρχαται Schneidew. — 670. περ *OG*, γνοῦσαν *A*, ἂν *BDEFHN*, om. *CM* et *K*, qui πολλῷ γνόντι ἄμεινον habet, om. etiam ἔτι. — Heimsœth. locum ita constituit: οἷάπερ ᾔτευν, οὐκ ἂν σιγήσειν (quod iam Herwerden. proposuit) ..... συνών. νῦν δ' οὐ μέν τι συνέντα π. ..... ἀμεινότερον. — 671. οὕνεκα ν. φερόμεθα καθιστία λ. βάλλοντες *O*. — 675. σώιζεται *A*. — οἷδ' *OK*, οἱ δ' *, ego οἳ δ'. — ἔρδουσι *AO*, ἔρδουσι *K*, εὕδουσι *. — σώζεται οἳ' ἔρδουσι Bekker., ἔργουσι (εἴργουσι) Bergk., ego οἳ δ' ἔρδουσι cum sequentibus coniunxi, commate p. σώζεται posito; οἳ δ' ἔρδουσι idem valet ac ἐργάται: qui mercede operantur, remiges. — κυβερνήτα *O*, κυβερνῆται *K*. — 676. ὅ τις *A*, δ' ὃς *OK*, γ' ὡς *F*, γ' ὃς *, ὃς εἷς Bergk. — ἦ μάλ' ἐπιστάμενος *K*, *O* ev. — 677. ἀπόλωλε *OK*. — 678. ἴσος *O*, ἴσως *BCGHM*, οὐκ ἴσως Thiersch., οὐκέτι σῶς Emperius. — γίνεται *AOK*, εἶναι Hecker. — εἰς *CDEFGHMN*, ἐς *A* *, sed *O* ev., *K* lac. — 679. καθύπερθε *O*. — 681. ταῦτα *OK*. — ᾠνίχθω οὐ Schäfer. — ἀγαθοῖσι *AOK*. — 682. γινώσκει *O*, γινώσκῃ *K*. — κακὸν libri, κακὸς Brunck., καλὸν Emperius, νῦν κακὸν Hartung. — ἂν libri, ἢν Schneidew., ἢν σαφὲς ᾖ Ahrens. — 683—6 Stob. 92, 9. — 684. ζητοῦσι *AO*. — χαλεποὶ *A*. — πειρόμενοι *K*. — 685. τ' *OK*. — παράκειται libri, περίκειται Bergk. — 686. γὰρ τοὺς μέν] τοὺς μὲν δὴ Stob., sed δὴ om. Voss. — Ceterum 687—8 cum his coniunxi, οὐδ' pro οὐκ codd. scribens. — 687. οὐκ ἔστι *AK*, οὐκέστι *O*. — 688. δίκην αἰτεῖν Heimsœth.

Οὐ χρὴ σημαίνειν, ὅτε μὴ σημαντέον εἴῃ,
οὐδ' ἔρδειν, ὅτε μὴ λῴῳν ἢ τελέσαι. 690

Χαίρων, εὐ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀνάγοι.

Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.

Οὐ δύναμαί σοι, θυμέ, παρασχεῖν ἅρμενα πάντα. 695
πέπλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.

Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινὸν
συγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.

Πλείστοις ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε,
πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος, 700
οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,
ὅστε καὶ ἐξ Ἀΐδεω πολυϊδρίῃσιν ἀνῆλθεν,
πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις,
ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο — 705
ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,

---

689. σημαίνειν et σημαντέον cod., ποιμαίνειν et ποιμαντέον, ut *CG*, Hartung., δειμαίνειν et δειμαντέον Bergk., σημαίνειν et σημαντέον, i. e. enuntiare, ego; idem Herwerden. — ὅτε *AOKBDEFHM*, ὅτι * et Bergk., sed ὅτε ab ὅς τε derivatur. — εἴῃ cod., εἴῃ Schneider. — Ceterum ad antecedentia adnotati videntur hi versus. — 690. ἔρδειν *K*. — ὅτε *OKBDE FHLM*, ὅτι *. sed cf. v. 689. — ἢ *A*. — 691. ἐκτελέσειας Hecker., sed Χαίρων s. Χαίρων' nomen proprium est, derivatum a Χαίρων s. Χαίρωνος. — μέλανος Hecker. — 692. ἀγάγῃ *O*, ἀγάγοι *, ἀνάγοι Hecker. et Bergk. — 693—4 Stob. 4, 45. — 693. ἀφραίνοντας *AOK* et Stob., ἀφρανέοντας *E*, ὀφρανέοντας *L*, ἀφρονέοντας *. — 694. μέτρον] παῦρον vel καιρόν Stob. — 695—6 Stob. 19, 11. Apost. 13, 77 a; v. 695 affert Maxim. Confess. 2, 595. — 695. σε *O*. — παρασχέμεν Wordsworth. — ἅρμενα *KBGMN*. — 696. τῶν *OK*. — οὐχὶ Stob., οὐ Apost. — μόνος *AOKL*, μόνον ap. Stob. Voss. — 697. εὖ] οὐ *A*. — δεινόν Bergk. — 698. συγκύρσῃ *A*, ἐγκύρσῃ *, συγκύρσῃ Bekker. — νόον *A*. — 699—703 Stob. 91, 2, subiungens 525—6. — 699. πλήθει δ' ἀνθρώπων libri, πᾶσιν δ' ἀνθρώποις Stob., sed cum δ' offendat, scripsi πλείστοις ἀνθρώπων. — μίη *OK*. — γίνεται *AO*. — 701. ἔχεις *OK*, ἔχοι Stob. — 702. εἰδείῃ Stob. — σισύφου αἰολίδεω *A* et Stob., αἰολίδου σισύφου *. — 703. ἀΐδεω *A*, ἀΐδαο *. — πολυδρίῃσιν *OK*, πολυϊδρείῃσιν Leutsch. — ἀνῆλθε *OK*. — 705. ἥ τε νεκροῖς π. λ. Heimsœth. — βλάπτουσαν *K*. — νόοιο *AOK*, νόημα *. — 706. τίς τοῦτο *O*. — ἐφράσατο *OK*. —

ὄντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ.
ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας· 710
ἀλλ' ἄρα καὶ κεῖθεν πάλιν ἦλυθε Σίσυφος ἥρως
ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις· —
οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖ' ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
γλῶσσαν ἔχων ἐσθλὴν Νέστορος ἀντιθέου,
ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἁρπυιῶν 715
καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἀφαρεῦσι πόδες.
ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,
ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

Ἰσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία 720
ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστιν
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶ χάβρὰ παθεῖν
παιδός τ' ἠδὲ γυναικός, ὅτ' ἂν τέ σε τῶν ἀφίκηται
ὥρη σοί θ' ἥβη γίγνεται ἁρμοδία.

---

707. ἀμφικαλύψῃ: *A*, ἀμφικαλύψει (supraser. οι) *H*, ἀμφικαλύψοι *, ἀμφικαλύψῃ Bekker. — 708. ἔλθῃ *A*, ἔλθῃ *OK*, ἔλθοι *. — σκιερὸν *AO KDEFHLN*, κριερὸν *BM*, κρυερὸν *. — ἀποφθιμένος *A*. — 710. εἴργουσι *AO*. — 711. κἀκεῖθεν cod., sed *O* κακεῖθεν; καὶ κεῖθεν Bekker. — πάλιν ἦλυθε σίσυφος ἥρως *A*, π. ἦλθε σισύφορ γ' ἥρως *O*, π. ἦλθε σισυφος γ' ἥρως *K*, σίσυφος πάλιν ἦλυθεν ἥρως *. — 713. ψευδέα *A*. — ποιοῖς *A*, ποιεῖς *; ego scripsi ποιοῖ'; nam ψεύδεα ποιεῖσθαι = ψεύδεσθαι. — 714. ἀγανὴν Hecker. et Leutsch. — νέστωρος *O*, Ὀρφέος Leutsch. — 715. ταχέων *AO K*. — ἁρπυίων *OK*. — 716. βορέω *A*, βορέου *. — εἶσι *G*, εἶσι *ALM*, εἰσὶ *, ἶσι Vinet. Brunck. Hermann. — τῶν ἀμαρυσσοπόδων Hartung., τ. ἀφαρεῦσι πόδες Bergk. ex Etym. M. 175, 15 et 24, ubi Sturz. recte videtur ἀφαρεῖ in ἀφαρεῖν correxisse; cf. præterea Suid.: ἀφαρεῖ (l. ἀφαρεῖν). ἐσπουδασμένως καὶ ἀπεριτρέπτως τι ποιεῖν. — 717—8 Stob. 91, 10. — 717. ἀλλὰ χρὴ *AOK* et Stob., ἀλλ' ἄγε χρὴ *CE*, ἀλλά γε χρὴ *. — ταύτην libri, sed om. *F*, ταύτην γνώμην πάντας Stob., sed *B* πάντως. — ταύτῃ Bergk. et Hecker. — 718. ω *A*. — 719—18 Solonis sunt, ap. quem fr. 24 vv. 719—24 leguntur. Stob. 97, 7 eos Theognidis nomine affert. — 719. ὅσοις Stob. — ἐστι *AK*, ἐστὶ *O*. — 721. τὰ λέοντα *A*, τάδε πάντα Stob. — πάρεστι *AOK*. — 722. πλευρῇ Plut. Sol. 2, ubi hos versus laudat. — ποσὶν ἁβρὰ omnes, sed scribendum est ποσὶ χάβρὰ κτλ., ut ἁβρὰ παθεῖν (i. e. frui) pendeat a πάρεστιν; ad genet. παιδὸς etc. cf. v. 1009. Pind. Nem. 1, 32. — 723. ὅταν δέ κε libri, sed *EL* καὶ; scripsi ὅτ' ἂν τέ σε τῶν ἀφ. ὥρη: „ubi primum ætatem harum rerum (i. e. παιδὸς ἠδὲ γυναικὸς ἁβρὰ παθεῖν) nactus eris"; itaque comma post γυναικός posui. —

ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα 725
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω.
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ' ἔχουσαι,
μορόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου. 730

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
ὕβριν ἀδεῖν, καὶ σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
θυμῷ. σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσὶν ὅστις ἀθειρὴς
ἐργάζοιτο θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τίσαι κακά, μὴ δὴ ὀπίσσω 735
πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιντο κακόν·
παῖδες δ' οἵτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
ποιῶσιν. Κρονίδη, τὸν χόλον ἀζόμενοι,
ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων. 740
ταῦτ' εὖη μακάρεσσι θεοῖς φίλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων.

τῶνδ' Stob. — ἀμφίκηται *O*, ἐφίκηται Stob. *B*. — ἐπὴν καὶ ταῦτ' ἀφίκηται Plut. — 724. ἥβη vel ἥβης, τὸν δ' ὥρη Plut. — τὸν δ' Theogn. libri omnes, sed scribendum est τοί θ'. — γίνεται *AOK*. — ἁρμοδία *A* et Stob., sed ἁρμονία Stob. *AB* et Plut., ἁρμόδιον *K*, ἁρμόδιος *. — 726. ἐς *OKM*. — ἀΐδεω *AOK*, ἀΐδην * et Stob. — 727. φύγῃ *O*. — 729. om. *CG*. — δ' post φροντίδες inser. *EL*, post ἀνθρώπων *BDFHN* et *EL*. — ἀνθρώπους Hartung., idem et ἔλαθον Heimsœth. — 730. om. *BCGM*. — 731. εἴγε Bamberger. — 732. ἀτεῖν O. Schneider. — θεοῖς φίλα, τοῖς μὲν ἀλιτροῖς, ὕβριν ὑβρίζειν ᾧ τε γένοιτο φίλον θυμῷ, σχέτλια τ' ἔργα κτλ. Hartung. — Bergk. p. verba ὕβριν ἀδεῖν maiorem lac. statuit. — Herwerden. eiectis vv. 732—3 locum ita constituit: Ζεῦ πάτερ. εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλον, ὅστις ἀλιτρά (s. ὅστ' ἀθέμιστα) ἐργάζοιτο κτλ. — καὶ] εἰ Hermann., κεἰ Ahrens. — 733. διαπάφρεσι δ' *A*, μετὰ φρεσὶ θ' *OK*, μετὰ φρεσὶ δ' *, μετὰ φρεσὶν Camer. — ἀθήνης cod., ἀπηνής Camer., ἀθηρής Sauppe., ἀθειρής Bergk. coll. Hesych. et Etym. M. 24, 55., ἀθρήσας Heimsœth. — 734. μηδέν' Hermann. — 735. τίσαι *AO*. — μηδέ τ' libri, sed *K* μὴ δέ τ': μηδ' ἔτ' Hermann., ego scripsi μὴ δή. — 736. ἀτασθαλίαι *A*, ἀτασθαλίᾳ *O*, ἀτασθαλία *K*, ἀτασθαλίη *. — γένοιντο *A*, γένοιτο *. — 737. δ'] τ' *A*, θ' *OK*. — τὰ βίαια νοεῦντος, ut ποιῶσιν v. 738 cum τὰ δίκαια v. 739 sit iungendum, Bergk., πατρὸς τὰ δίκαια Hartung. — 738. παιῶσιν *A*. ποιοῦσι *. — ὀζόμενοι *A*. — 739. τὰ om. *A*. — ἐξ ἀρχῆς τε τὰ καλὰ Herwerden., ἐξ ἀρχῆς τά τε καλά Heimsœth. — ἀστοῖσι *AOK*, ἐσθλοῖσιν Hecker. — 743. Vide-

μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων μηδ' ὅρκον ἀλιτρόν, 745
ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃς;
τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
ἄζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρός
οὔτε τευ ἀθανάτων μήνιν ἀλευόμενος, 750
ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
τρύχωνται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.

Ταῦτα μαθών, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος. ἐς δὲ τελευτὴν 755
αἰνήσεις μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον. 760
φόρμιγξ δ' αὖ ψθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός·
ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσι χαριζόμενοι
πίνωμεν, χαίροντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
ὧδ' εἴη κεν ἄμεινον· ἐὔφρονα θυμὸν ἔχοντας 765
νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν.

---

tur scribendum esse: Ζεῦ, θεῶν ἀθ., quae verba postea, cum hi vv. antecedentibus adderentur, in καὶ τοῦτ' mutata sunt. — ἐστι *O*. — δικαίων *A*. — 745. μήθ' omnes, μηδ' Bekker. — 747. κεν *A*, γὰρ *G*, καὶ *. — 748. καί τινα *A*. — 749. οὔτέ Crisp. — τι *K*. — ἀνδρὸς *K*, ἀν^δρ^ *O*, ἀνδρῶν Brunck. — 750. οὔτέ *K*. — τευ *A*, τι *. — ἀλευάμενος *K*. — 751. ὑβρίζῃ *A*, ὑβρίζει *, sed *K* lac. — 752. τρύχονται libri, τρύχωνται Bekker. — 753. δίκαια τὸ Wordsworth. — 755. ἀεὶ *A*. — εἰς *AOK*. — 757. πόληος *O*. — ὑπειρέχοι *AOK*, ὑπερέχοι *. — 758. ἀπημοσύνην *K*. — 760. ὀρθῶσαι *A*, ἀρθρῶσαι *OCGLN*, ἀρθρώσαι *, ὀρθώσαι Bekker. — 761. φόρμιγγ' δ' αὖ *A*, φόρμιγγ' αὖ *, φόρμιγξ δ' αὖ Brunck. — ψθέγγοιθ' ἱερὸν *OCGKN*, ψθέγγοι ἐπὶ ἱερὸν *L*, ψθέγγοισθ' *. — αὐλός *A*, αὐλῷ *. — 762. ἀρεσσόμενοι *AOK*, ἀρεσσάμενοι *. — ἀρυσσόμενοι Emperius, ἀφυσσάμενοι Hecker., σπονδαῖς θεοῖσιν ἀρησάμενοι Ahrens., ἀπαρξάμενοι Bergk., σπονδαῖς Φοῖβον ἀρεσσάμενοι Schmidt., ego scripsi θεοῖσι χαριζόμενοι cf. Od. 1, 61 et Xenoph. mem. 4, 3, 16; nisi forte præfers σπονδαῖς θεοὺς εὖ ἀρεσκόμενοι. — 764. τῶν *AEL*, τον *O*. — πολέμων *A*. — 765. ειν *A*, εἶναι *. — ἀμεινον εὔφρονα *A*, ἀμείνονα εὔφρονα *. — ὧδ' εἴη κεν ἄμεινον· ἐὔφρονα Ahrens. et Bergk., ὧδ' εἶναι καὶ ἄμεινον· ἐὔφρονα Schneidew., ὧδ' εἶναι· καὶ ἄμεινον Brunck. — ὁμόφρονα Brunck. et Bergk.

τερπομένους, τηλοῦ δὸ κακάς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν, 770
ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.
τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος;

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπόρσωσας πόλιν ἄρχην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε 775
τῆσδε πόλεος, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἥρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
τερπόμενοι κιθάρῃ καί τ' ἐρατῇ θαλίῃ
παιάνων τε χοροῖς ἰαχῇσί τε τὸν περὶ βωμόν.
ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἑτέρων 780
καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σύ, Φοῖβε,
ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ· 785
καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον.
ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Μή ποτέ μοι μελέδημα νεωτέρῳ ἄλλο φανείη
ἀντ' ἀρετῆς σοφίης τ', ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων 790

767—8 additamentum aliunde sumptum. — Bergk. putat post τερπομένους nonnulla omissa vel hos vv. cum 782 coniungendos esse. Ceterum idem 761—68 cum 757—60 iunxit. — 767. διάγειν τερπομένους τηλοῦ τε κακάς ἀπὸ κῆρας ὁμόσσαι Heimsœth. — 770. εἰδείη, σοφίης μὴ κτλ. Bergk. — 771. μοῦσθαι *A*. — δεικνύειν *AOK*, δεικνύμεν Ahrens., δεικνύεν Schmidt. — 772. τίς *A*. — χρήσεται *OK*, χρησεῖται Hermann. — 774. ἀλκαθόῳ *OK*, ἀλκαιθόῳ *EL*. — πόλιν ἄρχην Ἀλκαθόου, Πέλοπος κτλ. Bergk. — 778. κιθάρῃ καὶ ἐρατῇ libri, καὶ θαλίῃς ἐρατῇς Brunck., κιθάρῃ τ' ἠδ' Hermann., κἀν ἐρατῇ θ. Ahrens., κ. τ' ἀμφ' ἐρατῇ Hartung., κιθάρῃς ἠδ' ἐρατῇ Bergk., καί τ' ἐρατῇ Schäfer., καί τε i. e. et etiam, ut τέ iungendi, καί efferendi vim habeat cf. Il. 1, 521. 19, 86. 22, 31. — 779. ἰαχοισί *A*, ἰαγαῖσι *, ἰαχῇσι Bekker. — παιᾶσίν τε χοροῖς τ', postea παιάνων τ' ἰαχῇσι χοροῖσί τε Hecker., κιθάρῃς τ' εἰν ἐρατῇ θαλίῃ π. τ. χ. ἰαχῇσί τε Heimsœth. — τὸν *OK*. — 783 affert Harpocrat. v. Θέσγις. — ἐς *N*, εἰς *. — 785. δ' *AOK*. — εὐρώταν *K*. — δονακοτρόφον *OK*. — ἱερὸν, suprascr. ἀγλαὸν, *O*, ἱερὸν *K*. — 786. με φίλευν *A*. — ἐπερχόμενοι Hecker. — 789. νεώτερον libri, sed om. *OK*. — νεωτέρῳ Bergk., μελέδημ' ἀγανώτερον Leutsch. — 790. τ'

τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών,
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε. δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν 795
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίγνεται οὐδεμία.

Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίγνεται οὐδείς·
ἀλλ' ὃς λώϊος, ὃς μὴ πλείονεσσι μέλοι. 800

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται οὔτε πέφυκεν,
ὅστις πᾶσιν ἀδὼν δόσεται εἰς Ἀΐδεω.
οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἀδεῖν δύναται.

Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρεῖν 805
εὐθύτερον χρή μιν, Κύρνε, φυλασσόμενον,
ᾧ τινί κεν Πυθῶνι θεοῦ χρήσας' ἱέρεια
ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου.

---

addid. *A*. — αντ' ἐρατῆς σοφίης Vinet. — 792. βίον Bergk. — 793—6 Mimnermi sunt cf. fr. 7. — 793. μήτέ τινα *OK*. — ξείνων *A*, ξεῖνον *. — 794. μήτέ τιν' *OK*. — 795. αὐτοῦ vel σωυτοῦ Ahrens. — τὲ *O*, τε *KEL*. — 796. τίς σε mg. *H*, τοί σε *A* et Orelli, τοῖσδε *. — ἀμεῖνον *O*. — 798 et 799. γίνεται *AOK*. — 800. ὥσει *A*, ὃς *KEL*, ᾧ *CG*, ὡς *. — λώϊος *K*, λώϊον *. — ὃς *K*, ὁ *O*, om. *A*, οὗ vel ᾧ *. — ἀλλ' ᾧ λώϊον, οὗ Boissonad., ἀλλ' ὡς λώϊον, οὗ μὴ Brunck.; ad λώϊος positivum cf. v. 96. Theocr. 26, 32. — μέλοι *AOK*, μέλει *. — λώϊον ὧδ' εἶναι· μὴ πλ. μέλειν O. Schneider., ἄλλως λώϊον, εἰ μὴ πλ. μέλοι Hermann., ἀλλ' οἵσῃ λῷον μὴ πλ. μέλων Ahrens., ἀλλ' οὗ δειλαίου μὴ πλ. μέλοι Hartung., ἀλλ' ὃς λώϊος, ὃς δὴ πλείονεσσιν ἄδοι Heimsœth., ἀλλ' ὡς vel ἄλλων Schneidewin. — 801. οὔτε] οὐδέ *OK*. — 802. πᾶσαν *OK*. — ἀΐδεω *A*, ἀΐδου *. — 805. θεωρῶν libri, θεωρὸν Vinet., ego θεωρεῖν scripsi. — 806. χρὴ μὲν *K*, χρὴ μὲν *. — χρή μιν Turneb., χρὴ νοῦν Geel., θεωρεῖν .... χρήμη Bergk., qui postea coniecit χρῆμεν, i. e. plural. verbi χρῆμι servata littera η; χρὴ' στιν Saupp., θεωρεῖν .... χρή, νοῦν *K*. φ. Hartung., χρησμὸν Kayser., idem vel χρῆστιν O. Schneider., χρὴ ἔμεν Ahrens., χρὴ πᾶν Heimsœth. Legendum videtur vel χρὴ μὴν i. e. „vero, profecto“ vel χρή μιν c. Turnebo, ut μίν idem sit, quod αὐτό: „id quod Pythia responderit“. — φυλασσέμεναι Camer. — 807. ὄντινα vel ἤντινα Ahrens., ἤντινα Hecker. — κ' εν *K*. — θεοῦ χρήσας ἱερεῖα *A*, θεὸς χρήσας ἱερείᾳ *G*, θεὸς χρήσας ἱερεῖα *. — χρήσας' ἱέρεια Brunck. — ὅττι κέ οἱ Πυθῶνι θεοῦ χρήσας' ἱερείη ὀμφὴ

οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδέν κ' ἔτι φάρμακον εὕροις,
οὔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις. 810

Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κύρν', ἀνιηρότατον·
οἵ με φίλοι προύδωκαν. ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθεὶς
εἰδήσω καὶ τῶν ὄντιν' ἔχουσι νόον.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσῃ κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων 815
ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.

Κύρν', ἕμπης δ' ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔστ' ὀπαλύξαι·
ὅ τι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα παθεῖν.

Ἓς πολυάρητον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου. 820

Οἳ δ' ἀπὸ γηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
τούτων θεοῖς χώρη, Κύρν', ὀλίγη τελέθει.

Μήτε τιν' αὐξε τύραννον ἐπ' ἐλπίδι, κέρδεσιν εἴκων,
μήτε κτεῖνε θεῶν ὅρκια συνθέμενος.

Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν 825
θυμός, γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,

κτλ. Bergk. — Locus ita explicandus videtur: „Oportet virum oraculum consulere, amussi rectius id observantem, cui (i. e. si ei) dei sacerdos vaticinata responsum dederit ex adyto". — 809. οὔτέ τι *O*. — κέ τι cod., e ras. *K*; κ' ἔτι Epkema et Bekker. — 810. οὐδ' *AOK*. — 811. θανάτου μενοεικέος *A*. — ἀνιηρότερον *KBEM*, ἀνιηρότατον, suprascr. ερ., *L*. — 814. τοι *K*, τὸν *AO*, τοὺς Bergk., καιρὸν γόντιν' Hartung. — 815. γλώσσῃ: *A*, γλώσσης *, γλώσσῃ Bekker. — 817. ἕμπης δ' libri: ἕμπης, deleta δ', Bergk. — 818. δέδοικα μαθεῖν Bergk. — 819. πολυάρητον *A*, πολυάρρητον *K*, πολὺ ἄρρητον *OBDEFLMN*, πολὺ ἄρρηκτον *CGH*. — οὐ παλινάγρετον ἐς Ahrens. — ἔνθα μάλιστ' ἂν vel ἔνθα τάχιστα Heimsœth. — 820. σὺν ἀμφοτέρους *GH*, *K* lac., *O* ev. — 821. οἱ κ' *A*, οὐκ *K*. *O* ambiguus, οἱ δ' *. — οἱ κ' .... ἀτιμάζωσι Bergk. — ἀπογηράσκοντας libri, ἀπὸ γηράσκοντας Bergk., οἱ καταγηράσκοντας Hartung. — 822. ὥρη Corais., γ' ὥρη Hecker. et Nauck., τούτων θεοῖς ὥρη Hartung., θεοῖς etiam Bergk. — πέλεται Camer. — 823. μήτέ *O*. — ἐλπίδι supra v. 333, h. l. cod. ἐλπίσι. — κέρδεσιν εἴκων *A*, κέρδεος εἶναι *OK*, κέρδεος εἶναι *. — 824. κτεῖναι *OKGL*. — 825. ὑμῖν *A*, ἡμῖν *.

ἤτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
ξανθῆς ἀμφὶ κόμαις πορφυρέους στεφάνους;
ἀλλ' ἄγε δή, Σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον. 830

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
γνώμη δ' ἀγαλέῃ γίγνεται ἀμφοτέρων.

Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ. οὐδέ τις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων,
ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίῃ καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις 835
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσιν,
δίψα τε λυσιμελὴς καὶ μέθυσις χαλεπή.
τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
οὔτε τι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν. 840

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ' ἀχάριστον,
εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

827. καί τε *K*. — ἤτ' ἔτρεφεν κ. Hartung. — καρπὸς μένος Emperius. — καρπὸς μὲν .... παρεόντας Ahrens. — Post καρποῖσιν plura excidisse suspicatur Bergk. — 828. ξανθῆσίν τε κόμαις libri, sed ξανθῆσί *OK*. — ξανθαῖς ἀμφὶ κόμαις Schneidewin., ἤδε τρυφῆς κάρπωσις ἐν εἰλ. φορεόντων ξανθῆς ἀμφὶ κόμαις π. στ. Hecker., ξανθῆσ' εἰνὶ κόμαις Heimsoth., ξανθῆς ἥσι κόμαις Mähly. — 829. δὴ 'γκυτί Bergk. — ἀποπαυε *A*. — 830. εὐάνθη Bergk. — χῶραν *A*. — Ceterum totum carmen ita interpretor, ut existimem poetam cives suos increpare, qui hostibus appropinquantibus non ad forum contendant, ut sui defendendi consilia capiant, sed securi convivia agant. οὖρος est enim *ventus secundus* et sensu tralaticio *salus*, quae in foro a cunctis civibus decernitur ac paratur; ad φαίνεσθαι autem dictum de vento cf. Od. 4, 361. Qua ex segnitie negligentiaque quid sequatur, poeta vv. 829—30 prædicit: urbs expugnatur et cives sua culpa omnibus malis afficiuntur. Hac de re poeta eos Σκύθας vocat; constat enim σκυθίζειν significare et *epulari* et *crines usque ad virum resectos habere*. Atque cum, qui in malum inciderint, crines resecent, poeta ambiguo sensu hæc dicit: „estis Scythae vitae victusque ratione habita, iam eritis exteriore corporis habitu respecto". — 831 Apostol. 14, 30 b. — 831. ὤλεσ' *K*, ὤλεσα *O*. Apost., ἀπώλεσ' Hermann., χρ. πίστει ὄλεσσα Jacobs. — ἀπιστία *EL*. Apost. — 832. γείνεται *A*, γίνεται *OK*. — γνώμη] μνήμη Ahrens. — ἂν γαλέῃ *A*. — 833. φθόρωι *A*, φθορᾶ *, φθόρῳ Bekker. — 835. δειλὰ *A*, πολλὰ *. — 836. εἰς *A*. — ἔβαλε *OKEL*, ἔβαλον *F*. — 837. βροτοῖσι *OK*. — 838. χαλεπαὶ *K*. — 839. ἂν *K*, ἂν *O*. — 840. οὔτέ *O*, οὔτ' ἔτι Ahrens. — 841. ἀχάριστον *A*, ἀχάριστος *. — 842. θωρύξας *BCDFHMN*. — ἄγῃ: *AOK*, ἄγει *.

Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται,
τοιούτοις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.

Εὖ μὲν κείμενον ἀνδρὶ κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν, 845
εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

Λᾶξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει·
οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ. 850

Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

Ἤδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λῴω δὴ νῦν,
οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι χάρις.

Πολλάκι δὴ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα 855
ὥσπερ κεκλιμένη νηὸς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δεινὸν ἔχοντα,
αὐχέν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
ἦν δέ τί μοι πόθεν ἐσθλόν, ἃ παυράκι γίγνεται ἀνδρί,
πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω. 860

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι,
ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη
ἑσπερίη τ' ἔξειμι καὶ ὀρθρίη αὖθις ἔσειμι.
ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.

---

843. τά γ' ὅπερθεν ἐόνθ' Bergk. et Hermann., καθύπερθ' ἀνδρῶν Bergk. postea, ἄκρ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐόνθ' ὑπ. κτλ. Heimsœth., ἐὸν Epkema, sed κ. ἐὼν idem est ac ὁ κ. ἐὼν, ut sensus sit: „cum convivae humi iacebunt (prociderint), abeamus". — 845. ἄνδρα libri, ἀνδρὶ Hermann. et Hecker., κείμενα φωτὶ Heimsœth. — καλῶς *A*. — 853—4 repetuntur post 1038. — ἥδεα h. l. omnes, sed *O* ev., modo *α* apparet; ἥδεα *A* infra; ἥδεα Commelin. — λῴτα δὴ νῦν *A*. λῴτα ἦ νῦν *OK*, λῴονα ἦ νῦν *; sed λῴτον ἤδη *AOK* infra et Bekker. et Hartung. — 854. τοὔνεκα *ABCDEFGHL MN*, οὕνεκα *O* et hic et infra. — οὐδὲ μί' *A*. οὐδὲ μί' ἐστὶ *O* et hic et infra; οὐδεμί' ἐστὶ *K*. — 855. πολλάκις ἦ libri, πολλάκι δὴ O. Schneider. et Sintenis. — 856. ναῦς cod., νηὸς Schneidewin. cf. 84. — ἔδραμεν *A*, ἔδραμε *OK* *. — 857. μ' ἔτι δειλὸν *A*. — 859. μοί libri, μ' ἦ Camer. — παυράκι *A* et fort. *G*, πολλάκι *. — γίνεται *AOK*. — 862. ἀνδρῶν φαινομένων· ἤγουν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας mg. *BD*. — ἄστρων Koten. Emperius. Hermann., δᾳδῶν Ahrens. — 863. αὖτις *KBCDGHMN*, αὐτὴς *O*. — εἴσειμι *A*. — 864. φέγγος *OK*. — Heimsœth., qui hos vv. de Nocte querente intelligit, coniecit: δήμου ἀλ. φθόγγῳ ἐγειρομένου.

Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς δίδοι ἀνδράσιν ὄλβον 865
ἐσθλόν, ὃς οὔτ' αὐτῷ βέλτερος ἔνδον ἐὼν
οὔτε φίλοις. ἀρετὴς δὲ μέγα κλέος οὔποτ' ὀλεῖται·
αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.

Ἓν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων, 870
εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω, οἵ με φιλεῦσιν,
τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ' ἔσομαι.

Οἶνε, τὰ μέν σ' αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
ἐσθλὸν καὶ κακόν ἐσσι. τίς ἂν σέ γε μωμήσαιτο: 875
τίς δ' ἂν ἐπαινήσαι μέτρον ἔχων σοφίης;

Ἤβα μοι, φίλε θυμέ. τάχ' αὖ τινὲς ἄλλοι ἔσονται
ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ὕπο Τηϋγέτοιο
ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων 880
οὔρεος ἐν βήσσῃσι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
ἐκ Πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδώνας,
θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφροτέρως.

865—8 Stob. 106, 10. — 865. δίδοι *M* et Bergk. — ὄλβον ἀνδράσιν *O*. — 866. οὔτ' αὐτῶι *A*, οὔθ' αὐτῷ *G*, οὔθ' αὐτῷ *, οὐδ' αὐτῷ Stob., sed om. οὐδ' *A* Vind. Trinc. — οὐδὲν ἐὼν cod., οὐτιδανῷ Geel., οὐδ' ὁτιῶν (? cf. 64) vel οὔτε πόλει Bergk. coll. Pseudoxenoph. Apol. Socr. 31; ego scripsi ἔνδον ἐὼν. — 867. οὐδὲ Stob. — 868. σαοῖ *OK*; σάει. suprascr. οι, *H*; σάοι *. — 869. εἴ *K*, ˇ *O*, voce deleta. — πέσει *O*. — ὕπερθε *K*. — 870. χαμαιγενέων *A*, παλαιγενέων *, sed πάλαι γενέων *O*. — ἀθανάτων δώματ' ἀειγενέων Emperius. — 871. εἰ om. *K*, *O* ev. — τοῖσι *OK*. — φιλεῦσι *AOK*. — 873. αἰνέω pr. *N* et Bergk., ceterum *A* σε pro σ'. — 874. οὔτέ *O*. — ἀ χθαίρειν *O*. — 875. κακὸν ἐσσὶ *OK*, ἐσθλὸς καὶ κακὸς ἐσσὶ *CG*. — γε] τε *AOK*, om. *BM*. — 876. ἐπαινέσῃ *F*, ἐπαινήσει *ON*, ἐπαινήσῃ *, ἐπαινήσαι Brunck. — 877—8 om. *CG*. — 877. ἡβώης *K*, ἡβάοις *BDEH LMN*, βαῖς *F*, ηβανοι *A*, ἡβάοί *O*; infra p. 1070, ubi 877—8 repetuntur, omnes: τέρπεό μοι. — ἡβώοις Bekker., ἤβα μοι Bergk. et Ahrens. — αὖ *A*, αὔ *K* (?), ἄν *. — τινες, sine accentu, *AOK*. — 879. ἐμῆς *OKCG*. — ἀπὸ *OK*, αἱ *G*, om. *C*, ἄπο * et Bekker., κορυφῆς ὕπο Hecker. — τηλυγέτοιο *OK*, ταϋγέτοιο *CG*. — 881. βήσῃσι *K*, sed tacet Ziegler. — 882. πλατανιστοῦντος omnes; Bergk. putat Πλατ. scribendum esse, ut hoc nomen rivi fuerit ex Taygeto oriundi cf. Osann. Symb. Litt. I, 68. — 883. μελεδῶνας libri, μελεδώνας Camer. Bergk. — 884. θωρηχθὴς *A*, θωρυχθεὶς *BCDFHMN*. — ἐλαφρότερως *A*, ἐλαφρότερος *.

Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔγοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων 885
κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.

Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.

Ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐτιδεῖν. 890

Οἴ μοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
ὡς δὴ Κυψελιδέων Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὐτῷ, 895
οὐδ' ἀγνωμοσύνης. Κύρν', ὀδυνηρότερον.

Κύρν', εἰ πάντ' ἄνδρεσσι καταθνητοῖς χαλέπαινεν
γιγνώσκων Ζεὺς νοῦν, οἷον ἕκαστος ἔχει
ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα, τῷ δὲ δικαίῳ
τῷ τ' ἀδίκῳ μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν. 900

---

885. ἔχει *OKCGHL*. — αὐλῶν Ahrens. — 887. ἀνοῦσιν *A*. — μακρὰν *OK*. — 888. ἦ γὰρ vel νῦν γὰρ Emperius. — 889. ἄνδρ' αἰσχρὸν κτλ. Heimsœth. — 891. κήρινθος *A*, κήρονθος *. — ὄλωλε *OK*. — 893. διέπουσι *A*. — 894. ὡς δὴ κυψελίζων *AN*, ὡς κυψελλίζον *, ὡς' δὴ κυψιλίζον Bekker., τοὺς ὡς Κυψελιδῶν Hecker., ὡς δὴ Κυψελιδῶν Hermann., ὡς δὴ Κυψελιδέων Bergk., πῶς ἂν Cobet., qui ὡς δὴ barbarum dictitat. Ceterum v. excurs. de h. vv. — 895. δ' om. *O*, sed tacet Ziegler. — αὐτὸς ἐν αὐτῷ *A*, ἔν γε ἑαυτῷ *, αὐτὸς ἐν αὐτῷ Bekker., αὐτὸς ἐν αὐτῷ Baiter. et Orelli. — 896. ὀδυνηρότερον *A*, ἀνιηρότερον *. — 897. κύρν' εἰ πάντ' *A*, κύρνε μὴ *, sed *K* om. μὴ. — μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κύρνε Brunck. — ἄνδρεσι *O*. — κατὰ θνητοῖς *OKLN*. — χαλεπαίνειν cod., χαλέπαινεν Bergk., Hermannum secutus. — 898. γινώσκειν *A*, γινώσκων *OK*, γιγνώσκων *. — ὡς cod., Ζεὺς Bergk. — Κύρν', εἰ π. ἄ. κακὰ θνητοῖς χαλέπαινες γ. καὶ νοῦν J. Mähly. — 899. ἐντὸς *K*, αὐτὸς *. — τῷ δὲ *A* plerique, τῶδε *OK*, τε *. — 900. δ' *OKFG*. — κεμπῆμα *A*. — βροτῇ *O*. — ἐπῇ *BCDFHLMN*. — τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων Hermann. Bergk., χαλέπαινες. μὴ γιγνώσκων νοῦν .... τοῦ τε δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου O. Schneider., Κύρν', εἰ π. ἄ. θεὸς θνητοῖς χαλέπαινεν. γιγνώσκων εὖ νοῦν .... τῶν τε δικαίων ... Hermann., idem, sed pro εὖ καὶ Hartung., μὴ πάντ' ἀνδράσι, Κύρνε, κ ..... καὶ ἔργματα τῷ τε δικαίῳ τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγα κἦν π. βρ. ἐπῇ Bamberger. καὶ ἀρχὴν τοῦ τε δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου Heimsœth., qui postea ἄργματα τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων coniecit. — At sensus hic est: „si Jupiter mente hominum ac factis cognitis hominibus irasceretur, et iustus et iniustus

Ἔστιν ὁ μὲν χείρων, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα, Θήρων,
κοδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις 905
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,
εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνεν,
φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον, ὃν εἶχε βίον·
νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρεν,
καὶ δάκνομαι ψυχήν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω, 910
ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα. δύ' εἰσὶν πρόσθεν ὁδοί μοι·
φροντίζω, τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην·
ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο κοὔποτε γαστρὶ 915
σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
χρήματα δ' ἀνθρώπων οὐπιτυχὼν ἔλαβεν.
ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν, ᾧ κ' ἐθέλῃ.
εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ᾗ γαστρὶ χαριζόμενος 920

---

malis afficeretur"; δέ enim infert apodosin post εἰ, βροτοῖσιν vero refertur ad δικαίῳ et ἀδίκῳ. — 901. ἔστιν om. *K*, ἔστι τὸ μὲν *BCDEG*. — χείρων *AF*, χεῖρων *G*, χεῖρον *. — ἀμείνων *A*, ἄμεινον *K*, ἄμεινον γ' *O*, ἄμεινόν γ' *. — ἑκάστου omnes., ἕκαστον Bekker. — ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινον ἔργον ἑκάστου Bergk., qui suspicatur scriptum fuisse Γέργον. — ὁ δὲ ἔργον ἕκαστον ἀμείνων Wordsworth. — 902. αὐτὸς *A*, ἔσθ' ὃς Meineke. — 903. θηρῶν cod., τηρῶν Camer., ῥυθμῶν Bergk., Θήρων Orelli et Bergk., χρήματ' ἀθηρῶς Sauppe, ἀφαιρῶν Heimsœth. — 904. συνιεῖ ἐχεῖ *A*. — 905. τι *A*. — 906. αιδαω *A*. — περῶν *OK*. — 907. πλειω *A*, πλεῖον *O* πλείω, ut *, e ras. *K*. — πλέονος χρόνου Hartung. — ἔμιμνε *AOK*. — 908. τεῦτονιν *A*, unde Bekker. τοῦτον ἵν' suspicatur; ὃν e ras. *K*. — βίου Turneb. — 909. ὄρωρε *OK*. — 910. τύχην *A*. — 911. ἕστηκα *O*. — δύ' εἰσι τοπρόσθεν *A*, δύ' εἰσὶ πρόσθεν *OK*, δύ' εἰσὶ δὲ vulg., δύ' εἰσὶν πρ. Bekker. e cod. nonnullis. — δύω δ' ἔμπροσθεν Hartung. — 912. ἴω *O*. — 914. τερπνῶν *A*. — 916. ὃν *O*. — 918. οὐπιτυχὼν *AK*, οὐπιτυχὼν *O*. —

919. ω κε θέλη *A*, ὥσκ^ε θέλει *O*, ὥς κ' ἐθέλῃ *K*, ὥς κ' ἐθέλοι *. — ᾧ κ' ἐθέλοι Bekker. in proecdosi, ᾧ (vel οἷς) κ' ἐθέλῃ Bergk., sed ἐθέλῃ iam Orelli., οἷς vel ᾧ κ' ἐθέλοι Schneidewin. — θέμεν pro δόμεν Sauppe. — Post h. v. Hartung. putat lac. statuendam esse, nisi forte scribis: ὥστε πονῆσαι ἄκαιρα καὶ μὴ δόμεν οἷς ἐθέλησεν. — 920. οστη *A*, ὃς ἦν *, ὃς ᾗ Turneb.

χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ' „ὑπάγω φρένα τέρψας".
πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.
οὕτω δὴ δοκέει κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ κάματον μεταδοίης, 925
οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις·
οὐδ' εἰ γῆρας ἵκοιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη.
ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
ἢν μὲν γὰρ πλουτῇς, πολλοὶ φίλοι, ἢν δὲ πένηαι,
παῦροι, κοὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός. 930

Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
οὐδείς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτόν 935
χώρης εἴκουσιν τοί τε παλαιότεροι.
γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδών·
καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην. 940
οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.

---

921. μὲν om. *K*. — ἐφ' ἡδυπάγω *K*. — 922. ὅπού *O*. — 923. δημόκλεις cod., ego scripsi δὴ δοκέει et hos versus cum antecedentibus coniunxi, a quibus Bekker. eos seiunxit. — ἄριστος *K*. — 924. καὶ δαπάνην Hartung. — 925. καμάτου Camer. — 927. ἵκοιο *AOK*, ἵκοιτο *. — 929. ἢν . . . . πλουτῇς *AN*, εἰ . . . . πλουτεῖς *. — 930. κοὐκέθ' *A* et corr. *H*, οὐκέθ' *. — ὡὐτὸς Brunck. — 931—2 antecedentis elegiae fuisse existimat Hartung. — 933—4 Floril. Monac. 114. Apost. 14, 13, 6. Arsen. 501. — 933. παύροις δ' Apost. — κῶδος Arsen. — 934. ὄλβιος δ' *O*. — αμφοτερον *A*. — ἔλαχε *OK*. — 935—8 sunt Tyrtæi cf. fr. 12, 37—42. — 935. μιν om. *OK*. — νέοι *A*, ἴσοι *OK*, ἴσοι *. — 936. χώρης εἴκουσιν *A*, χώροις εἴκουσιν *OK*, εἴκουσι χώροις *FL*, εἴκουσιν (vel εἴκουσι) χώρης *. — οἰκοῦσιν mg. *G*., χώρην οἰκοῦσιν vel χώρῃ ἐνοικοῦσιν Jac. Mähly, sed Kühner. recte vulg. tuetur *N*. Jahrb. 1874 p. 544. — οἵ *OKDEFGHLMN*. — 937—8 om. *BCDEFGHLMN*. — 937. γηράσκων δ' Orelli et Hartung. — 939. λίγ' *A*, λιγύρ *. — ἀδέμεν *OK*, ᾀδέμεν *, ἀειδέμεν Schneidewin. — 940. οὐκ ἐπεὶ ἂρ πρ. Heimsœth. — νύκτα *O*. — κῶμο *K*. — 941. ἀλλά μ' cod., οὐδέ μ' Bergk., ἀλλά με γῆρυς Emperius. — 942. ἐπιδευόμενον Emperius.

Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστάς
δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε 945
κλινόμενος· χρὴ γάρ μ᾽ ἄρτια πάντα νοεῖν·
πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὔτ᾽ ἐπὶ δήμῳ
τρέψας οὔτ᾽ ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.

Νεβρὸν ὑπὲξ ἐλάφοιο λέων ὡς ἀλκὶ πεποιθώς
ποσσὶ καταμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον· 950
τειχέων δ᾽ ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
ζευξάμενος δ᾽ ἵππους ἅρματος οὐκ ἐπέβην·
πρήξας δ᾽ οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρήσας δ᾽ οὐκ ἔδρησ᾽, ἤνυσα δ᾽ οὐκ ἀνύσας.

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ 955
χηρώσῃ πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

Εἴ τι παθὼν ἀπ᾽ ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
χρῄζων ἡμετέρους αὖθις ἵκοιο δόμους.

Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν ἦμεν ὕδωρ· 960
νῦν δ᾽ ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ᾽ ἀναμίσγεται ἰλυῖ·
ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

943—4 Bekker. c. prioribus coniunxit. — 944. θεοῖς *AOK*. — 945. εἰμὶ *O*. — οὐδ᾽ ἑτέρωσε *AO*, sed *A* sine accentu. — 947—8 Stob. 39, 15: coniunxit c. prioribus Hartung. — 948. πρέψας Stob. — 949. ὑπ᾽ ἐξ *OK*. — 951. ουκελαπαξα *O*, οὐκ ἐλάπαξα *K*. — Ceterum *A* v. 949—50 p. 1278 repetit, v. 949. ὑπεξαφοῖο et v. 950. καταιμάρψας exhibens sec. van der Mey. — 953. κοὐκ *OK*. — 954. οὔκ Schneider. — 955—6 leguntur in Append. Stob. p. 31. — 955. δειλοὺς εὖ *A* et Stob., δ. δ᾽ εὖ *. — ἔρδοντι *K*. — αὐτοῦ *DGN* Orelli. — 956. χηρώσει cod., χήρωσις κτεάνων Jo. Damascen. ap. Gaisford. Stob. 4, p. 32, idemque Heimsœth., χηρεύσει Brunck., χηρεύσεις Hartung., παρ᾽ αὐτὰ χήρωσις Ahrens., χηρώσεαι Bergk., ego scripsi χηρώσῃ fut. med. passiva s. reflexiva significatione. — 957. ἐμεῦ γ᾽ Jacobs., ἐμεῖ᾽ Hartung., ἐμεῦ κεδνὸν Heimsœth. — 958. χρῄζων *O*. — μηκέτ᾽ ἐμοὺς Heimsœth. — αὖθις *AOKEL*, αὖτις *. — 959. ἔστε *O*. — 960. ἦμεν *A*, εἶμεν *; retinui lectionem *A* ἦμεν, quae forma est Dorica cf. Theocr. 7, 129. 3, 8. 11, 50. 14, 25. Alcman fr. parth. papyr. II, 11. Aristoph. Ach. 775: ἤμεναι. — δόκεεν .... ἔμμεν Hermann., τέ μοί τι δόκει Ahrens., μοί τ᾽ ἐδόκει Hartung., τέως ἐδόκει .... εἶμεν (vel ἦμιν) Bergk. — 961. ἤδη] ὅτε δὴ Bergk. — ὕδει cod., ἰλυῖ Bergk. Ahrens. — 962. δὲ *BCGM*. — ἠὲ προτοῦ Heimsœth.

Μή ποτ' ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνέως,
ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον, ὅστις ἂν ᾖ.
πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίλοιπον ἦθος ἔχοντες 965
κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
ἔφθην αἰνήσας, πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι
ἦθεα. νῦν δ' ἤδη νῶσα χέκας διέχω. 970

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ
εἴς τ' Ἔρεβος καταβῇ, δώματα Περσεφόνης,
τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων, 975
οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειρόμενος.
ταῦτ' ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρ' ἔτ' ἐλαφρὰ
γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
χερσίν τε σπεύδοι ῥήμασί τ', ἀμφότερα· 980

963—8 Stob. 3, 28. v. 963 Orion 8, 11: μή ποτ' ἐπαινέσῃς πρὶν ἄνδρα ἴδῃς σώφρονα. — 963. ἐπαινέσῃς *BCDFHMN*, ἐπαινέσσῃς Stob. — ἴδῃς *OK*. — σαφηνῶς libri, σαφηνέως floril. Monac. 107 et Schneidew. — Stob. ἀνδρὸς ἀφανέως. *B* ἄνδρα σαφανέως, Trinc. ἄνδρας ἀφανέως. — 964. θυμὸν Stob., sed Schow. e ῥυθμὸν. — ῥυσμὸν Hecker. — ὅντιν' ἔχει Stob., οἷος ἂν ᾖ Hecker. — 965. κίβδηλοι Epkema. — ἐπίλοιποι *O*. — 966. θυμὸν] κῆδος Kayser. — ἐφημέριον Hartung. — 967. πάντως *N*, πάντων * et Stob. — 968. ἐγὼν *OK*. — ἔβην om. *K*. — 969. ἔφθην *A*, ἔφθην τ' *. — 970. ᾔδην *K*. — νηῦς *A*, ναῦς *. — ατ *A*, ἄθ' *. — ἑκὰς omnes. — ἄτ' ἄκρης vel λίθακος Bergk., νῦν δὴ γῆς ... ἄτ' ἄκρας Ahrens., νῦν δ' ἤδη νηῦν τι πέτρας Hartung. — Meineke distichon excidisse putat: διέχω πέτρης. ἢ τ' ἐνὶ πόντῳ κτλ. — Ego scripsi: νῶσα (= ἐνόησα cf. 1298) χέκας δ. — Ceterum hi v. additi sunt, quia simile perfidiae edunt exemplum ac 959 sq. — 973. πρῶτ' ἐπὶ *A*, ποτ' ἐπὶ *O*, ποτ' ἐπὶ *K*, ἐπεί ποτε *. — καλύψει libri, καλύψῃ Turneb. — 974. ἔς *OKM*. — δώματα *AOK*, δῶμά τε *. — 976. διονύσου *AEHL*. — ἐσαειράμενος cod., ἐσαειρόμενος Schäfer; δῶρον ἀειρόμενος Bergk., δῶρον ἐπαυρόμενος Hartung. — 977. κραδίην *A*, κραδίῃ *, sed *OK* κραδίη. — ὄφρα τ' cod., ὄφρ' ἔτ' Schneidewin. — 978. ἀτρεμέως *AOK*, ἀτρομῶ *G*, ἀτρομέων *, ἀρτεμέως Bergk. — 979 affert Floril. Monac. 147. — 980. χερσὶ *OK*. — σπεύδου *A*, σπεύδει *OK*, σπεύδοι *. — χρήμασι cod., ῥήμασι Bergk. et Meineke.

μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοι,
ἀλλ᾽ ἔρδων φαίνοιτ᾽, εἴ τι δύναιτ᾽, ἀγαθόν.

Ἡμεῖς δ᾽ ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
ὄφρ᾽ ἔτι τερπωλῆς ἔργ᾽ ἐρατεινὰ φέρῃ.
αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη· 985
οὐδ᾽ ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη,
αἴτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν.
λάβρως πυροφόρου τερπόμεναι πεδίου.

Πίν᾽, ὁπόταν πίνωσιν. ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς,
μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον. 990
ἄλλοτε γὰρ πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ᾽ ἔρδων
χαιρήσεις. δύναται δ᾽ ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.

Εἰ λῴης, Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
ἄθλον δ᾽ ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
σοί τ᾽ εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηριτάοντιν, 995
γνοίης χ᾽, ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

---

981. κλητῆρι *A*, κρατῆρσι *OK*, κρητῆρσι *, κρητῆρι Bekker. — θέλγοις *A*, τέρπου *M*, τέρποι *, θέλγοι Bekker. — 982. ἔρδων *OK*. — φαίνοιτ᾽ et δύναιτ᾽ omnes, φαίνοι᾽ et δύναι᾽ Bergk. — 983. θαλίεσσι *A*, θαλίαισι *OK*. — 985—6 om. *A*. — 986. γίνεται *OK*. — 987. αἴτε ἄνακτα φ. *A*, αἴτε γὰρ ἄνδρα φ. *G*, αἴτ᾽ ἀναφ. *OK*, αἴτε περ ἄνδρα φ. *. — δορυσσόου *K*. — ἀνδρὸς *OK*. — 988. πυροφόρῳ .... πεδίῳ omnes, ego πυροφόρου .... πεδίου cf. Hom. Il. 2, 801 etc., εὐρυχόρῳ vel εὐρυπόρῳ Hermann. — σπερχόμεναι Emperius, sed ad τερπόμεναι cf. 379; est enim idem ac τρεπόμεναι per metathesin; quod cum ignorarent librarii, pro genetivo, quem restitui, dativum posuerunt: cum τερπόμεναι adv. λάβρως coniungendum; quare post ἀνδρῶν distinxi. — 989. οταν δ᾽ ἔτι *A*, ὅτάν τοι *OK*, ὅταν τοι *, ὅταν δέ τι Brunck. — 991. ἄλλ᾽ ὅτε *A*. — ἀνιήσεται *OK*. — δ᾽ *A*, θ᾽ *OKCG*, τ᾽ *. — 992. χαιρῆισι δύναται ἄλλοτε δ᾽ *A*, χαιρήσειν δύναται ἄλλοτε τ᾽ *CG*, χαιρήσειν δύνααι ἄλλοτε τ᾽ *OKBDEFHMN*. — χαιρήσεις· δύναται ἄλλοτε ἄλλος Bekker., ἄλλος δ᾽ ἄλλος Hermann., χαιρήσεις· δδυνᾶτ᾽ Hartung., χαιρήσεις· δύναται δ᾽ ἄλλοτε ἄ. Bergk. — cf. 157. 230. 318. — Ceterum Ahrens. secutus hoc distichon cum prægresso coniunxi, ἄλλοτέ τοι cod. v. 991 in ἄλλοτε γὰρ mutato. — 993—6 Athen. 7, 310 *B*. v. 996 Eustath. 1291, 54. — 993. εἴ τ᾽ εἴησα καλὴν μὲν Athen., εἴθ᾽ εἴη σ᾽ Ἀκάδημε Turneb., εἰ τλαίης, Ἀκάδημος Emperius., εἴθ᾽ εἴη, Σακάδη, μετ᾽ Bergk., εἰ θείη τις ἅμιλλαν Heimsœth. Mihi scribendum videtur: εἰ λῴης, qui est optativus verbi λάω, cuius præsens supra v. 299 exstat: λῇ: forma insueta causa corruptelae erat. — ἐφίμερον *AOK*. — 994. μέσα *OK*. — κακὸν *OK*, καλὸς Athen. — 995. τ᾽] τι *A*. — δηριτάντων *A*, δηρηστάντων *OK*, δηρηστάντοιν *CDEFHLN*, δορηστάντοιν *B*, δορηστάντων, suprascr. οιν, *M*, δηριόωσι Athen. — 996. τ᾽ *A*, θ᾽ *OK*, χ᾽ *. — ὅσον *OK* sec. Bekk., sed tacet Ziegler. — ὄνου *OK*.

Τῆμος δ᾽ ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
ἄρτι παραγγέλλων ἔσχατον ἦμαρ ἔχει,
δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅσον τινὰ θυμὸς ἀνώγει,
παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι. 1000
χέρνιβα δ᾽ αὖθα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ᾽ εἴσω
εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.

Ἥδ᾽ ἀρετή, τόδ᾽ ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
ξυνὸν δ᾽ ἐσθλὸν τοῦτο πόλει τε παντί τε δήμῳ, 1005
ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

Ξυνὸν δ᾽ ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης
ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ,
τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασγέμεν. οὐ γὰρ ἀνῆβαν
δὶς πέλεται πρὸς θεῶν οὐδὲ λύσις θανάτου 1010

997—1002 Athen. 7, 310 *B*. — 997. τῆμος *AOK*, ἦμος *. — δ᾽ ἠέλιος omnes. — Sed legendum est τῆμος δτ᾽ ἠέλιος cf. Anth. Pal. VIII, 26, 10 et 23, 3, ubi Pal. similiter τῆμος τ᾽ pro τῆμος δτ᾽ habet et Jacobs. ad h. l. — μέσῳ αἰθέρι Emperius et Hartung. — 998. παραγγέλων *EL*, παραγγέλοι *AOKBCFM*, παραγγέλλοι *DGHN* et Athen., παραγγέλλει *. — παραστέλλοι Emperius. — μέσσατον cod., ego scripsi ἔσχατον, ut littera μ in voce μέσσατον ex ν in verbo παραγγέλλων transscripta sit. — ἔχων libri, Bergk.: „possis coniicere παραγγέλλων . . . . ἔχοι, sed non est opus mutatione“. Ego scripsi ἔχοι, ut sensus sit: tum cum Phœbus in cœlo equos extremam diei indicans partem teneat, cœna (i. e. ab edendo) desistamus et ad comissationem (i. e. bibendum) transeamus. — 999. ap. Athen. *PV* δεῖπνα, *L* δειπνοῦ. — δὴ *K* et Athen., δὲ *AO*, τοι *G*, τε *BCDEFHLMN*. — λήγοιμεν ὅπου libri Theogn.; ap. Athen. *A* λήγοι μένος οὐ, *PVL* λήγοι μένος ὄν. — λήγοιμεν ὅσου Schweighäuser., μνησαίμεθ᾽ ὅσον Brunck., δὴτ᾽ ἀλέγοιμεν ὅτου Meineke, δὲ λήγοιμεν ὅτου Hermann., κηδοίμεθ᾽ ὅτου Emperius, δείπνου δειπνήσοιμεν ὅτου Hartung., δείπνου ἄδην ἐλάοιμεν ὅσον Bergk., δ. μὴ λησθοίμεθ᾽ Heimsœth. — Ego scripsi ὅσον, ut sit hoc enuntiatum coniungendum cum partic. χαριζόμενοι: tantum omnium bonorum edentes, quantum etc. — ἀνώγει *A* et Athen., ἀνώγει *. — 1001. φέροι *A*, φέρῃ *CG*, ubi fuisse videtur φέριστε φανώμεθα: φέρει *. — δ᾽ εἴσω *A* et Athen., δή τοι *. — 1002. ευειδηις *A*. — ῥαδινῆς Athen. — 1003—6 Tyrtæi sunt cf. fr. 12, 13—16. — 1003. τό γ᾽ ἄριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἄεθλον Tyrt. — 1004. γίνεται *AOK*. — σοφῷ] νέῳ Tyrt. — 1005. πολίῃ *O*. — τε τῷ δήμῳ *O*. — 1006. προμάχοισιν *K* vulg., προμάχαισιν *O*. — μένει *A*, ἔνι *, μένῃ Camer., μένοι Crispin. — 1007. ὄφρά *O*. — 1008. ἔχῃ e ras. *K*. — 1009. αὐτοῦ *DHN*. Crisp. — ἂν ἡβᾶν *OK*.

θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλαύνει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.

Ἁ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
ἄθλων εἰς Ἀΐδεω δῶμα μέλαν καταβῇ,
πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί ποτ' ἀνάγκῃ. 1015
ἐξετάσαι τε φίλους, ὅντιν' ἔχουσι νόον.

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιῆς ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι.
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ 1020
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.

Δειλοί τοι κακότητι ματαιότεροι νόον εἰσίν, 1025
τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.

Ῥηϊδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπή, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη. 1030

1011. ἐλέγχει libri, ἐπείγει Pierson., ἐλαύνει (vel ἐρείδει) Schneidewin. et Hartung., κακῷ δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει Ahrens. — 1012. δ' om. *OK*. — ἐνεγκὸν οὐλόμενον κεφαλῆς ἅπτεται Heimsœth. — 1013. ἃ *A*, ὡς *. — 1014. αἰδου *A*, ἄδου *OK*, ἄδου *C*, ᾄδου *, Ἀΐδεω Bekker. — καταβῇ *OK*, κατέβη *. — 1015. τ'] γ' Bekker. — ὑπερμενέας Emperius, ὑποδμηθῆναι ἀνάγκῃ Hartung., ὑπερβλῆναι Bergk., ἐπευφρῆναι Herwerden., ἐχθρῶν ... καὶ ὑπερβίην Ahrens. — περ libri, sed γε *K*, ego ποτ': „priusquam unquam inimicos oppresserit", ut sensus sit: „nunquam hostes oppressit". — 1016. δὲ *A*. — 1017—22 Mimnermi sunt cf. fr. 5. — 1017. χροιὴν libri, χροιῆς Spitzner. et Hartung. — 1018. πτοιῶμαι *A*, πτοιοῦμαι *. — εἰσορῶν *A* sec. Schneidew., εἰσορόων *OK*. — ὁμιλίης *OK*. — 1019. ὅμως Heimsœth. — ὤφειλεν *AOC*. — 1020. ὀλιγοχρόνιος *OK*. — γίνεται *(A)OK*. — 1022. ἐπικρέμαται Hecker. — 1023. ὑποζύγιον *A*. — 1025. δειλοί *A*, δειλοῖς *. — νόον *A*, νόοι *OK*, γόοι *BCDEFGHLMN*. — εἰσὶ *OK*. — 1027. τε *BCM*. — 1028. πέλει κύρνε *O*. — 1029—34 Stob. 124, 9. — 1029. θυμέ omnes, ego scripsi Κύρνε, ut Heimsœth., ad quod cf. 213. 372. — κάκωσιν Heimsœth. — ὁμῶς *OLMN*. — 1030. γίνεται *AOK*.

μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
ὀχθει. μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία.
μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι.
οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης, 1035
οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἕχῃ Τάρταρος ἠερόεις.

Ἄνδρα τοί ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι.
ὡς ἐν ἐμῇ γνώμῃ, Κύρνε, πάλαι κέκριται.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου. 1040

Δεῦρο τὸν αὐλητῆρι παρὰ κλαίοντι γελῶντες
πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.

Εὕδωμεν. φυλακὴ δὲ πόλεος φυλάκεσσι μελήσει,
Ἀστυπάλης, ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.

1031. σύ τ' *AOK*. — ἐφ' ap. Stob. Vind. — 1032. ἔχθη *K*, ἔχθει *; ὄχθει Emperius et Bergk. — ἄχθει *O*, ἐχθει *A*. — αὔχει μηδ' αἴσχεα Stob., ἄγχεο (χώεο) μηδ' ἄχθου (vel ἄχθεο μηδ' ἰσχνοῦ) Hermann., ἔκθει μηδ' ἄχθου Ahrens., ἄχθου μηδ' ἄχθει Geel., ἄχθεο μηδ' ἄχθει μήτε ... ... μήτ' Heimsœth. — 1033. εὐφρηνε *A*, ἔχθρηνε *OK*. — θέλων *A*. — 1034. ῥηΐδιος *A*. — 1035. οὐκ *K*, ἃ οὐ Stob. — καδδὺς *K*. — 1036. αὐτὸς Hermann. — ἔχῃ *A*. — 1037. τοι ἔστ' *K*. — 1038. εμοι γνώμη *A*, ἐμῇ γνώμῃ *K*, ἐμοὶ γνώμῃ Camer. — Post 1038 omnes repetunt 853—4. — 1039. οἱ ἄνθρωποι *K*. — 1040. ἐρχομένου *OK*. — 1041. Post αὐλητῆρι Bergk. distinxit. — 1043. πόλεως *A*, πόλεος Renner. — 1044. ἀστυφελὴς *OK*, ἃ στυφελὴς *BCM*, εὖ (suprascr. *α*) στυφελὴς *DN*, εὖ στυφελὴς *E FHL*, ἀστυφέλης *A* *; ἀστυφελὴς Camer., εὐσταφόλης Emperius, ἄστυ φιλεῖς Hartung, colone post μελήσει posito, ἀστυφίλης (i. e. τοῖς φιλοῦσιν ἄστυ) Meineke, ἂν στυφελὴς τις ἐρᾷ Ahrens. — Possis coniicere: ὅς τε φίλης ἔραται, sed mihi nomen proprium in ἀστυφέλης latere videtur; scripsi Ἀστυπάλης, quam formam non differre puto ab Ἀστυπαλαίης, complurium nominis urbium. Nam ut in nominibus in εια desinentibus poetae nonnunquam forma in η desinente utuntur — nota sunt Πηνελόπεια et Πηνελόπη, Περσεφόνεια et Περσεφόνη, Μήδεια et Μήδη, Αὔγεια et Αὔγη, βασίλεια et βασίλη, πανάκεια et πανάκη, similia —, ita etiam in nominibus in αια (αιη) desinentibus; habes enim γαίη et γῆ, Ἀθηναίη et Ἀθήνη, Ῥηναίη et Ῥήνη, Ὀγκαίη et Ὄγκα, εὐναία et εὐνή, κρηναία et κρήνη, κριθαία et κριθή, σελήναίη et σελήνη, γαληναίη et γαλήνη, eodemque modo Ἀστυπαλαίη et Ἀστυπάλη. Ac si Astypalæam Coam intelligis, Philetas (poeta Cous, Ovid.), si Samiam, Anacreon horum versuum auctor esse potest. — ἐραστὴς *O*, ἐραστὴς *K*.

Ναὶ μὰ Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει, 1045
ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἁρπαλέως.

Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
ἄσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
σοὶ δ' ἐγώ, οἷά τε παιδὶ πατὴρ, ὑποθήσομαι αὐτός
ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλευ. 1050
μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
σῇ φρενὶ βούλευσαι σῷ τ' ἀγαθόν τι νόῳ.
τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόος ἐσθλὸς ἄγει.
ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σύ 1055
αὖλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ, ἀμφότεροι.
αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
σοὶ καὶ ἐμοὶ, φθόνεον δ' ἀμφιπεριπτίοσιν.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
γιγνώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ. 1060
οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσιν
πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.

1045. ναὶ om. *K*. — τόνδε *AOK*. — 1048. ἔπειθ' *A*. — μέλοι Nauck., θεοῖς μελέτω Bergk. — 1049. σοὶ δέ τω *A*, σοὶ δέ κεν *EL*, σῦ δὲ *O*, σοὶ δὲ *K* *; σοὶ δ' αὖ Camer., σοὶ δέ τοι Bekker., σοὶ δὴ Brunck., σοὶ δ' ἐγὼ Bergk. — οἷάτε *A*, οἷά τι *B*. — πατὴρ *A*, om. *OK*, φίλῳ *. — 1050. βάλευ *A*, βάλλε *L*, βάλε *. — 1051. πράξῃς *AOK*. — βαθείῃς *A*. — 1052. βουλεῦσαι *OK*. — σω τ' *A*, σῷ *. — ἀγαθῷ τε νόῳ omnes, sed *K* om. νόῳ, *O* hab. τέκνω pro τε νόῳ. — σῷ τε νόῳ ἀγαθῷ Hermann., σῷ τ' ἀγαθόν τι νόῳ Ahrens. et Bergk., βαθείῃς | ἐν φρεσὶ β. σαῖς ἀγανῷ τε νόῳ Hartung. — 1053. μαινομένων πέτεται *A*, μαρναμένων μάχεται *. — 1054. δ'] σ' *OK*. — νόον ἐσθλὸν libri, νόος ἐσθλὸς Hartung. — 1055. ἐάσομαι *O*. — ἐμοὶ συ *A* sec. Mey. — 1057. αὗται Camer., αὐτοῖς M. Schmidt. — 1058. μενδ' *A*, νῦν *OK*, μὴν καὶ *CG*, μὴν *. — καὶ μὴν Bekker., καὶ μὴν κἀμφιπ. Brunck., μελέμεν δ' Ahrens., μέλπειν Hartung., νωμᾶν δ' vel μεταδοῦν δ' M. Schmidt, Ναννοῖ κἀμφιπ. Bergk., διὰ νῶν δ' Heimsœth. — Ego scripsi φθόνεον δ', unde litteris ΦΘΟ propter similitudinem cum antecedente ἐμ-*OI* omissis variae lectiones optime explicari possunt. — αμφιπεριπτιοσιν *A* sec. Mey, ἀμφιπεριπτίοσι *OK*, ἀμφιπεριπτόοσι Camer. Crisp., κ' ἀμφιπεριπτόοσι Sylb. — Ceterum vv. 1047—1058 coniunxi; nam loquitur vir ad amatum puerum. — 1059. τιμαγαραπόλλων *A*, τιμᾶ γὰρ ἀπόλων *K*, τιμᾶ γὰρ ἀπόλλων *, sed *O* γαρ sine accentu; τιμᾷ γὰρ ἀπόλλων Ald., Τιμαγόρα, πολλῶν Camer. — 1060. γινώσκειν *AOK*. — 1061—2 Stob. 97, 9. — 1061. οἵ *A* sec. Mey. — ἔχουσι *AOK*. — 1063. ἥβῃ *A*. — παρα μὲν ξυνομήλικι *A*, παρὰ μὲν ξυνομήλικι *, sed *O* ξυν ομήλικι; πάρα μὲν ξὺν

Ἐν δ' ἡβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι καλ λῖθ' εὖδειν,
ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον,
ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν. 1065
τούτων οὐδέν γ' οἶδ' ἄλλ' ἔτι τερπνότερον
ἀνδράσιν ἡδὲ γυναιξί. τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
κλαίουσ', οὐδ' ἡβῆς ἄνθος ἀπολλύμενον. 1070

Κύρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
συμμίσγων ὀργὴν, οἷος ἕκαστος ἔφυ.
νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν·
κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.

Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτήν 1075
γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
ὄρφνη γὰρ τέταται πρὸ τέλους μέλλοντος ἔσεσθαι·
οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πεῖρατ' ἀμηχανίης.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον. 1080

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ, μή τέκῃ ἄνδρα
ὑβριστήν. χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

ὁμήλικι Bekker. — πάννυχον *A*, κάλλιστ' e ras. *K*, κάλλι'\ *O*, κάλλιον *; καλ λῖθ' Bergk. — 1064. ἐξέρου ἱέμενος *OK*. — 1065. μεταυλητῆρος *A*. — 1066. τι *OKEL*, om. *A*, τοι *; ego γ' οἶδ' scripsi. — ἀλλ' *K*. — ἔτι τερπνότερον *M* et Bekker., ἐπιτερπόμενον *EFL*, ἐπιτερπνότερον *, sed *A* sine spiritu et *O* aut ἄλλ'ἐπιτερπνότερον aut ἄλλ'ἔπιτ. — Ego scripsi ἔτι τερπν. — οὐδὲν ὁμῶς ἄλλ' ἔτι Hermann., οὐδέν τοι τούτων ἄλλ' ἐπιτ. Epkema, οὐδὲν ἔπεστ' ἄλλ' ἔτι O. Schneider., τούτων δ' οὐδεὶς οἶδ' ἄλλο τι τ. Hartung., οὐδὲν ἄρ' ἦν ἄλλ' ἔτι τ. Bergk., τ. οὐδὲν τἄλλ' ἔσθ' ὅ, τι τ. Heimsœth. — 1068. πάντας *K* et fort. etiam *O*. — εὐφροσύνῃ: *A* sec. Mey. — 1070. οὐδήβης *A*. — οὐ δ' malit Baiter. — ἀπολλόμενον *OK*. — Post h. v. repetuntur 877—8. — 1071 sq. cf. 213 sq. — 1073. τόδ' *A*. — τότε *AO*, ποτὲ Camer. — 1074. κρειττόν *A*, κρείττων *OK*, κρέττων Bergk. — 1076. ὅπου *A*. — 1077. ὀρφνὴ *OK* plerique. — πρὸ δὲ τοῦ cod., πρὸ τέλους Bergk., commate post τέταται deleto; περὶ τοῦ Heimsœth. — 1078. κοῦ Bergk. — θνητῆς *BCDFH LMN*. — πειραταμηχανίης *A* sec. Mey. — 1080. οὐδέ μεν *O*. Camer. — 1081—2 om. *CG*. — cf. v. 39—40. — 1081. τέκῃ. suprascr. οι, *H*, τέκοι *AOKBDELMN*. — Post 1082 *AOKBDFHLMN* repetunt 41—2 et 87—90.

Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

Δημῶναξ, σὺ δὲ πολλὰ φέρεις βαρύ· οὐ γὰρ ἐπίστῃ 1085
τοῦθ' ἕρδειν, ὅ τι σοι μὴ κατάθυμιον ᾖ.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ,
εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοί, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι. 1090

Ἑρ. Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
γιγνώσκων χαλεπὸν μέν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον· ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη 1095
τοῦθ' ἕρδειν, τοῦ μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.

Π. Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι, ὥστε πετεινόν,
ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγών,

1083. ὑποθρέψαντα Heimsœth. — οὔτοι ..... ἐπιστρέψαι τὸ ν., ἔ. ... ἔχεν δ' ἐς Hartung. — Bergkio videntur duo disticha in unum coaluisse, quorum utrumque certam in amicitia fidem commendabat: prioris initium exstat οὔτοι χρὴ κτλ., alterum fort. ab οὕτω incipiebat et huc pentameter pertinet ἔμπεδον κτλ. — At sensus est: „Ita amici rationem habentem bonum semper fidelem in amicum se præstare oportet,“ cf. 213—4 et 1071—2., 97 sq., 323—8. — 1085. δημωναξιοιδε *A*, δῆμον δ' ἀξιοῖ *. — φέρειν omnes. — βαρυ *A*, βαρὺν *E*, βαρὺς *. — Δημῶναξ, σοὶ πολλὰ φέρειν βαρύ Welcker., Δ., εἶ π. φ. βαρύς Boissonade, Δ., σὺ δὲ π. φέρεις βαρύ Bergk., βαρέ' Emperius, ut iam Brunck. — επιστη *A* sec. Mey. — 1086. σοὶ *O*. — ῃ *A* sec. Mey. — 1087. δίῃ *A* sec. Mey. — 1090. ἔχει *OFL*. — 1093. γινώσκω *A* sec. Bekker., sed tacet Mey; γινώσκων *OK*. — *G* om. a μὲν usque ad χαλεπὸν 1094. — 1095. σκέπται *K*, σκεπτε *O*. — δη *A*. — Infra post 1160, ubi 1095—6 repetuntur, *AOK* *: ὦ νέοι οἱ νῦν ἄνδρες. — ἔμοιγε *OK*, *A* sine accentu, ibid. — ἀνάσσει h. l. *K*. — 1096. ταῦθ' *A* infra. — ταῦτ' ἔρδειν *K* infra. — τῶ *K* h. l., *O* ev. — Scripsi cum Ahrensio τοῦ, referendum ad τοῦτο et dependens a χάριν: „id, quod antea mihi gratificabaris, faciendi necessitas mihi non est“, quibus verbis res venereae significantur. — αὖθ' ἕρδειν, τῶν μὴ Heimsœth. — πρόσθεν *A* h. l., *OK* infra. — Hermann. verbis ἐμοίγε .... ἕρδειν in parenthesi positis coni. τῶν μου. — 1098. ἐκ λινέης μεγάλης vel ἐκ ξυλίνης καλιῆς Bergk., ἐκ λόχμης μ. Hermann., ἐκ λόμης μ. Orelli., ἐκ Λιβύης μ. van der Mey. At, ut Orellius vidit, verba ὥστε πετεινὸν non nisi ad πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι referuntur facilitatemque fugiendi significant. Qui hæc verba facit, adhuc in magno ac paludoso tenetur lacu, unde nullis machinis effugere potuit. Iam vero alatum se esse sentit ac facile, ut avis, evolat.

βρόχον ἀποῤῥήξας. σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν
ὅστερον ἡμετέραν γνώσῃ ἐπιφροσύνην. 1100
χὥστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέραν φιλίην.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην. πάντως, Κόρνε, καὶ ὅμμ' ἀπολεῖ.

Εἰς βάτανον δ' ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολίβδῳ 1105
χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.

Ὤ μοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
τοῖς δὲ φίλοισι πόνος δεινὰ παθὼν γενόμην.

Κόρν', οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρίν
νῦν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν. 1110
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ,
ἀλλήλοις δ' ἀντῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.

Χρήματ' ἔχων πενίην μοι ὀνείδισας. ἀλλὰ τὰ μέν μοι 1115
ἔστι, τὰ δ' ἐρτάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

1099. βρόγχον *CEFGL*, βρόχον *, βρόκχον Scaliger. — Post 1100 lac. aliquot versuum statuit Bergk. — Hartung. 1101—2 c. prioribus coniunxit, ἡμετέρην cum *BM* in ὑμετέρην mutato. — 1101. ὅστις libri, χὥστις Boissonade. — 1102. προλιπόντ' *A* sec. Schneidew., Bekker. et Mey tacent. — Praeterea 1091—6 et 1097—1102 iungendi sunt; nam 1091—6 amator puero, qui ei non iam obsequi vult, dicit; 1097—1102 respondentur a puero. — Aliter Heimsœth: „amasius conviciis alius permotus sese avertit a poeta, qui nunc et ipse amicitiae vinculum tamquam rete perrumpens volat". — 1104. ὅμμ' (sec. Mey sine accentu) ἀπολεῖ *A*, ὅμμ' ἀπολεῖ (?) *O*, ὅμμας (ὅμμας?) ὀλεῖ *K*, ὁμᾶς ὀλεῖ *EL*, ὅμμας ὀλεῖ *, ἄμμ' ἀπολεῖ Welcker., ὅμας (ἡμας) ὀλεῖ Bergk. — Post 1104 *AOKBDEFHLMN* iterum ponunt 571—2. — 1106. ἄπευθος *O*. — ἄπεφθός τ' ὢν δῆλος Ahrens. — 1107. οἴμοι *ACG*. — 1108. φίλοις ὁ πόνος *A*. — δειλά omnes, δεινὰ Camer. — γενοίμην *A*. — Vv. 1107—8 p. 1318 repetuntur, ubi *A* sec. Mey habet: ὤ μοι — τοῖσι φίλοις δε — δεινα παθῶν γενόμην. — 1113. ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες libri, nisi quod *F* ἀπαντῶντες habet; ego scripsi ἀλλήλοις δ' ἀντῶντες: alii aliis (i. e. boni malis et vice versa) occurrentes arrident. cf. v. 60. — 1114. γνώμην Hecker. — Post 1114 *AOKLMN* repetunt 619—20. — 1115. μ' ὠνείδισας cod., μοι ὀνείδισας Emperius et Bergk. — τεμεμοι *A*, τὰ μέντοι *OK*, ταῦτα μέν μοι *F*, τὰ μέν τοι Ahrens. — 1116. εστι *A*, ἐστὶ *OK*. — τάδ' *A* sec. Schneidew.

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίγνεται ἐσθλὸς ἀνήρ.

Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης καὶ Ζεύς, ἀθανάτων βασιλεύς, 1120
ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.

Μή με κακῶν μίμνησκε. πέπονθά τοι, οἷά τ' Ὀδυσσεύς,
ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς,
ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ θυμῷ 1125
Πηνελόπης ἔμφρων, κουριδίης ἀλόχου,
ἥ μιν δήθ' ὑπέμεινε φίλῳ παρὰ παιδὶ μένουσα,
ὄφρα τε γῆς ἐπέβη δείν' ἁλίους τε μυχούς.

Ἐμπίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων
οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς. 1130
ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει,
κλαίω δ' ἀγαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν,
ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.

1118. καὶ om. *K*. — γίνεται *AOK*, γίγνομαι *. — 1119. φίλος Ἀπόλλων *O*. — 1120. λητοΐδης *AB*. — 1121. δίκης *A*, βίον *; ὄφρ' ἀσινὴς ζ. Heimsœth., qui idem ὄφρ' αἰεὶ temptat. — 1122. ἥβη *A*. — 1123. μίμνησκ' επεπονθα *A*, μέμνησθε. πέπονθα *; μίμνησκε. πέπ. Turneb. — 1124. αἰδεω *A*, ἀΐδου *, Ἀΐδεω Bekker. — Fort. præstat μετὰ δῶμ'. — ἐλήλυθεν *K*. — 1125. ανείλατο νηλεϊ θυμῶι *A*, ἀνείλετο νηλεϊ χαλκῷ *. — ἐνήρατο Bergk., idem vel ἀμύνατο Emperius. — θυμῷ Bekker. — 1126. εὔφρων *A*. — 1127. ἥμιν *A*, ἥ μὲν *. — δήθ' *AOKBDEFHLMN*. — παρα *A*, πρὸς *; παρὰ Bekker. — 1128. δειλαλεουσ *A*, δειμαλέους *. — δειελινούς Hertzberg., ὄφρ' Ἰθάκης ἐ. δαιδαλέου τε μυχοῦ Wassenbergh., ὄφρ' Ἰθάκης ἐ. δαιδαλέοιο μυχοῦ vel ὅ. τέγης ὑπέρη δαιδαλέοισι μυχοῖς Emperius, δαιδαλέου τε λέχους Haupt. et Bergk. coll. Od. ψ 183 sq. Ego scripsi δείν' ἁλίους τε μ., ut sensus sit: „terris iactatus et alto". δεινά = terrores, pericula, ut sæpe. — γε *OKBDHMN*. — 1129—32 Stob. 116, 10. — 1129. ἐμπίομαι *A*, ἐλπίομαι *O*, εἰ πίομαι *; οὐδέ γε μὴν Stob., εὖ πίομαι Ahrens., εἰ πέπομαι Heimsœth., Ἐλπιδίη Herwerden. — μελεδαίνων *AE*, μελεδαίνω * et Stob., idem Heimsœth. — 1133. πονοῦσι *O*. Schneider., παθοῦσι M. Schmidt., Κύρν'. ἀποροῦσι Saupp. At παροῦσι φίλοισι idem est ac „adiuvantibus amicis"; κακοῦ ἀρχή vero dominatio hominis a plebe ad regnum elati, tyrannis.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν, 1135
ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν.
ᾤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.
ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαι τε
οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους. 1140
εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιται, οὐδὲ θέμιστας
οὐκέτι γιγνώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
ἀλλ' ὄφρα τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
εὐσεβέων περὶ θεοὺς Ἐλπίδα προσμενέτω,
εὐχόμενος δὲ θεοῖσι καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων 1145
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
οἳ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα.
ἐσθλὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι. 1150

Μή ποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Εἴη μοι πλουτοῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνέων
ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

1135 Stob. 110, 12. Apostol. 7. — 1135. ἀνθρώποις μούνη Stob. Apost. — ἔνεστι *A*, ἔτ' ἐστὶν Sintenis. — 1136. οὔλυμπον omnes, Οὔλυμπόνδ' Camer., Οὔλυμπον γῆν προλιπόντες Leutsch. — 1139. οὐκ ἔτι Hertel. — δίκαιοι cod., ego scripsi δίκαι τε cf. Hes. ἔ. κ. ἡ. 190 sq., 219 sq., 282 sq.; ἀνθρώποις ἀδίκοισιν Leutsch. — 1141. ἔφθιτο cod., ἔφθιται Schäfer. — 1142. οὐκ ἔτι Hertel cf. 1139. — γινώσκουσ' *AO*. — οὐδέ μεν *O*. — εὐσεβίας εἰ *O*. — 1143. ὄφρά *OK*. — ζώει *A*, ζώοι *OK*, ζώῃ vel ζῴῃ *. — ὄφρα ζώει Hermann., ὄφρα ζῴῃ Hartung., ὄφρα δέ τις ζώει Leutsch. — φῶς *A*. — ἠελίου τις Hartung. — 1145. εὐχέσθω δὲ cod., εὐχόμενος δὲ Brunck., εὐχόμενός τε Bergk. — κατ' ἀγλαὰ Schäfer. — 1146. τιθέτω *OK*. — 1147. δόλιον Leutsch. — 1148. οὐδὲν *A*, μηδὲν *. — 1150. αἰσχρὰ cod., ἐσθλὰ Emperius. — 1150—2 Anthol. Pal. 14, 40, ubi φιλόδαμας pro φίλον ἄλλον scriptum, sed postea correctum est; Cram. Anecd. Par. 4, 374, ubi παρεὶς pro μεθεὶς exstat. — 1152 cf. 1262. — 1153—6 Stob. 103, 14. — 1153. πλουτεῖν *K*, πλουτοῦντι *, πλουτεῦντι Brunck. — πλουτεῖν πατέων τ' ἀπάτ. Heimsœth. — μεριμνέων *A*, μερίμνων *K*, μεριμνῶν *O*, μεριμνῶν *. — 1155—6 om. *GL*, laud. Anthol. Pal. 10, 113. Maxim. Confer. 2, 572. Basil. de leg. gent. 2, 183. Schol. Luc. de merc. cond. c. 10. Boissonad. Anecd. 1, 67. Orac. Sibyll. 2, 110.

Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν οὐδ' εὔχομαι, ἀλλά μοι εἴη 1155
ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί·
οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις·
ὡς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι. 1160

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου.

Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὖατα καὶ νόος ἀνδρῶν
ἐν μέσσῳ στηθέων εὐξυνέτοις φύεται.

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μή ποθ' ὁμάρτει, 1165
εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέῃς τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην.

Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·
τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.

Ἐκ καχεταιρίης κακὰ γίγνεται. εὖ δὲ καὶ αὐτός
γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἥλιτες ἀθανάτους. 1170

Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἀρίστην
ἀνθρώποις· γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.

1155. οὔτ' ἔραμαι *C*, οὐκ ἐθέλω Anthol. — οὔτ' εὔχομαι *C* et Bas., οὐκ εὔχ. *H* et Anth. — 1156. ἐκ τῶν . . . . . ἔχοντα Anth. — 1157—60 Stob. 91, 26. — 1157—8 om. cod., e Stob. inseruit Vinet. — 1160 om. *E*. — θυμὸν δ'] κατὰ νοῦν δ' Heimsœth. — τελέσαι] κορέσαι Stob. — Post h. v. *AOKBDEFGHLMN* repetunt 1095—6. — 1161. παισὶν καταθήσειν *A*; π. καταθήσῃ ἄμεινον Wordsworth., καταθήσεαι ἔνδον ἀμείνω αἰδοῦς, ἣν . . . . . δίδως Stob., καταθήσεαι παισὶν (sive παισὶν καταθήσῃ) ἀμείνω αἰδοῦς, ἣν τ' ἀγ. . . . . δίδως Bergk. — cf. 409—10. — 1162. αἰτοῦσι *OK*. — Post h. v. repetuntur in cod. 441—6. — 1163—4 Stob. 3, 19. — 1163. γλῶσσαι *K* et fort. *O*. — ἀνδρός Stob. — 1164. μεσσωι *A*. — στηθεων *A*, στηθέων Stob., στηθῶν *. — οὐ συνετοῖς *M*, ἐν συνετοῖς *, sed *A* sine accent.; εὐξύνετος Stob., εὐξυνετοῖς Hartung., εὐξυνέτοις Bergk. — Post 1164 *AOKBDEFHMN* repetunt 97—100; *AOK* addunt 415—6, *AO* 417—8. — 1165. σύμμιγε *A*. — 1166. ὁδοὺς *A*. — τελεῖς *A*, τελέοις *OK*; στέλλῃ Bergk. et Heimsœth. — τέρματ' ἐπεμπορίην *A*, sed tacet Mey; τέρματά τ' ἐμπορίης *OKBCDGHMN*; τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην Bekker., τέρμα τ' ἐπ' ἐμπορίης Bergk. — 1167. ἐσθλὴ] ἄκακος Heimsœth., qui cod. ἀγαθὴ exhibere putat. — ἀκόκρισις] ὑπόσχεσις Herwerden. — ἐσθλά δ' *O*. — δέ τ' Camer. — 1169. εκκαγ' ετερησι *A*, ἐκ καχεταιρείης *, ἐκ καχεταιρίης Bekker. — γίνεται *AOK*. — 1170. μεγάλως Camer., μέγα θεοὺς Hartung. et Bergk. — 1171. ἄριστον Bekker. et Bergk. — 1172. ἄνθρωπος *AOK*, ἀνθρώπου *; ἀνθρώποις Bergk.

ὦ μάκαρ, ὅστις δή μιν ἔχει φρεσίν· ἦ πολὺ κρείσσων
ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου·
ἔστι κακὸν δὲ βροτοῖς ἕτερον τῶνδ᾽ οὔτι κάκιον· 1175
πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων, Κύρνε, πέλει κακότης.

Εἴ κ᾽ εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργός,
Κύρνε, μεγίστης κεν πείρατ᾽ ἔχοις ἀρετῆς.

Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἴργει μήθ᾽ ἕρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ. 1180
δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, καταλῖναι·
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται οὐδεμία.

Νοῦς ἀγαθὸν καὶ γλῶσσα· τὰ δ᾽ ἐν παύροισι πέφυκεν
ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

Οὐδένα, Κύρν᾽, αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο 1185
ἄνδρ᾽ ἐφορῶσ᾽, ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.
ὃς τέ κ᾽ ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρεῖαν
δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ᾽ ἐπὶ τέρμα βάλοι·

1173. ὦ *A* vulg., ὥ *OK*, ἃ Næke. — μάκαρος τις *A*, μάκαρος· τις *OK*. — δήμιν *A* sec. Mey, δ᾽ ἥμιν sec. Schneidew., δή μιν sec. Bekker., ut videtur; δή μιν mg. *HL*, δ᾽ ἥμιν *C*, δ᾽ εἶμιν *L*, δ᾽ ἥμῖν *OK* *. — φρέσ᾽ *K*, φρε^σ^ *O*. — ἦ *A* et mg. *HL*, ἐπεὶ *OKBDEFMN*: ἦ Hermann. — κρέσσων Bergk. — 1174. οὐλόμενος *O*. — 1175. Post ἔστι interpunxit Bekker. — κακῶνδε, supraser. όν, *O*. — βροτοῖσι κόρος, τῶν cod., ego scripsi βροτοῖς ἕτερον τῶνδ᾽, i. e. ὕβριος καὶ κόρου. — ἀρχέκακον δὲ κτλ. Hermann., εἴ τι κακὸν δὲ βροτοῖσι, κόρος τῶν Ahrens., ἔστι· κακὸν δ᾽ ὕβρις τε κόρος θ᾽ ὧν vel ἔστι· κακὸν δειλοῖσι βροτοῖς τῶν Bergk., ἔστι γὰρ ὕβριος οὔτε βροτοῖσι κόρου τε κάκιον Hartung., κακῶν δὲ βροτοῖσιν ἄρος Heimsœth. — 1176. τούτου Camer. — 1177. εἰ κ᾽ *A*, εἴ κ᾽ *O* plerique, οὐκ *K*, εἴθ᾽ vulgo. — εἴης cod., εἴῃς Bergk. — 1178. μεγίστην cod., μεγίστης Geel. — πεῖραν cod., πείρατ᾽ Hecker. — ἔχῃς, supraser. ει (οι?), *O*. — Post 1178 *AOK* iterum ponunt 555—6. — 1179—80 Orion. III, 5. — 1180. μήτ᾽ ἕρδειν *K*, μήτε παθεῖν Orion. — 1181. δὲ om. *OK*, δετυραννον *A* sec. Mey. — ἐθέλῃς *K*, ἐθελ *O*, ἐθέλῃς Hartung. — Post καταλῖναι distinxi, vulgo sine distinctione legitur: idem hoc distichon cum antecedente coniunxi. — 1182. γίνεται *AOK*. — Post h. v. sequuntur in *AOK* 1185—6, tum repetuntur 367—8, his subiunguntur 1183—4. — 1183. αγαθον *A*. — ταδ᾽ *OKC*, τάτ᾽ *, τάδ᾽ Turneb., τὰ δ᾽ Crispin. et Hartung, γλῶσσ᾽· ἀτὰρ Heimsœth. — 1185—6 om. *BCDEFGHLMN*. — 1187. οὔτις cod., οὐκ ἂν Hermann., ego scripsi ὃς τέ κ᾽, existimans hos versus, ad quos cf. 727—8, ab aliquo ad 1185—6 assutos esse propter similitudinem quandam. — φύγῃ *O*. — 1188. δυστυχίην *A*, δυστυγίαν *.

οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμποι,
θνητὸς ἀνὴρ δώροις οὐλομένας προφύγοι. 1190

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
τεθνεώς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὅμοιον στρῶμα θανόντι
καὶ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται ἢ μαλακόν.

Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνυστόν 1195
ἀθανάτους κρύψαι χρεὶς ὀφειλόμενον.

Ὄρνιθος φωνὴν, Πολυπαΐδη, ἐξὺ βοώσης
ἤκουσ', ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς, 1200
οὐδέ μοι ἡμίονοι κυφὸν ἕλκουσιν ἄροτρον,
τῆς ἄλλως μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης.

Οὐ μὴν οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κεκλαύσεται οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ·

1189. πεμπῃ *A*, πέμπει *; πέμποι Bergk. — 1190. ουλόμενος *A*, βούλομαι *OK*, βουλόμενος *; οὐλομένας Matthiae. — προφύγῃ *A*, προσφυγέειν *K*, προφυγεῖν *; προφύγοι Camer. — 1193. δε *A*, γε *E*, om. *OKBCDF GHMN*. — ομοιον *A*, ὅμοιον *OK*. — 1194. το ξύλον· ἠσκηρον *A*, τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν *; ego scripsi καὶ, commate post θανόντι deleto, ut sensus sit: aspalathi et lignum, sive durum sive molle est, mortuo lectus fit tapetibus similis; de ἢ — ἢ cf. Il. 1, 27. 145. — γίνεται *AOK*. — Bergk., qui ante h. v. pentametrum cum hexametro excidisse putat, coniicit: τὸ ξύλον εἰ κτλ.; Boissonade post ὅμοιον colon posuit; τῷ ξύλον οὐ σκλ. γ. οὐ μαλακόν Hermann., τί ξύλον εἰ σκληρόν μοι μέλει ἢ μ. Hartung., θανόντι, τὸ ζῶντι σκληρὸν Heimsœth. — 1195. τι *A*, τε *, τοι Ahrens. — επιορκος *A*, ἐπὶ ὅρκον *O*. — ἀνεκτόν cod., ἀνυστόν Emperius. — 1198. ἥγε Vinet. — ἦλθ'] ἔστ' Camer. — ἀρότου *A*, ἀρότρου *. — 1200. εὐαλδεῖς Hecker. — 1201. ἡνίοχοι *A*. — κυφὸν *AOK*, κύφων' *. — ἄροτρον *AOK*, ἀρότρου *. — 1202. ἄλλης cod., sed ἄλης *L*; ego scripsi ἄλλως: alio consilio factam, sc. atque ut mea amitterem. — μνηστθῆς *C*. — αἰεὶ χαλεπῆς vel πάντα σμυγερῆς Brunck., αἰειμνήστης Welcker., πουλυμνηστῆς vel ἀμῆς μνηστῆς Hermann., μάλα μιστῆς Hertzberg., ἄλλως λιστῆς Orelli, μὲν ἄλης ἡστῆς O. Schneider., ἄμ' ἀνηνύστης Ahrens., ἁλιοκμήτης Hartung., ἀπὸ γῆς κτητῆς Heimsœth. — 1203. οὐκ εἶμ' cod., sed εἶμ' *O*; scripsi οὐ μὴν; οὐκ ἔμπνους Heimsœth. — υπεμου *A*. — κεκλήσεται *A*, κικλήσεται *OKBCD FGHMN*, κεκλαύσεται Brunck., κεκλήσεται (i. e. fut. tert. verb. κλήζειν) Heimsœth. et Herwerden., qui præterea ab initio versus coni. οὐκ αἴνοις, οἴμοις, ὕμνοις etc. — 1204. ὑπὸ *A*, ἐπὶ *.

οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ' ἀνιῷτο 1205
οὔτε κατὰ βλεφάρων δάκρυα θερμὰ βάλοι.

Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν οὔτε καλοῦμεν·
ἀρπαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὖτ' ἂν ἀπῇς.

Λῖθων μὲν γένος εἰμί, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος. 1210

Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆας,
Ἀργυρί. σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι,
ἡμῖν δ' ἄλλα μέν ἐστι, γύναι, κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
φεύγομεν, ἀγαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν 1215
καλή, Λιθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

Μή ποτε πὰρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσωμεν,
τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύρν', ἐπιτερπόμενοι.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἐξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν. 1220

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσιν
πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης.

1205. τεθνειότος *AO*, τεθνειῶτως *KEL*, τεθνηκότος *G*. — ἀνιῶτο *A*. — 1206. θερμὰ βάλοι δάκρυα cod., δάκρυα θερμὰ βάλοι Passow. — 1207. οὔτέ *OK*. — ἀπερύκομεν . . . καλοῦμεν *A*, ἀπερύκομαι . . . . καλοῦμαι *. — 1208. ἀγαλέος cod., ἀρπαλέος Bergk. — γὰρ ἐὼν *A* *, sed *O* γὰρ ἐὼν: παρεών Camer. — 1209. Ἀλκαθόου γένος εἰμί Hecker., Λῖμων μὲν γ. Emperius, Λιόλικον γ. Hartung. — εὐτυχέα *OK*. — Θῆβην *O*. — 1211. ἀφῖλως Bergk., μὴ ζαφελῶς Orelli. At retinendum videtur ἀφελῶς: est enim ἀφελής *liber et apertus, nudus;* igitur *rusticus, agrestis* cf. Suid. s. v. — παιζουσ *A* sec. Mey. — δ' ἐνναζε *A* sec. Schneidew., qui tamen sec. Bekker et Mey δένναζε habet; διένναζε *OK*, δ' ἔνναζε pr. *H*, δ' εὔναζε *CG*. — 1212. ἄργυρι cod., Ἀργυρί Bergk. — σο *A*, σὸ *O*. — 1213. ἀλλὰ *A* sec. Mey. — μὲν ἐστὶ *O*. — 1214. ἔπι *O*. — ἀγαλέη . . . . δουλοσύνη Aldin. — 1215. οὐθ' libri, sed tacet Mey; *A* igitur οὐδ' habere videtur, quod Bekker. coniecit. — γε *A*, δὲ *. — μεν ἐστὶ *O*, μὲν ἔστι *K*. — 1216. λιθαία *K* et fort. *O*, λιθαίῳ Camer. — κεκριμένη *K*, κεκρυμμένη *O*. — ποταμῷ pro πεδίῳ Brunck. — 1217. κλαίοντα *A*, κλαίοντι *OK*, κλαίουσι *BCDEGHMN*, κλέουσι *F*. — 1218. αὐτῶν *BDHMN*. — 1219. δυσμενὴ cod., δυσμενεῖ Bergk. — 1220. ῥᾴδιον Bergk. — 1221—30 desunt in cod., 1221—6 addidit Vinet. e Stob., ita ut 1221—2 ultimum sit distichon. — 1221—2 Stob. 8, 9. — 1221. φόβος pro λόγος Heimsœth.

Οὐδὲν, Κύρν', ὀργῆς ἀδικώτερον, ἢ τὸν ἔχοντα
πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.

Οὐδὲν, Κύρν', ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός. 1225
μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἐμοὶ γίγνου ἀληθοσύνης.

Ἀληθείη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιότατον.

Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρός,
τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι. 1230

ΕΛΕΓΕΙΩΝ Β.

Σχέτλι' Ἔρως, μανίαι σ' ἐτιθηνήσαντο λαβοῦσαι·
ἐκ σέθεν ὤλετο μὲν Ἰλίου ἀκρόπολις,
ὤλετο δ' Αἰγείδης Θησεὺς μέγας, ὤλετο δ' Αἴας,
ἐσθλὸς Οἰλιάδης, σῇσιν ἀτασθαλίαις.

Ὦ παῖ, ἄκουσον ἐμεῦ δαμάσας φρένας. οὔ τοι ἀπειθῆ 1235
μῦθον ἐρῶ τῇ σῇ καρδίῃ οὐδ' ἄχαριν.
ἀλλὰ τλῆθι νόῳ συνιεῖν ἔπος. οὔ τοι ἀνάγκη
τοῦθ' ἕρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

Πολλάκι τοι παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια
καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ. τῶν δὲ σὺ μὴ ξύνιε. 1240

Χαιρήσεις τῇ πρόσθε παροιχομένῃ φιλότητι,
τῆς δὲ παρερχομένης οὐκέτ' ἔσῃ ταμίης.

1223—4 Stob. 21, 1. — 1223. ἀλαώτερον Heimsœth. — 1225—6 Stob. 67, 4. — 1226. δέ μοι *AB*, δέ μου vulgo, δ' ἐμοὶ Brunck. — γίνου Camer. — 1227—8 Stob. 11, 1, præmissis verbis Μενάνδρου Ναννοῦς, ubi Μιμνέρμου corrigendum esse vidit Passow. — 1229—30 Athen. 10, 457 b *cochleam* significari dicens. — 1231—1389 servati sunt ab uno *A*, ubi inscribuntur ἐλεγείων β sec. Bekker. et Mey, ἐλεγείων β sec. Schneidew. — 1231. μανιαις ἐτιθην. *A*, μανίαι σ' ἐτιθ. Bekker., Μανίαι σ' ἐτιθ. Welcker. — 1234. σφῇσιν Bergk. — 1235. ἀπεγθῆ Meineke. — κραδίηι *A*, κραδίῃ Bekker. — 1237. ἀλλ' ατλῆθι νόω *A*, corr. Bekker. — συνιδειν *A*, συνιεῖν Lachmann. — Ceterum cf. 1086. 1095. — 1238. ῆι *A*, corr. Bekker. — Post h. v. repetuntur 1151—2. — 1240. κατεμοῦ τωνδε *A*, corr. Bekker. — 1241. παροιχομενη *A*, corr. Bekker. — 1242. τῆς γὰρ ἐπερχομένης Bergk., τῆς δὲ ποτ' ἐρχομένης Heimsœth. — εσηι *A*, corr. Bekker.

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν ἔπειτ' ἄλλοισι δ' ὁμίλει,
ἦθος ἔχων δόλιον, πίστιος ἀνείτοπον.
οὐ γὰρ ὅδωρ καὶ πῦρ συμμίξεται· οὐδέ ποθ' ἡμεῖς 1245
πιστοὶ ἔτ' ἀλλήλοις καὶ φίλοι ἐσσόμεθα.

Φρόντισον ἔχθος ἐμὸν καὶ ὑπέρβασιν, ἴσθι δὲ θυμῷ,
ὥς τ' ἐφ' ἁμαρτωλῇ τίσομαι, ὡς δύναμαι.

Παῖ, σὺ μὲν αὔτως γίππος, ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης,
αὖθις ἐπὶ σταθμοὺς ἦλυθες ἡμετέρους, 1250
ἡνίοχόν τε ποθῶν ἀγαθὸν λειμῶνά τε καλὸν
κρήνην τε ψυχρὴν ἄλσεά τε σκιερά.

Ὄλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι,
θηρευταί τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί.

Ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους 1255
καὶ κύνας, οὔποτέ οἱ θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ.

Ὦ παῖ, κίνδυνος, μὴ πουλυπόδεσσιν ὁμοῖος
ὀργὴν ἄλλοτε τοῖς, ἄλλοτε τοῖς ἐφέπῃ.

1243. ὦμεν· ἐπειτ' ἀλλοισιν *A*; ἀτὰρ δ' (i. e. δὴ) Ahrens., δὴν ἦν κ. φ. ὦ., ἄφαρ δ' Heimsœth.; ceterum cf. v. 597. Ego post ἔπειτ' distinxi et ἄλλοισι δ' scripsi: „diu etiam in posterum amici simus, sed". — ομιλει *A*, ὁμιλεῖν Bekker., ὁμίλει Bergk. — 1244. πιστεος *A*, πίστιος Renner. — 1245—6 c. antecedentibus coniunxi οὐ γὰρ pro οὔποθ' scribens. — 1246. επαλληλοις *A*, ἔτ' ἀλλήλοις Bekker., ἐν ἀλλ. Bergk. — 1247. ἐχθρος *A* sec. Bekker., εχθος sec. Mey. — 1248. αμαρτωλημ *A*, corr. Bekker. — 1249. αυτως ιππος *A*, αὔτως ἵππῳ Bergk. coll. Anacr. fr. 19, 14: γυναιξὶν αὔτως; αὐτὸς ἄθ' ἵππος Hermann., οὐχ ὡς ἵππος Ahrens., αὖθ' ὡς ἵππος Emperius, σὺ λιπὼν μ' ὡς ἵππος Hartung. Ego scripsi γίππος, i. e. καὶ ἵππος, ad καὶ = ὥσπερ cf. 106. — σκιρτῶν ἐκορέσθης Heimsœth. — Post h. v. Bergk. lacunam indicavit, „nam hæc fuit sententia: ubi satiatus es, abrumpis vincula et aufugis: post, ubi fames te premit, redis ad pristinum dominum". Imo vero: ubi fames te premit, aufugis: post, ubi satiatus es, redis ad pristinum dominum. Nam amator, homo pauper, sed strenuus, puerum non æque delicatis copiosisque cibis nutrire potest atque homo dives, sed mollis. Quare puer, ubi esurit, ad illum currit, redit ad hunc, ubi strenuum ducem desiderat. — 1252. ἄλσεα *A* sec. Schneidew., sed sec. Bekker. et Mey ἄλσεα. — 1253 cf. Solon. fr. 23. — 1253. ὦ παιδεσσε *A* sec. Mey. — 1256. εὐφροσυνημ *A*, corr. Bekker. — 1257. κινδυνοισι πολυπλαγκτοισιν *A*; ἐκείνοισι π. Welcker., παῖ, σὺ μὲν ἐκείνοισι π. Hermann., κιναίδοισι π. Ahrens., κίγκλοις εἶ σὺ π. Bergk., qui postea ὦ παῖ, παῖ, κινάδεσσι π. vel ὦ παῖ, κινδαφίοισι π. temptavit; Κυανέαισι π. vel κινυμέναισι πάλαι Πλάγκτῃσι M. Schmidt; Meineke distichon intercidisse putat. Ego scripsi κίνδυνος, μὴ πουλυπόδεσσιν cf. 215. — τοῖσι φιλεῖν *A*; φίλην Hermann. Ahrens.

Ὦ παῖ, τὴν μορφὴν μὲν ἔφυς καλός, ἀλλ᾽ ἐπίκειται
καρτερὸς, ἀγνώμων σῇ κεφαλῇ στέφανος· 1260
ἰκτίνου γὰρ ἔχεις ἀγχιστρόφου ἐν φρεσὶν ἦθος,
ἄλλων ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Ὦ παῖ, ὃς εὖ ἕρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμοιβήν,
οὐδέ τις ἀντ᾽ ἀγαθῶν ἐστὶ χάρις παρὰ σοί·
οὐδέν πώ μ᾽ ὤνησας· ἐγὼ δὲ σὲ πολλάκις ἤδη 1265
εὖ ἕρδων αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον.

Παῖς τε καὶ ἵππος ὁμοῖον ἔχει νόον. οὔτε γὰρ ἵππος
ἡνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ,
ἀλλὰ τὸν ὕστερον ἄνδρα φέρει κριθαῖσι κορεσθείς·
ὡς δ᾽ αὔτως καὶ παῖς τὸν παρεόντα φιλεῖ. 1270

Ὦ παῖ, μαργοσύνης ἀπὸ μὲν νόον ὤλεσας ἐσθλόν,
αἰσχύνη δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου.
ἄμμε δ᾽ ἀνέψυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυελλῶν
ἦκα καθωρμίσθην νυκτὸς ἐπειγομένης.

Ὡραῖος, παῖ, Ἔρως ἐπιτέλλεται· ἡνίκα γὰρ γῆ 1275
ἄνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη,
τῆμος Ἔρως προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
εἶσιν ἐπ᾽ ἀνθρώπους σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

Οὐκ ἐθέλω σε κακῶς ἕρδειν, οὐδ᾽ εἴ μοι ἄμεινον
πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσεται, ὦ καλὲ παῖ. 1280

Bergk. Boissonad., φίλος Hartung., τοῖς φίλος εἶ Schneidew. Bergk., τοῖσι φίλ᾽ εἶ Bergk., τοῖς ἐφέπει van der Mey; similiter ego τοῖς ἐφέπῃ cf. 217. 1073. — 1260. καστερος αγνωμων *A* sec. Mey; καρτερὸς Bekker et ceteri; ἀμμωνῶν Bergk. coll. Hesych.: ἀμώνας· ἀνεμώνας. Αἰολεῖς; van der Mey ἀγνώμων vocativum esse putat. At ἀγνώμων στέφανος σῇ κεφαλῇ ἐπίκειται translatio est a convivio desumpta: corona ingrata (inconstans) ea est, qua animus ingratus pueri declaratur. — σοὶ κεφαλῇφι νόος Heimsœth. — 1262. ἄλλων *A*; δειλῶν Bekker. coll. 1152; ἀλλῶν (i. e. Aeolensium sermone ἠλῶν) Bergk. — 1263 sq. cf. 955—6. 253—4. — 1264. ἔστι *A* sec. Mey. — 1266. εὔερδων *A* sec. Mey, corr. Bekker. — 1271. μαργοσυνης *A*, corr. Bekker. — 1273. θελλῶν *A* sec. Mey, corr. Bekker. — 1274. ηκάγ᾽ ἐνωρμίσθην *A*, οἴκαδ᾽ ἐν. Bergk., ἐς λιμέν᾽ ὡρμίσθην Hartung., ἦκ᾽ ἐγὼ ὡρμ. Herwerden., ἦκα καθωρμίσθην Heimsœth. — επειγομενος *A*, ἐπειγομένης Passow. — 1275. καὶ *A*, ego παῖ. — Ad ἐπιτέλλεσθαι de ortu stellarum cf. Hes. ἔ. κ. ἡ. 383. 567; post hoc vocabulum plenius distinxi. — ἡνίκα περ *A*, ego ἡ. γάρ, commate post ἀεξομένη posito. — Post 1278 repetuntur 1101—2 et 949—50. — 1279. ἕρδειν *A* sec. Mey, corr. Bekker. ουδείμοι *A* sec. Mey, corr. Bekker.

οὐ γὰρ ἁμαρτωλαίσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
τῶν δὲ καλῶν παίδων οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων.

Ὦ παῖ, μή μ' ἀδίκει, ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι
βούλομαι, εὐφροσύνῃ τοῦτο συνεὶς ἀγαθῇ.
οὐ γάρ τοί με δόλῳ παρελεύσεαι, οὐδ' ἀπάτῃσι 1285
νικήσας γ' ἂν ἔχοις τι πλέον ἐξοπίσω,
ἀλλά σ' ἐγὼ τρώσω φεύγοντά περ, ὥς ποτέ φασιν
Ἰασίου κούρην, παρθένον Ἰασίην,
ὡραίην περ ἐοῦσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν
φεύγειν· ζωσαμένη δ' ἔργ' ἀτέλεστα τέλει, 1290
πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθὴ Ἀταλάντη·
ᾤχετο δ' ὀφηλὰς ἐς κορυφὰς ὀρέων.
φεύγουσ' ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη.

Ὦ παῖ, μή με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς, 1295
μηδέ με τῇ φιλότῃς δώματα Περσεφόνης
οἴχηται προφέρουσα. θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν
βάξιν τ' ἀνθρώπων, ἥπια νωσάμενος.

Ὦ παῖ, μέχρι τίνος με προφεύξεαι, ὅς σε διώκων
δίζημ'; ἀλλά τί μοι τέρμα γένοιτο κιγεῖν 1300

1281. σμικρῇς ἀκάχημαι Emperius. — 1282. ουτοσετουτ' *A*; οὐ τίσις οὐδ' Boissonad., οὐ τίσις ἀντ' Passow., οὔτις ὁ τοῦτ' ἀδικῶν Hermann., οὔτις ἔτ' οὐκ ἀδικῶν Welcker., οὐ τίσις οὔτε δίκαι Schneidew., οὔτις ἔτ' ἀντίδικος Orelli, οὐ κότος οὐδ' ἀδίκων Emperius. — αδικων *A*. — 1283. καθύμιος *A* sec. Mey, corr. Bekker. — 1284. εὐφροσυνηι .... αγαθηι *A*, corr. Bekker. — βούλομ', ἐπιπροτόνῃ Bergk., εὖ φρενὶ τῇ Ahrens., ὄφρα τὸ μὴ τ. δαεὶς ἀπατῇ vel εὖ φρεσὶ μὴ τοῦπος ἐνεὶς ἀπατῇ Emperius; Passow. et Schneidew. verba ἔτι .... βούλομαι uncis incluserunt. At locus sanus est, modo συνεὶς verbo „iungendi" interpreteris: „id (i. e. σοὶ καταθύμιον εἶναι) iungens cum bona hilaritate", quae iniuriis pueri disturbari videtur. — 1285—6. Verba: οὐ γάρ τοι με δόλῳ sec. Schneidew., δόλωι sec. Mey manu alia in mg. adscripta. — ἀπατήσεις *A* sec. Bekker., sec. Mey απατησης; ἀπάτῃσι Hartung. — νικήσεις Bergk. — γὰρ εχεις *A*, ποτ' ἔχεις Hartung., γὰρ ἔχων Bergk., πρήξεις vel ἕξεις Heimsœth., ego scripsi γ' ἂν ἔχοις. — το πλεον *A*, οὐ vel τί πλ. Emperius, ego τι πλέον. — 1287. με *A*, μὲν Lachmann., γε Schneidew., περ Bekker. — 1288. Παρθένιον κατ' ὄρος Bergk., π. Ἀρκαδικὴν Heimsœth. — 1290. ζωσαμενην *A*, corr. Bekker. — ατελεστον *A* sec. Mey, ἀτέλεστα sec. Bekker. — 1292. ὀφηλῶν Bergk. — εἰς *A* sec. Mey, corr. Bekker. — 1295. ὀρίναις *A*, ὀρίνῃς Bekker. — μή μοι μᾶλλον ἐν ἄ. φ. ὀρίνῃς Hermann. et Hartung. coll. Il. 24, 568. — 1296. δώματι vel δώμασι Passow. — 1297. οἴγοιτο Bergk., qui ὀρίναις v. 1295 servavit. — θεων δεποπιζεο *A* sec. Mey, corr. Bekker. — 1299. ὥστε *A*, ego ὅς σε.

σῆς ὀργῆς. σὺ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμόν
φεύγεις, ἱκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων.
ἀλλ' ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν. οὐκέτι δηρόν
ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

Θυμῷ γνοὺς, ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος 1305
ὠκύτερον σταδίου, τοῦτο συνεὶς χάλασον
δρησμοῦ, μή ποτε καὶ σὺ βιήσεαι, ὄβριμε παίδων,
Κυπρογενοῦς δ' ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδ' ἐπὶ σοί. σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
μηδέ σε νικήσῃ παῖδ' ἀδαῆ κακότης. 1310

Οὐκ ἔλαθες κλέψας, ὦ παῖ· εὖ γάρ σε διῶμμαι·
τούτοις, οἷσπερ νῦν ἄρθμιος ἠδὲ φίλος
ἔπλευ, ἐμὴν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα,
οὐ μὲν δὴ τούτοις γ' ἦσθα φίλος πρότερον.
ἀλλ' ἐγὼ ἐκ πάντων σ' ἐδόκουν θήσεσθαι ἑταῖρον 1315
πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον.
ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἕρδων κεῖμαι· σὲ δὲ μήτις ἁπάντων
ἀνθρώπων ἐπορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

Ὦ παῖ, ἐπεί τοι δῶκε θεὰ χάριν ἱμερόεσσαν
Κύπρις, σὸν δ' εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει, 1320
τῶνδ' ἐπάκουσον ἐπῶν καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῷ,
γνοὺς, ἔρος ὡς χαλεπὸν γίγνεται ἀνδρὶ φέρειν.

1301. σησοιγη *A*, corr. Hermann. — συδεμαργον *A*, corr. Bekker. — 1302. φευγοις *A*, corr. Bekker. — 1304. ἰοστεφανον *A* sec. Schneidew., sed tacent Bekker. et Mey. — 1307. δεσμοῦ *A*, ego δρησμοῦ. i. q. φυγῆς: ad χαλᾶν c. gen. = παύεσθαι cf. Aristoph. Av. 383. — 1309. εγωνυν *A*, corr. Bekker. — οἵ δ' *A*, ὧδ' Bekker. — 1310. νικήσῃ *A*, corr. Bekker. — παιδαϊδῃ *A*, παιδὸς ἴσῃ Hermann., παῖδ' ἄϊδρις Ahrens., παῖδα ἴσῃ Hartung., παιδοφίλῃ Passow., παιδίον, ἡ φιλότης Boissonad., παῖ, δαΐῃ Geel., παιπαλίμῃ Heimsœth. coll. scholl. Hom. Od. 10, 97: παιπαλόεσσαν· τραχεῖαν· ἔνθεν κἀν τῇ συνηθείᾳ παιπάλιμον λέγομεν ἄνδρα τραχὺν καὶ μὴ ἁπλοῦν, et Theognost. in Cram. Anec. Oxon. II, 10: παιπάλιμος· ὁ ποικίλος καὶ ἐντεγνὴς ἐπὶ κακίᾳ; παῖδ' ἀδαῆ Bergk. — 1311. καὶ *A*, ego εὖ. — διωμαι *A*, διῶμμαι Hermann., δίωμαι Hartung., καὶ γὰρ δίομαί σε Seidler., κ. γ. συνίημι Emperius. — 1312. τούτους Emperius et Seidler., τούτοις δ' Hartung. — φιλοις *A*. corr. Bekker. — 1314. σομεν *A*, corr. Hermann. — τουτοιστ' *A*, corr. Hermann. — 1315. σήσεσθαι *A*, θήσεσθαι Seidler. — 1316. εχοισθα *A*, ἔχεισθα Bekker., ἔχεσθα Bergk. — καὶ δὴ] κ. τοι Seidler. — 1317. κειμι *A*, corr. Bekker. — 1318. παιδα φιλειν *A*, corr. Bekker. coll. v. 1345. — Post h. v. repetuntur 1107—8. — 1319. σοι Passow. — 1320. παισινεοῖσι *A*, corr. Bekker. — 1321. τωνδεπακουσον *A*, corr. Bekker. — 1322. γίνεται *A*.

Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
θυμοβόρους, στρέψον δ' αὖθις ἐς εὐφροσύνας.
μερμήρας δ' ἀπόπαυε κακάς, δὸς δ' εὔφρονι θυμῷ 1325
μέτρ' ἥβης τελέσαντ' ἔργματα σωφροσύνης.

Ὦ παῖ, ἕως ἂν ἔγχης λείαν γένυν, οὔποτε σαίνων
παύσομαι, οὐδ' εἴ μοι μόρσιμόν ἐστι θανεῖν.
σοί τε διδοῦν ἔστι καλόν, ἐμοί τ' οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι
αἰτεῖν. ἀλλὰ γονέων λίσσομαι ἡμετέρων· 1330
αἰδέο μ', ὦ παῖ . . . διδοὺς χάριν, εἴ ποτε καὶ σὺ
ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου
χρηΐζων καὶ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσεαι· ἀλλά σε δαίμων
δοίη τῶν αὐτῶν ἀντιτυχεῖν ἐπέων.

Ὄλβιος, ὅστις ἐρῶν γυμνάζεται, οἴκαδε δ' ἐλθὼν 1335
εὕδει σὺν καλῷ παιδὶ πανημέριος.

Οὐκέτ' ἐρῶ παιδός, χαλεπὰς δ' ἀπελάκτισ' ἀνίας,
μόχθους τ' ἀργαλέους ἄσμενος ἐξέφυγον,
ἐκλέλυμαι δ' πόθου πρὸς ἐϋστεφάνου Κυθερείης·
σοὶ δ', ὦ παῖ, χάρις ἔστ' οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ. 1340

Λίαν, παιδὸς ἐρῶ ἀπαλόχροος, ὅς με φίλοισιν
πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοὐκ ἐθέλοντος ἐμοῦ.
τλήσομαι οὐ κρύφας ἀεκούσια πολλὰ βίαια·
οὐ γὰρ ὑπ' αἰκελίῳ παιδὶ δαμεὶς ἐφάνην.

1323. Κυπρογενές Bekker., Κυπρογόνη Passow. — 1325. ευφρόσυν *A*, corr. Bekker. — 1326. τελέσαι τ' ἔργματ' εὐφροσύνης Hermann., τελέσαι κἔργ' ἄπο δυσφροσύνας Heimsœth. — 1327. ἀνέγης *A* sec. Schneidew., sed ἂν ἔγης sec. Bekker. et Mey. — λιαν *A*, corr. Bekker. — σ' αἰνῶν vel σ' αἰτῶν Orelli coll. 1330. — 1328. ουδειμοι *A*, corr. Bekker. — Cum hoc disticho sequentia coniunxit Hartung. — 1329. διδόντ' *A*, διδοῦν' vel διδοῦν Hermann., διδοῦν καλόν ἐστιν Bergk. — Ceterum cf. v. 17. — 1330. αλλαγονεων *A*, corr. Bekker. — ἀλλὰ γόνων λίσσομαι ἠδὲ χερῶν Ahrens. — 1331. Ut lac. explerent, vulgo inseruerunt καλὲ; ἐμοὶ δὲ δίδου χ. Passow. coll. 1303; καί τε δίδου χ. vel ὦ παῖ, παῖ, καὶ δὸς χ. Heimsœth.; Bergkio plura videntur excidisse. — 1332. ἑξῆς Heimsœth., χρυσῆς Hartung. — κυπρογένους *A*, corr. Bekker. — 1333—4 prægressis adiungunt Welcker. Bergk. et Hartung. — 1333. καὶ] τιν' Heimsœth. — επαλλον *A*, corr. Bekker. — ἀλλὰ] αὐτε Heimsœth. — 1334. ἐπέων] χαρίτων Heimsœth. — 1335. δ' om. *A*, add. Bekker. — 1336. εὕδειν *A*, εὕδει Bekker. — 1339. προστεϋστεφανου *A*, corr. Bekker. — 1341. αἰαί *A*, corr. Bekker. — φιλοισι *A*, corr. Bekker. — 1342. κ' ουκ *A*, corr. Bekker. — 1343. αεκουσι *A*, ἀεκούσια Welcker. et Boissonade. — 1344. επαικελιωι *A*, ἀεικελίῳ Renner., ego ὑπ' αἰκελίῳ; nam Homer. dicit: δαμήναί τινι vel δ. ὑπό τινι.

Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεί ποτε καὶ Γανυμήδους 1345
ἤρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς,
ἁρπάξας δ' ἐς Ὄλυμπον ἀνήγαγε καί μιν ἔθηκεν
δαίμονα παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἐρατόν.
οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὕνεκα κἀγώ
ἐξεφάνην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείς. 1350

Ὦ παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρί·
οὔ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρὶ νέῳ.

Πικρὸς καὶ γλυκύς ἐστι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής,
ὄφρα τέλειος ἔῃ, Κύρνε, νέοισιν ἔρως.
ἢν μὲν γὰρ τελέσῃ, γλυκὺ γίγνεται· ἢν δὲ διώκων 1355
μὴ τελέσῃ, πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.

Αἰεὶ παιδοφίλῃσιν ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι κεῖται
δύσλοφον, ἀργαλέον μνῆμα φιληδονίης·
χρὴ γάρ τοι περὶ παῖδα πονούμενον εἰς φιλότητα
ὥσπερ κλῃματίνῳ χεῖρα πυρὶ προσάγειν. 1360

Ναῦς πέτρῃ προσέκυρσας ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτών,
ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου.
οὐδέ νυ σοῦγ' ἀπεών δηλώσομαι· οὐδέ με πείσει
οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὥστε με μή σε φιλεῖν.

Ὦ παίδων κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων, 1365
στῆθ' αὐτοῦ καί μου παῦρ' ἐπάκουσον ἔπη.

Παιδός τοι χάρις ἐστί, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἑταῖρος
οὐδείς, ἀλλ' αἰεὶ τὸν παρεόντα φιλεῖ.

1345. δ' ετι et επει ποτε *A*, corr. Bekker. — 1346. ἤρατο παῖς Κρ., sed postea ἠράσατο Κρ. Heimsœth. — 1347. εθηκε *A*, corr. Bekker. — 1349 cf. 191. — 1350. εξεδάμην *A*, ἐξεμάνην Orelli., ἐξεδάην Saupp., ἐξεφάνην Baiter. Ahrens. Bergk. — 1351. φωτί Hermann, δ', i. e. δή, ἀνδρί Ahrens., δέ μοι πιθεῦ ἀνδρί Bergk. — 1352. νεω *A*, corr. Bekker — 1353 cf. 301. 210. 273. — 1354. τελεος ἑῃ *A*, corr. Bekker. — 1355. τελέσῃς Bergk. — γίνεται *A*. — 1357. παιδοφιλησιν *A*, corr. Bekker. — 1358. δυσμορον *A*, δύσλοφον Ahrens. coll. 1024. — ἀργαλέης Bergk. — φιλοξενίης *A*, φιλημοσύνης vel μνήματα δουλοσύνης Bergk., μνῆμ' ἀλιτοξενίης Emperius, μν. φιλοφροσύνης Hartung., φιλοζυγίης Heimsœth., ego scripsi μν. φιληδονίης. — 1359—60 cum prægressis coniunxi. — 1360. κλημματινωι *A*, corr. Bekker. — 1361. πετρη *A*, corr. Bekker. — 1362. ἀνελάβου *A* sec. Mey, corr. Bekker. — 1363. οὐδ' αμα *A*, οὐδαμά Bekker., ego οὐδέ νυ. — σου δ' *A*, σ' οὐδ' Boissonad., ego σοῦγ'. — ἀέκων Orelli. — δηλήσομαι *A*, ego scripsi δηλώσομαι, i. e. apparebit me tibi non deesse. — οὐδαμά δ' οὐδ' ἀπεών σεο λήσομαι Hermann. — Ceterum cf. 413—4. — 1365 cf. 1117. — 1367 cf. 1267.

Παιδὸς ἔρως καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ' ἀποθέσθαι·
πολλὸν δ' εὑρέσθαι ῥῆτερον ἢ τελέσαι. 1370
μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέμαται κακά, μυρία δ' ἐσθλά·
ἀλλ' εὔνοι' αὐτῷ καί τις ἔνεστι χάρις.

Οὐδαμά πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν
αἰεὶ σπουδαίως ἔργεαι ἀγγελίην.

Ὄλβιος, ὅστις παιδὸς ἐρῶν οὐκ οἶδε θάλασσαν, 1375
οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νὺξ ἐπιοῦσα μέλει.

Καλὸς ἐὼν κακότητι φρενῶν δειλοῖσιν ὁμιλεῖς
ἀνδράσι καὶ διὰ τοῦτ' αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχεις,
ὦ παῖ· ἐγὼ δ' ἀέκων τῆς σῆς φιλότητος ἁμαρτὼν
ὠνήμην ἔρδων, οἷά τ' ἐλεύθερος ὤν. 1380

Ἄνθρωποί τ' ἐδόκουν χρυσῆς παρὰ δῶρον ἔχοντα
ἐλθεῖν Κυπρογενοῦς.

Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου
γίγνεται ἀνθρώποισιν ἔχειν χαλεπώτατον ἄχθος,
ἢν μὴ Κυπρογενὴς δῷ λύσιν ἐκ χαλεπῶν. 1385

Κυπρογενὲς Κυθέρεια δολοπλόκε, σοί τι περισσὸν
Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν.
δαμνᾷς δ' ἀνθρώπων πυκινὰς φρένας, οὐδέ τίς ἐστιν
οὕτως ἴφθιμος καὶ σοφός, ὥστε φυγεῖν.

1369. γαλεπὸς μὲν .... γαλεπὸς δὲ Bergk. — 1370. πολλὴν *A*, πολλὸν Bergk. — δευρέσθαι ῥῆτερον *A*, corr. Bekker. — 1372. εν τοι ταυτη *A*, ego scripsi εὔνοι' αὐτῷ. — ἔν τοι ταύτῃ Bekker., ἐν τῇδ' ἄτῃ vel αὐάτῃ vel δοιῇ ταύτῃ Bergk., λύπῃ Ahrens., ταὐτῷ Emperius, παύλῃ Orelli., ἔν τοι γ' ἄτῃ Nauck., τοι ἀάτῃ Hecker., ἀλλὰ ταλαντείῃ van der Mey. — 1373. υπο *A*, ego ἐπὶ. — 1374. σπουδαίην *A*, ego σπουδαίως; καὶ μὴ σπουδαίην Heimsœth. — 1374. ἔργεται *A* sec. Mey, ἔργεαι sec. Bekker., οἴγεαι Bergk. — 1375. ὄλβιός ἐστιν ὁ παιδὸς ἐρῶν· οὐκ οἶδμα θαλάσσης οὐδέ Heimsœth. — 1376. ποντω *A*, corr. Bekker. — 1377. φιμον *A* sec. Bekker. φίλον sec. Mey, φίλων Bekker., φρενῶν Haupt., Φίλων Bergk., κακότητα φιλῶν Nauck. — 1381. ἀνθρώποις ἐδόκουν *A*, corr. Bekker. — 1382—3 A coniunctim ελθειν κυπρογενους δωρον ιοστεφανου. Disiunxit Bekker. repetito Κυπρογενοῦς. — Hartung. delevit κ. δ. ἰοστεφάνου et novum distichon a v. 1384 incepit. — Heimsœth. locum ita constituit: ἐλθεῖν Κυπρογενοῦς· τῇδε δέ τοι ζυγὸν ἅρ γίνεται. — 1384. γινεται *A*. — ὀγεῖν Heimsœth. — 1385. αν *A*, ἂν Bekker., ἢν Schneidewin. — δῷ *A*, corr. Bekker. — εἰ μὴ αὐτὴ δαίμων δῷ κτλ. Heimsœth. — 1386. κυπρόγενες κύθειρα *A*, corr. Bekker. — Κυπρογένεια Κύθειρα Passow. coll. Jacobs. Anthol. Pal. 606. — 1388. δαμνας *A*, corr. Bekker.; δαμνᾶν Hecker. — δ' del. Hartung. — οὐδετις *A*, corr. Bekker.

Index lacunarum, quae sunt in K.

34. om. ὀναμις. — 36. νόον. — 37. ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε καί. — 39. Κύρνε, κύει πόλις ἥδε. — 41. ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες. — 43. οὐδεμίαν πω, Κύρν'. — 45. δῆμόν τε φθείρωσι. — 47. ἔλπεο μή. — 49. εὖτ' ἄν. — 51. ἐκ τῶν. — 106. πολιῆς. — 108. ἀντιλάβοις. — 110. ἐκκέχυται φιλότης. — 112. καὶ χάριν ἐξοπίσω. — 114. λιμένα. — 116. παυρότεροι. — 118. πλέονος. — 120. σοφῷ. — 173. ἄνδρ' et πάντων δάμνησι. — 177. καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος. — 179. χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπί. — 181. τεθνάμεναι φίλε. — 183. κριοὺς μὲν καί. — 185. βήσεσθαι. — 237. σοὶ μὲν ἐγώ. — 240. στόμασιν. — 242. ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα. — 244. εἰς Ἀΐδαο δόμους. — 246. ἔχων ὄνομα. — 248. ἐπ' ἀτρύγετον. — 250. ἰοστεφάνων. — 252. ἠέλιος. — 254. πατᾶς. — 309. ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ. — 311. εἰς δὲ φέροι τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ. — 313. ἐν μὲν μαινομένοις μάλα. — 315. πολλοί τοι. — 380. πειθομένων. — 382. ἀθανάτοισιν ἄδοι. — 384. θυμὸν ὅμως πενίην. — 386. ἐς ἀμπλακίην. — 388. πολλὰ φέρειν. — 390. τ' ἔριδας. — 394. κατέχῃ. — 451. τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας. — 453. ὤνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος. — 455. πολλοῖς ἂν ζηλωτός. — 457. οὗτοι σύμφορόν ἐστι. — 459. οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν. — 461. μή ποτ' ἐπ'. — 463. εὐμαρέως τοι. — 526. φέρειν. — 528. πονισσομένης. — 530. οὐδὲν ἔνι. — 532. ἱμερόεσσαν ὄπα. — 534. ὀχέων. — 599. οὔ μ' ἔλαθες. — 601. ἔρρε, θεοῖσίν τ'. — 603. τοιάδε καὶ Μάγνητας. — 605. πολλῷ τοι πλέονας. — 607. ἀρχῇ ἔπι. — 609. γίνεται. — 678. ἐς τὸ μέσον. — 680. κῦμα πίῃ. — 682. σοφὸς ᾖ. — 743. καί. — 747. τίς δή. — 749. ὁππότ'. — 751. ὑβρίζῃ. — 753. ταῦτα μα. — 755. αἰεί. — 817. ὑπαλύξαι. — 818 totus omittitur. — 820. συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου. — 822. ἢ τελέθει. — 824. ὅρκια συνθέμενος. — 825. πῶς. — 826. ἐξ ἀγορῆς. — 828. ους στεφάνους. — 829. Σκύθα et κόμην. — 830. μενον. — 832. ων in ἀμφοτέρων. — Præterea omittuntur 1098. ὀν προφυγών. — 1100. γνώσῃ ἐπιφροσύνην. — 1106. ν ἔσῃ.

Excursus ad vv. 891 sq.

Vv. 891 sq., quibus poeta Eretriensis, ut videtur, campum Lelantum amissum queritur, Hertzberg (cf. Prutz, litt. histor. Taschenbuch 1845, p. 353) et Duncker ad illud bellum referunt, quo Athenienses Clisthene duce Thebanis devictis in Eubœam traiecerunt et Chalcidensibus, qui cum Thebanis et Peloponnesiis contra Athenienses societatem fecerant, superatis campum Lelantum eripuerunt, rati illi quidem viri docti Cypselidas Corinthios esse, quos poeta exsecretur, quod, cum Lacedæmonios deseruissent, cum alios tum Demaratum eo adduxerint, ut domum abiret cogeretque Cleomenem redire cf. Herod. V, 74 sq.

At cum in hac interpretatione satis magnis opus sit ambagibus, quibus ad Cypselidas veniamus, cumque ne v. 893 quidem satis quadrare videatur, sine dubio præstat altera, quae exstat, interpretatio C. Fr. Hermanni (Opusc. 187 sq.), Vischeri (Gœtting. Anzeige 1864, Nr. 35), Bergkii Hartungiique ad h. l.: qui quidem viri docti res, quae vv. 891 sq. memorantur, ad bellum Chalcidensium et Eretriensium referunt, de quo v. Duncker, hist. Antiqu. III. Quo de bello haec fere traduntur.

Antiquis temporibus in Eubœa Eretrienses et Chalcidenses, qui re navali, id quod multae ab eis deductae coloniae docent, maxime florebant, acerrima inter se bella gesserunt cf. Thuc. 1, 15. Quae bella quo anno initium ceperint, non constat. Eorum causa fuit fertilis, qui inter eos situs erat, campus, nomine Lelantus, quem et Eretrienses et Chalcidenses suum dixerunt et occupaverunt cf. Strab. 10, 1, p. 447. 448. Neque vero hae duae civitates unae id bellum gesserunt, sed omnes Græciae civitates in duas partes abierunt, alterae Eretriensibus, Chalcidensibus alterae auxiliantes cf. Thuc. l. l. Uti memoriae proditum est a Milesiis Ere-

trienses, Chalcidenses a Samiis adiutos esse cf. Herod. V, 99; præterea Chalcidenses a Thessalis cf. Plut. amat. 17 et a Chalcidensibus, qui in Thracia habitant cf. Aristoteles ap. Plut. l. l. Ex eodem loco discimus Chalcidenses peditatu, equitatu Eretrienses plus valuisse; unde coll. Herod. V, 77 colligi licet Eretrienses antiquitus campum Lelantum possedisse. Sed quomodo bellum gestum sit, non traditur: unam rem narrat Plut. l. l, ubi pro ἦκεν ἐπίκουρος Χαλκιδεῦσι τοῦ Θεσσαλικοῦ πολέμου πρὸς Ἐρετριεῖς ἀκμάζοντος legendum est τῶν Θεσσαλῶν, τοῦ πολέμου κτλ. et pro παρεκάλουν δὴ τὸν Κλεόμαχον, ἄνδρα λαμπρὸν ὄντα τὴν ψυχὴν οἱ σύμμαχοι πρῶτον ἐμβάλλειν εἰς τοὺς ἱππέας coniicio ψυχὴν καὶ συμμάχων πρῶτον, ἐμβάλλειν κτλ. Illud constat Chalcidenses victores ex prœlio discessisse; nam hi usque ad Clisthenis expeditionem campum Lelantum obtinuerunt cf. Herod. V, 77. VI, 100. Qua victoria Eretriensium nobiles, penes quos summum imperium fuerat et campus Lelantus, in fugam coniecti sunt, plebs, quae fortasse cum hostibus res communicaverat, domina facta est cf. vv. 891 sq. et versus, qui a Plutarcho l. l. afferuntur. Plurimum vero ad Chalcidensium victoriam Cypselidarum auxilium contulisse ex eisdem vv. 891 sq. existimari licet.

At Κυψελίδαι utrum Κύψελος ipse suique an Περίανδρος suique fuerint, viri docti ambigunt: hoc enim Vischero, Bergkio illud placuit. Ego pro certo affirmare ausim Periandrum fuisse. Nam vv. 891 sq. quin finis exitusque belli significetur, non dubium videtur. Atqui Herodotus VI, 127, ubi de Clisthene, Sicyoniorum tyranno, verba facit, in numero principum et adolescentium, qui ut eius filiam peterent convenerant, Lysaniam quendam Eretriensem memorat, verbis Ἐρετρίης ἀνθεούσης τοῦτον τὸν χρόνον additis, quae testantur illa ætate Eretrienses nondum bello devictos fuisse. Ergo, cum Clisthenes c. annum 590 floruerit, post hoc tempus i. e. sexto demum a. Chr. sæculo illud bellum confectum esse necesse est: unde sequitur non ipsum Cypselum, sed Periandrum, eius filium, qui a 628 ad 580 c. regnavit, his versibus significari.

Neque huic coniecturae id obstat, quod Periander Chalcidensibus auxilium tulisse non traditur. Nam id casui alicui tribuendum videtur. Suidas quidem ex antiquis scriptoribus adnotat

Periandrum fortissimum ac bellicosissimum tyrannum fuisse, qui duobus maribus potestatem suam auxisset et stabilivisset cf. Suid. s. v. Περίανδρος et Κύψελος. Quodsi recte Periandrum bello quoque Chalcidensium et Eretriensium interfuisse existimabimus, non hærebimus, ab utra parte steterit, quippe qui sciamus Corinthios et Chalcidenses antiquitus inter se coniunctos fuisse. Nam Corinthii cum Chalcidensibus in Siciliam colonias deducunt cf. Thuc. VI, 3 et in Chalcidice, quae terra a Chalcidensibus nomen repetit, Corinthii Potidæam condunt cf. Thuc. VI, 4. Accedit, quod Corinthios etiam cum Samiis, amicis Chalcidensium, coniunctos legimus cf. Thuc. I, 13. Quid quod ipsum illud, quod Thucydides tradit, Corinthios Samiis Ameinoclem misisse, qui eis triremes faceret quattuor, ad ipsum bellum Eretriensium et Chalcidensium societatemque, quae tum Corinthios inter et Samios fuit, referimus? Qua coniectura probata, cum illud trecentis annis ante finem belli Peloponnesiaci factum sit, initium belli Eubœensis in anno fere 700 ponere licet.

Sed utut hoc est, certe nobis constare videtur Periandri auxilio illud bellum, quod per multos annos inter Chalcidenses et Eretrienses gestum erat, Chalcidensibus bene evenisse itaque v. 894. Certe simultates, quas inter Samios et Periandrum intercessisse Herodotus III, 48 sq. tradit, non obstant, cum res ipsa doceat eas post finem belli Eubœensis et sub ipsam mortem Periandri exortas esse. Quae cum ita sint, bellum Eubœense inter annos 590—580 finitum est. —

Sed hæc hactenus; non enim alienum ab hoc loco videtur paucis docere, quid de auctoribus eorum versuum, quos a Theognide abiudica imus, sentiamus: quorum editores alios aliis poetis tribuerunt, veluti Soloni: vv. 161—8. 197—208. 373—92. 499—503. 605—6. 693—4. 731—2. 743—52. 877—8. 933—4. 945—8. 949—54. 1155—6. 1255—6; Mimnermo: 271—8. 527—8. 567—70. 939—42. 973—83. 983—8. 1007—12. 1013—6. 1023—4. 1055—8. 1063—8. 1069—70. 1129—32; Eueno: 467—96. 667—82. 1345—50; Cleobulo (vel Cleobulinae): 257—60. 261—66. 861—4; Phocylidi: 115—6. 401—6; Thaletae: 503—8. 1211—6; Callino: 603—4. 825—30; Tyrtæo: 865—8. 879—85. 997 sq. 1087 sq.; Chiloni: 879—85. 1087—90;

Archilocho: 533—4; Polymnesto Colopthonio: 993—6; Clonae: 1209—10; Xenophani: 757 sq.; Simonidi: 773 sq.

Quae coniecturae quam sint pleræque incertae, ex ipsa dissentione virorum doctorum videri licet, ut 879—85 ab Hertzberg. et Bergk. Tyrtæo, ab Hartung. Chiloni, 1087 sq. ab Hertzberg. Tyrtæo, ab Hartung. Chiloni vindicantur. Neque id mirum in tanta præsertim litterarum Græcarum ignoratione in tantaque rerum, quae insunt, communitate, quam plerique versus prae se ferunt. Alii sane distinctiore colore et tenore insigniti sunt, veluti qui iustitiam, hilaritatem iuventutis amoremque canunt. Sed num licet ob ipsam hanc causam eos Soloni et Mimnermo tribuere? Quasi vero nemo alius poetarum has res celebrare potuerit! Neque expeditior res videtur, si versus certis quibusdam hominum nominibus inscripti sunt. Quot enim ac quam diversorum temporum homines illis nominibus designari possunt!

Quae cum ita sint, optimum videtur hos versus coniecturis non temptari, nisi eis rebus insignes sunt, quibus certo aut probabilissime alicui poetae assignare possimus: id quod in paucos cadit. Nam cum v. 472 identidem Eueno tribuatur (cf. Aristot. Metaphys. 4, 5. Eth. Eud. 2, 7. Plut. non posse suav. vivi sec. Epic. c. 21), non sine causa coniici potest totum carmen ab illo poeta factum esse. Neque id a veri similitudine abhorret, cum hoc carmine Simonides quidam appelletur, vv. quoque 667—8 et 1345—50, ubi idem Simonides legitur, eidem Eueno tribuendos esse. Etiam 825—30 probabiliter Callino, 945—8 Soloni vindicantur. Alios versus certis quibusdam poetis adscribere vereor; nam etsi patet vv. 757—68. 769—72. 773—82, ut exemplo utar, quos Hertzberg Simonidi tribuit, a Megarensi bellis Persicis factos esse, non tamen poetae nomen ad nostram ætatem pervenisse videtur. Similiter res se habet in vv. 891 sq., quos quin poeta Eretriensis fecerit, non dubium est.

INDEX.

ἀ 351. 649. 1013.
ἀβλαβέως 1154.
ἁβρὰ παθεῖν 474. 722.
ἀγαθὸς ἀνήρ 148. 438. 615. 930. 972. 1037. — ἄνθρωπος 166. — πατήρ 436. — ἡνίοχος 1251. — γυνή 1225. — de pecude 184. — τέλος 136. — βουλή 163. — οἶνος 212. 509. — βίος 303. — γνώμη 408. — χρῆμα 464. — συντυχίη 590. — γλῶσσα 714. — οἰνόπεδον 892. — νοῦς 1183. — εὐφροσύνη 1284. — ταῦτα 405. — Politico sensu: *nobilis:* — ἀνήρ 43. 57. 173. 188. 190. 289. 319. 398. 410. 525. 635. 658. 1162, et substantive 28. 32. 37. 111. 315. 614. 668. 679. 681. 792. 797. 893. 1026. 1109. 1110. 1111. 1165. 1167.
ἀγαθόν, τό, 162. 342. 577. 662. 957. 982. 1028. 1052. 1054. 1192. — plur. 60. 82. 112. 172. 320. 357. 397. 443. 572. 593. 657. 836. 1000. 1114. 1218. 1264.
Ἀγαμέμνων 11.
ἄγαν· μηδὲν — 219. 335. 401. 657.
ἄγγελίη, ἡ, ἠιδίη 574. — πᾶσα 1374.
ἄγγελος, ὁ, 573. — ἄφθογγος 549. — Μουσῶν 769. — de ave 1198.
ἄγε cf. ἀλλά.
ἀγέννητος 491.
ἀγήνωρ θυμός 1301.
ἄγκυραι, αἱ, 459.
ἀγκών, ὁ, 265.
ἀγλαὸς ἥβη 985. — ἄνθος ἥβης 1008. — ἄστυ 785. — δῶρα Μουσάων 250. — μηρία 1145.
ἀγνωμοσύνη, ἡ, 896.
ἀγνώμων στέφανος 1260.
ἀγορή, ἡ, 268. 826.
ἀγοράσθαι ἔπος 159.
ἀγορεύειν πολλά 625.
ἀγροὶ εὐανθεῖς 1200.
ἀγρυπνέοντα 471.
ἀγχίθυροι γείτονες 302.
ἀγχίστροφος ἵππος 1261.
ἄγω intrans. 1054. — c. accus. 84. — c. acc. et ἐπί 86. — c. acc. et πρός 842. medium γυναῖκα. 194.
ἀδαῆ παῖδα 1310.
ἀδεής κώτιλος 296.
ἀδικέω· ἀδίκει με 1283.
ἄδικος πατήρ 737. — ἀνήρ 749. 948. 1147. — παῖς 1282. — ἔργματα 29. 380. 744. — ἀδίκως 146. 199. — substantive: 900. 45.
ἄδυτον πῖον 808.
ἄδω· ἄσονται καλά 243. cf. ἀείδω.
ἀεθλίη ἵππος de femina 257.
ἄεθλον, τό, 1003 cf. ἆθλον.
ἀείδω φωνῇ λίγα 939. — ὑπ' αὐλητῆρος 533. 825. — μετ' αὐλ. 1065. — ὕμνον 993. — fut. ἀείσω σε 4 et ἀείσομαι 943. — aorist. ἀείσατε ἔπος 16 cf. ἄδω.
ἀεικὴς θάνατος 811.
ἀείρω· ἀειράμενος νεῖκος 90. — πτεροῖς 238 cf. αἴρω.
ἀεκούσιος 1343.
ἀέκων 1379. 371. 467. 471.
ἀέξων ἄλγος 1031. — ἀεξομένη ἄνθεσι. 1276.
ἀεργός c. gen. 1177.
ἄζομαι c. accus. 280. 738. 748. 1140.
ἀηδών 939.
ἀθάνατοι θεοί 330. 556. 653. 759. 834. 944. 1140. 1148. 1280. — στόματα 18. — substantive: 618. 7. 286. 400. 444. 743. 750. 1120. 1346. 382. 803. 144. 687. 748. 1170. 1196.
ἀθειρής 733.
ἆθλον, τό 994. — ἐπιοίνιον 971. cf. ἄεθλον.
ἄθλος, ὁ, 1014.
αἰαῖ 1341.
Αἴας 1233.
Αἰγείδης Θησεύς 1233.

'Αίδαο· εἰς — 906. — δόμους 244. — πύλας 427.
αἰδέομαι c. acc. 399. 1179. 1331. — c. partic. 482.
'Αίδεω 703. 1124. — δῶμα 1014. — εἰς — 726. 802.
'Αιδος δόμον εἴσω 917.
ἀίδριες 683.
αἰέν, semper ante vocalem, 246. 365. 631. 790. 1084. 1149.
αἰδώς, ἡ, 86. 291. 635. 647. 1067. 253. 410. 938. 1266.
αἰεί 3. 32. 114. 198. 288. etc.
αἰθήρ, ὁ, 757. 997.
αἰθόμενα ἱερά 545.
Αἴθων 1209.
αἰκέλιος παῖς 1344.
αἷμα 950. — μέλαν 349.
αἱμύλιοι λόγοι 704.
αἰνέω c. acc. 169. 873. — αἰνήσω 756. 1080. — ἤνησα 611. 969.
αἰνίσσομαι· ἠνίχθω 681.
αἰγῶν δοράς 55.
Αἰολίδης Σίσυφος 702.
αἱρέω c. acc. 294. — εἷλον 200. 329. 470. — medium 971.
αἴρω· ἤρατο οἶνον 501 (potare).
αἶσα, ἡ, 345. 907.
αἴσχεα, τά, 388.
αἰσχρὸν χρῆμα 86. — κέρδος 466. 608. — ὄνειδος 546. 1378. — ἔργματα 29. — ἔπη 481. — πρήγματα 651. — ἔργα 1177. — cum infinit. 627. 889. 1329.
αἰσχύνη, ἡ, 1272.
αἰτέω 1162. 1330. — cum acc. et πρός 556.
αἴτιος c. dat. pers. 834. — c. gen. rei 133. — οὐδέν τοι 407.
αἰχμητὴς ἀνήρ 868.
αἰψα 985. 1001. — μάλα 663.
'Ακάδημε 993.
ἄκαιρος· ἐς ἄκαιρα πονεῖν 919.
ἄκατος, ὁ, 458.
ἀκμῆς ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται 557.
ἄκοιτις, ἡ, 187.
ἀκούω c. acc. 531. 1198. — c. gen. 975. 1235.
ἄκρη, ἡ, 620.
ἀκρόπολις, ἡ, Ἰλίου 1232. — 233 sensu translato.
ἄκρος· — κεφαλή 447. — πόλιν 773. — ἀκροτάτης κεφαλῆς 1012. — ἄκρον ἰδεῖν 594.
ἀλαπάζω· ἀλάπαξα c. acc. 951.
ἄλγος, τό, 1031. 1189. — χαλεπά 555. — κακά 1295.
ἀλεκτρυών, ὁ, 864.
ἀλέομαι c. acc. 575. — ἀλευόμενος 750. — ἀλευάμενος 400.
ἀληθείη, ἡ, 1227.
ἀληθοσύνη, ἡ, 1226.
ἅλιοι μυχοί 1128.
ἁλίσκομαι· ἁλωσομένη πόλις 236.
ἀλιταίνω· ἤλιτες c. acc. 1170. 144.
ἀλιτρὸς ἀνήρ 377. — ὅρκος 745. — substant. 731.
'Αλκάθοος Πέλοπος παῖς 774.
ἀλκί 949.
ἀλλά post particulas negativas: 32. 44. 55. 63. 67. 71. 89 etc. — sine negatione præcedente: 97. 203. 225. 257. 316 etc. — cum imperativo: 341. 1237. 1303. 483. 551. 781. 1330. 1143. — cum coniunctivo cohort. 1055.
ἀλλ'ἄγε πειρηθῶ 505. — ἀλλ'ἄγε δὴ κεῖρε 829.
ἀλλάσσω· ἀλλάξει c. acc. 21.
ἀλλήλων 494. 326. 595. 1246. 59. 1113.
ἀλλοδαποὶ ξένοι 1254.
ἄλλοθεν 518.
ἀλλοῖος χρόα 217. 1073.
ἄλλος 53. 87. 94. 193. 207. 232. 262 etc. — τὰ μὲν ἄλλα 271. 841. — οἱ ἄλλοι 700. 812. — ἄλλ' ἄλλω κακόν 167. — ἄλλος τις 706. 796. 877. οὐδὲν ἄλλο 788. 1066. —
ἄλλοτε ἄλλος 157. 232. 318. 992. — duplicatur 558. 1257. — alterum cum δέ coniunctum 991, alterum c. μέν 158.
ἀλλοτρίη πενίη 267. — ἄρουρα 582. — κῆδος 656. — κτέανα 1149.
ἄλλως 1202.
ἄλοχος κουριδίη 1126.
ἅλς πολιή 10. 106.
ἅλσος, τό, σκιερόν 1252.
ἅμα τε — καί 264.
ἅμαξα, ἡ, 371.
ἁμαξιτός, ἡ, 599.
ἁμαρτάνω· ἥμαρτον 407. 665. — ἓν 109. — c. gen. 1099. 1361. 1379.
ἁμαρτωλή, ἡ, 1248. 327. — σμικραί 1281.
ἁμαρτωλός, ὁ, 325.
ἀμαχώτατον θνητοῖς σοφίη 1157.
ἀμάω c. acc. 107.
ἀμβροσίης ὀδμῆς 9.

ἀμείνων ἀνήρ 393. — θησαυρός 409. — κακόν 423. — οὐδέν 131. 895. — γνῶναι 670. — ἐρεῖν 796. — cum accus. 901. — cum infin. 765. 931. 1161. — μοὶ ἄμεινον πρὸς θεῶν ἔσσεται 1279.
ἀμέλητος 422.
ἀμηχανίη, ἡ, 294. 385. 685. 1078. 619. — χαλεπή 140. 392. — μεγάλη 646.
ἀμήχανος 583.
ἀμίαντον ὕδωρ 447.
ἄμμε 1273. — ἄμμιν 418.
ἀμοιβὴ κακή 1263.
ἄμορφον γῆρας 1021.
ἀμπελόεν πεδίον 784.
ἄμπελος, ἡ, 880.
ἀμπλακίη, ἡ, 386. 630. 546. 810. 204. — μεγάλη 404. 632.
ἀμφαδίην 90.
ἀμφί c. dat. c. τρίβειν 55. 465. et φορεῖν 828.
ἀμφικαλύπτω· ἀμφικαλύψῃ c. acc. 707.
ἀμφιπεριστίονες, οἱ, 1058.
ἀμφιτίθημι c. acc. rei et dat. pers. 848.
ἀμφότεροι 544. 638. 674. 685. 1056. — ἀμφότερον 608. — ἀμφότερα 980. 134. 592. 934. 832. 1184.
ἄν cum optat. præs: 107. 125. 326. 339. 668. 682. 926. 1205. — aorist: 103. 229. 727. 875. 876. 925. 1034. 1189. 1158. — cum indicat. imperf: 434. 455. 907. — aorist: 436. — cum partic. 1035. — Ceterum cf. εὖτε, ἕστε, ἕως, πρίν, ὅς, ὅστις, ὄφρα etc.
ἀνά c. accus. 247. — ἀν c. acc. 839.
ἀναγκαίη ἐπίμιξις 297. — χρῆμα 472.
ἀνάγκη, ἡ, 1095. 1237. 1015. — κρατερή 195. 387. — ὑπ' ἀνάγκης 419. 387.
ἀνάγω c. acc. 692. — cum ἐς 1347.
ἀναιδείη, ἡ, 291. 648.
ἀναιδὴς θάνατος 207.
ἀναίνομαι 710. 1294. — c. acc. 1289. — c. infin. 187.
ἀναιρέω· ἀνειλόμην c. acc. 281. 1125.
ἀνακοινόω c. acc. rei et dat. pers. 73.
ἀναλκίη, ἡ, 891.
ἀνάλωσις, ἡ, 903.
ἀναμίσγεται ὕδωρ ἰλυῖ 961.
ἄναξ, ὁ, 987. — voc. ἄνα 1. ἄναξ 5. 773.
(ἀνάπαυμα s.) ἄμπαυμα, τό, 343.
ἀνάσσω c. dat. 373. 803.
(ἀνασγετός s.) ἀνσγετὸς ἄτη 119.
ἀναφαίνομαι ἐκ 231.
ἀναφύγω· ἀνέψυξας c. acc. 1273.
ἀνδάνω 368. 287. — c. dat. 26. 34. — ἆδον 226. 44. 52. 382. 24. 732. 804. 802.
ἄνεμος, ὁ, 1168.
ἀνέργομαι· ἀνῆλθε ἐξ 703.
ἀνέγω 26 (de cœlo sereno). — οὐς 887. — med. c. part. 58. 1110.
ἀνηβάω 1009.
ἀνήκεστος ἀνίη 76.
ἀνήρ, g. ἀνδρός, d. ἀνδρί, ac. ἄνδρα; ἀνέρα 333; pl. ἄνδρες, g ἀνδρῶν, d. ἀνδράσι 32. 49. 75. 150. 235. 410. 598. 612. 627. 635. 865. 948. 1067. 1162. 1184. 1378, et ἄνδρεσσι 306. 897, a. ἄνδρας. — 51. 68. 125. 130. 151. 155. 160. 170. 177. 196. 197. 199. 235. 299. 309. 346. 361. 386. 391. 403. 433. 435. 477. 500. 555. 610. 629. 640. 744. 749. 805. 835. 845. 851. 859. 895. 963. 979. 987. 1006. 1067. 1093. 1118. 1137. 1163. 1179. 1186. 1289. 1322. — εὐθυντήρ 39. — ἑταῖρος 95. — γέρων 457. 1351. — αἰχμητής 868. — τύραννος 1204. — ἀγαθός 43. 148. 173. 290. 319. 410. 635. 658. 930. 972. 1037. 1162. — ἀγαθὸς καὶ μέτριος 615. — ἐσθλός 186. 234. 564. 1112. — κακός 32. 49. 69. 101. 113. 187. 258. 262. 279. 306. 321. 438. 526. 579. 1098. — δειλός 102. 612. 1378. — πάγκακος 149. — δειλὸς ὁ τε πολλὸν ἀμείνων 393. — φίλος 121. 323. 1084. — ἐχθρός 842. 1130. — δίζυροί 65. — πιστός 77. — κίβδηλος 117. — πενιχρός 181. 621. 662. — πλούσιος 621. — νέος 241. 1352. — νέος ἐρατός 241. — ταχύς 329. — φεύγων 333. — ἀλιτρός 377. — ἄφρων 497. — ἴδριες 499. — δῆροι 552. — μάργος 581. — νήφων 627. — λάβρος 634. — ἀφραίνων 693. — ἄδικος 948. 1147. — ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος 749. — ἄγρηστος 865. — θνητός 897. 1034. 1190. — εὐσεβής 1141. — ὅστερος 1269. — πάδροι 75. 79. 1184. — ὀλίγοι 150. — πλέονες 606. — ἄλλος 352. 598. 878. 992. — οὗτος 539. — τοιοῦτος

298. — σοφός 1004. 120. — ὑβριστής 1081.
ἄνθος, τό, ἥβης 1070. — παιδείας 1305. — εἰαρινόν 1276. — καθαρόν 452. — καλόν 994. — ἀγλαόν 1008. — ἐρατόν 1348. — τερπνόν καὶ καλόν 1018.
ἄνθρωπος, ὁ, 101. 131. 135. 139. 141. 160. 165. 168. 172. 203. 227. 246. 273. 318. 375. 380. 402. 411. 421. 601. 617. 623. 637. 647. 652. 699. 729. 799. 801. 850. 902. 918. 933. 973. 990. 1003. 1007. 1027. 1135. 1139. 1278. 1298. 1364. 1381. 1384. 1388. — ἄνθρωπε 595. ὤνθρωπε 453. — πάντες 23. 84. 314. 622. 1318. — κακός 154. — θνητός 271. 327. 1011. 1172. — κώτιλος 295. — οἱ νῦν 616. — χαμαιγενής 870. — δειλός 1152; — ἄλλος 1262. — ἄφρων καὶ νήπιος 1039. 1069.
ἀνίη, ἡ, 872. — ἀνήκεστος 76. — plur. 344. — χαλεπάς 1337 (ῑ).
ἀνιάομαι 655. 1205. — c. partic. 668 (ῑ) et fut. ἀνιήσεαι 991.
ἀνιηρός 472. 276. — ἀνιηρότατον 124. 210. 258. 812. 1356.
ἀνιάω c. accus. 1032.
ἀνίστημι· ἀναστάς 505.
ἀνοίη, ἡ, 453.
ἀνολβότεροι 288.
ἀντάω c. dat. 59. 1113.
ἀντερύσασθαι c. gen. 77.
ἀντὶ c. gen. 99. 188. 342. 344. 1264. — post ἄλλο 790.
ἀντιάζω· ἀντιάσω c. gen. 552. 1308.
ἀντίθεος Νέστωρ 714.
ἀντιλαμβάνω· ἀντιλάβοις εὖ πάλιν 108. — Med. ἀντελάβου c. gen. 1362.
ἀντιτίνειν c. acc. 740.
ἀντιτυγχάνω· ἀντιτύχοις c. gen. 642. 1334.
ἀντίτυπος c. gen. 1244.
ἀντλεῖν 673.
ἄνυσις, ἡ, 462.
ἀνυστός 1195.
ἀνύω· ἀνύσσας διά c. acc. 511. — 954.
ἀνώγει c. acc. 999.
ἄξιος c. infin. 78.
ἀοιδή, ἡ, 251. 791.
ἀπαθής c. gen. 1177.
ἀπάλαμνα 281. 481.
ἄλαλκε· ἀπὸ κῆρας — 13.
ἀπαλόχρως παῖς 1341.
ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι 767.
ἅπας, semper per pluralem, 229. 1106. 1317. — 902. 923. 1121.
ἀπατάω c. acc. 203. 251.
ἀπάτερθεν ὁρᾶν 1059. — c. gen. 1153.
ἀπάται, αἱ, 67. 1285.
ἀπὸ — ἀτιμάζω c. acc. 821.
ἀπειθὴς μῦθος 1235.
ἄπειμι· ἀπῇς 1208. — ἀπεών 310. 1363.
ἄπειμι· ἀπίῃς 566.
ἀπειρεσίη Δῆλος 8.
ἀπείρητος 572.
ἄπειρος c. gen. 1013.
ἀπείρων πόντος 237.
ἀπερύκω c. acc. et gen. 775. — et inf. 1207. — med. 494. — pass. c. gen. 1210.
ἄπεφθος χρυσός 449. 1106.
ἀπημοσύνη, ἡ, 758.
ἀπήμων ὄλβος 383.
ἀπηνής 1353. — c. dat. 301.
ἀπιστίη, ἡ, 831.
ἀπιστοδολοπλοκίαι 226. — c. dat. 601.
ἄπληστος νόος 109.
ἀπό c. gen. ἴσχειν 383. — φαίνεσθαι 550. — ἐξελθεῖν 610 et ψθέγγεσθαι 266 ἀπὸ στόματος. — ῥεῖν 447. — πίνω 959. — ζῆν 1156. — παθεῖν 957. — μαθεῖν 28. 35. — ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι 63.
ἀποδιδράσκω· ἀποδραίη 927.
ἀποδίδωμι· ἀπέδωκας c. dat. pers. et acc. rei 1263.
ἀποειπών 89.
ἄποινα, τά, 727. 1187.
ἀποκλαίω c. acc. 931.
ἀπόκρισις, ἡ, ἐσθλή 1167.
ἀπολακτίζω· ἀπελάκτισε c. acc. 1337.
ἀπολείπω c. acc. 521.
ἀπόλλυμι· ἀπολεῖς c. acc. 36. 245. 1104. — ἀπώλεσα 603. 1103. 693, et per tmesin 664. 1271, et per σσ 323. — Med. 830. 1070. — ἀπολέσθαι 277. — ἀπόλωλε 677 et per tmes. 891.
Ἀπόλλων 759. 1119.
ἀπανισσομένης ἥβης 528.
ἀποπαύω c. acc. 829. 1325. — Med. 2.
ἀπόπροθεν 595.
ἀπορρήγνυμι· ἀπορρήξας c. acc. 459. 1099.
ἀποσείσαμενος c. acc. 348.

ἀπὸ — σκεδάσεις c. acc. 883
ἀποστρέφω· ἀποστρέψας c. acc. 858.
ἀποτίθημι· ἀποθήσομαι c. acc. 517. — ἀποθέσθαι 1369.
ἀποτίνυμαι 362. — ἀποτισάμενος 340.
ἀποφεύγω c. acc. 1159.
ἀποφθίμενοι (*mortui*) 708.
ἄπρηκτον πρῆγμα 1075. — χρήματα 462. — ἔργματα 1031.
ἅπτομαι 451. — c. gen. 1012.
ἀπωθέω· ἀπωσαμένη c. acc. 260.
ἄρα 968. — οὐδὲν ἄρα 700. 788. — ἀλλ' ἄρα 711. — ἦν ἄρα 599.
ἀργαλέον γῆρας 1132. — μνῆμα 1358. — γνώμη 832. — δουλοσύνη 1214. — μόχθους 1338. — cum infin. 625. 846. — adv. 1091.
ἀρτός 584.
Ἄρτυρις 1212.
ἄρτυρος, ὁ. 77. 499 719. — κίξδηλος 119.
ἀρετότερος 548.
ἀρέσκω 762 cf. adn. crit.
ἀρετή, ἡ. 30. 129. 150. 317. 336. 465. 654. 699. 790. 867. 933. 971. 1003. 1062. — πᾶσα 147. — παντοῖαι 624. — κυδίστη 904. — μεγάλη 1074. 1178.
ἄρθμιος c. dat. 326. 1312, semper c. φίλος.
ἄριστος 335. 401. 571. 1003. 1171. — τἄριστα 515. — c. infin. 425. 923. 928.
ἅρμα 952.
ἄρμενος 275. 695.
ἁρμονία ἠθῶν 724. — θόρα: 422.
ἀρνέομαι: 491.
ἄρατος ὡραῖος 1198.
ἄροτρον κυφόν 1201.
ἄρουρα ἀλλοτρία 582.
ἀροῦν c. acc. 582.
ἁρπάζω c. acc. 677. — ἁρπάξας 1347.
ἁρπαλέος 301. 1208. 1353. — adv. 1046.
Ἅρπυιαι ταχεῖαι 715.
Ἄρτεμι θηροφόνη 11.
ἄρτι 998.
ἄρτιος νόος 154. — ἄρτια νοεῖν 946.
ἀρχή, ἡ. 1) *initium* 607. 739. — 2) *tyrannis* 1133.
ἄρχω 679. — Med. 2. 586. 1040.
ἀτάομαι c. dat. 593. 657. — ἀτηθὲς τί θυμόν 989.
ἀτεβής 1180.
Ἀτελιηπάδαι (*medici*) 432.
ἄτμενος 1338.
ἄτοφοι, οἱ. 370.
ἀτπάλαθοι, οἱ. 1193.
ἀτπατμός, ὁ. 860.
ἄτπετος ἱδρώς 1017.
ἀττοί, οἱ. 41. 61. 191. 283. 367. 24. 739. 937.
ἄττρον, τό. 1040.
ἄττυ, τό. 868. — ἀγλαόν 785.
ἀττύφελος 1044 cf. adn. crit.
ἀτγάλλω 219.
Ἀταλάντη ξανθή 1291.
ἀτάρ 504. 853. — τε 597.
ἀτατθαλίη, ἡ. 754. — plur. 736. 1234.
ἀτάτθαλος ἀνήρ 749.
ἅτε (ut) 235.
ἀτέλεστα ἔργα 1290.
ἄτερ c. gen. 171.
ἄτη, ἡ. 103. 133. 206. 231. 631. — ἀνσχετός 119. — μεγάλη 588.
ἀτηρός 634. — φρένες 433.
ἀτίμητος φιλότης 1313.
ἀτιμότερος 1111.
ἀτίω c. acc. 621.
ἄτλητος 1029.
ἀτρεκές, τό. 167. — adv. 636.
ἀτρεμέως 978.
ἀτρεμίζω 303. — ἀτρεμιεῖσθαι (de urbe) 47.
ἀτροπίη, ἡ, 218.
ἀτρύγετος πόντος 248.
αὖ 111. 877. 1109. — δ' αὖ 345. 761.
αὐγαὶ ἡελίοιο 1185. 426.
αὖθις 202. 357. 863. 958. 1250. — δ' αὖθις 1324.
αὐλέω c. dat. p. 1056.
αὐλητήρ, ὁ. 533. 825. 943. 975. 1041. 1065.
αὐλητής, ὁ. 941.
αὐλίσκοι, οἱ. λιγύφθογγοι 241.
αὐλός, ὁ, 236. 761. 532.
αὔξω c. acc. 823. — Med. 362.
αὐτάρ 253. 475. 648. 759. 1055.
αὐτε c. δέ 397.
αὐτίκα 201. 1017. 1022.
αὐτόματος 862.
αὐτός 27. 133. 205. 222. 334. 374. 408. 622. 773. 775. 902. 930. 959. 1049. 1089. 1090. 1169. 701. 1371. 231. 866. 1372. 207. 211. 561. 735. 935. 937. 1036. — reflex: 440. 480. 955. 1009. 539. 895. 611. 1218. — c. artic. (*idem*): 378. 1334. — αὐτοῦ adv. 1366.

αὖτως καί 1249 (*æque ac*).
αὐγήν, ὁ, 858. 1023. 1357. — λοξός 536.
ἀφαιρέω· ἀφελών 810.
ἀφελῶς 1211.
ἄφενος, τό, 30. 130. 725.
ἀφαρεῦσι πόδες 716.
ἄφθιτον ὄνομα 246.
ἄφθογγος ἄγγελος 549. — λίθος 569.
ἀφικνέομαι· ἀφίκηται c. acc. p. 723.
ἀφνεός 188. 559.
ἀφραδίη, ἡ, 780.
ἀφραίνων 322. 693.
Ἀφροδίτη χρυσῆ 1293.
ἀφροσύνη, ἡ, 230. 379. 590.
ἄφρων 223. 454. 665. 431. 625. — ἀνήρ 497. — ἄνθρωποι 1039. 1069.
ἄφωνος 669.
ἄχαρι συμπόσιον 496. — ἄχαριν μῦθον 1236.
ἀχάριστος οἶνος 841.
ἄχθομαι 1032.
ἄχθος χαλεπώτατον 295. 1384.
ἀχνύμενος κῆρ 619.
ἀχρημοσύνη οὐλομένη 156.
ἄχρηστοι ἄνδρες 865.
ἄψεκτος 799.

βαθυκήτης πόντος 175.
βαθὺς πόντος 10. 511. — λήιον 107. — ῥρήν 1051.
βαίνω· ἔβην εἰς 244. — ἐπί c. acc. 940. — οἴκαδε 334. 1136. — ἐκτὸς c. gen. 968. — βήσεσθαι (salire de bestiis) 185.
βάλλω· ἔβαλον c. acc. et περί 265. — et κατά c. gen. 1206. — c. ἐς 304. — c. ἐκ et ἐς 836. — ἐν φρεσὶ ταῦτα βάλου 1050.
βάξις, ἡ, 1298.
βαρύνομαι 990.
βαρὺς ἑταῖρος 98. — νούσους 727. — δυστυχίην 1187. — βαρὺ φέρειν 1085.
βάσανος, ἡ, 417. 450. 1105.
βασιλεύς, ὁ, de Jove 285. 376. 743. 1120. 1346.
βασιλήιος κλισμός 1191.
βέλτερος ἐχθρός 92. — ὄλβος 866. — c. infin. 181.
βήσση, ἡ, 881 (plur.).
βίη, ἡ, 835. — dat. συλᾶν 346. ἁρπάζειν 677. κεντεῖν 371. διδάσκειν 651.
βιάζομαι c. acc. pers. et dat. instr. 547.
βίαιος 1343.
βιάομαι c. acc. 485. 503. — pass. βιήσεαι 1307.
βίος, ὁ, 1) *vita* 303. 354. 519. 913. 1121. — 2) *bona* 228. 321. 908.
βίοτος, ὁ, 624. 730. 905.
βλάπτω c. acc. 387. — c. gen. 705. — c. acc. et gen. 938. — βεβλαμμένος c. gen. 223.
βλέφαρα, τά, 208. 1206.
βοάω de præcone 887: μακρά. — de ave 1197: ὀξύ.
Βορέας 716.
βουλεύω 69. — ἐβούλευσε c. dat. pers. et περί 1101. — Med. βουλεύομαι 633. — ἐβουλευσάμην c. acc. 1052. — c. acc. et dat. 1089.
βουλή, ἡ, 1054. — ἀγαθή 163. — plur. 640.
βούλομαι 71. 184. 582. 1284. — c. acc. 188. — seq. ἤ 145.
βοῦς, ὁ, 815.
βραδὺς 329.
βρόχος, ὁ, 1099.
βροτός, ὁ, 747. 429. 523. 123. 381. 705. 900. 1175. 1198. — δειλός 281. 837. — θνητός 591. 1221.
βρῶσις, ἡ, 115.
βωμός, ὁ, 779.

γαῖα, ἡ, 648. 973. — πελώρη 9. — δνοφερή 243. — μέλαινα 878. — Σικελή 783.
γαμέω· ἔγημε c. acc. 185. — ἐκ 189.
γάμος, ὁ, 16. 1289. — ἱμερόεις 1293.
Γανυμήδης 1345.
γάρ 25. 35. 41. 51. etc. — γάρ τοι 157. 287. 525. 634. 660. 1285. 1359. — γάρ τε 281. — ἦ γάρ 524. 780.
γαστήρ, ἡ, 486. 300. 305. 722. 915. 920. 1000.
γέ c. subst. 267. 575. 1083. — c. pronom. 560. 875. 1031. 1363. 223. 430. 432. 626. 706. 1314. — γὲ μέν 1095. 1215.
γείτων, ὁ, 302.
γελάω 1041. — ἐγέλασα 1217, et c. ττ 9: γαῖα.
γένος, τό, 190. 191. 894. 1141. 1209. — 928.
γένυς, ἡ, λεία 1327.
γέρων, ὁ, 880. — ἀνήρ 457. 1351.
γῆ, ἡ, 179. 252. 568. 856. 1128. 1138. 1204. 1275. 1278. — πᾶσα 238. 292. — πολλή 428. — πυρο-

φόρος 720. — Ἑλλάς 247. — πατρῴα 888. 1210, et eadem significatione γῆ: 826. 868. 1213.
γήθησε πόντος 10.
γῆρας, τό. 927. — πολιόν 174. — οὐλόμενον 272. 768. 527. — κακόν 728. — ἀργαλέον 1132. — κακόν — οὐλόμενον 1011. — οὐλόμενον καὶ ἄμορφον 1022.
γηράσκω 821. 937.
γίγνομαι 170. 218. 270. 289. 334. 462. 496. 609. 613. 798. 799. 832. 986. 1020. 1030. 1118. 1194. 1355. 80. 217. — c. dat. pers. 172. 724. 859. et aliter 481. 699. 230. 1226. 1004. 1322. 1384. — c. ἐς 136. 162. 678. — c. ἐκ 1169. — c. πρός c. gen. 1182. — c. infin. 474. 639. — ἐγενόμην 202. 454. 559. 583. — c. dat. pers. 130. 197. 299. 1192. et aliter 49. 731. 732. 1093. 736. 1108. 1272. — c. ἐκ 300. 305. 436. 661. — c. dat. et infin. 1300. — ὁπένερθε γενέσθαι 843. — ἔγεντο 202. 436. 661.
γιγνώσκω 669. 682. — c. acc. 98. 312. 420. 484. 500. 898. 1060. 1142. — γνώσομαι 1170. — c. acc. 65. 1100. — ἔγνων 1294. 670. 117. — c. acc. 124. 367. 694. 1076. — seq. ὅστον 996. — ὅτι 1305. — ὡς 1322. — c. part. 990. 1093.
γλυκερώτερον 1225.
γλυκύς 301. 1353. 1355.
γλῶσσα, ἡ. 85. 91. 96. 178. 365. 421. 480. 504. 760. 815. 1163. 1183. — κακή 94. — ἀγαθήν 714. — ἀπὸ γλώσσης (63) et γλώσσῃ (979) φίλος εἶναι.
γνώμη, ἡ. 412. 453. 635. 895. 968. 1038. 1172. 1171. 1222. — ἔμπεδος 319. — ἠθεία 396. — ἀγαθή 408. — ἐμή 540. — αὕτη 717. — ἀργαλέη 832. — γνῶμαι κακῶν (cognitio malorum) 69.
γνώμων, ὁ. 543. 805.
γνωτή πενίη 267.
γοάω 264.
γονεῖς ἡμέτεροι 1330.
γούνατα ἐλαφρά 978.
γυμνάζεται c. part. 1335.
γυνή, ἡ. 1) *femina* 125. 187. 723. 1067. 1213. 1367. — περίδρομος 581. — 2) *uxor* — νέα 457. — ἀγαθή 1225.
δαίμων, ὁ. 1) *deus* 149. 166. 199. 381. 1333. 1348. — πρόφρων 403. — γαλεπός 638. — 2) *fortuna* — ἐσθλός 161. 350. — δειλός 163.
δαίνυμαι c. acc. 293.
δαίς, ἡ. 563.
δάκνομαι ψυχήν 910.
δακρυόεις πόλεμος 890.
δάκρυα θερμά 1206.
δάμνησι ἄνδρα 173. — δαμνᾶς c. acc. 1388. — δαμάσας c. acc. 1235. — δαμεὶς c. dat. 1350. — ὑπό c. dat. 1344. — δεδμημένος c. dat. 177.
δαπανῶν c. acc. 913.
δαπάνη, ἡ. 924.
δασμός, ὁ, ἵτος 678.
δέ 4. 9. 10. 13. 14 etc. — in fine hexam. 41. — in apodosi 899. — δ' αὖ 761. — δ' αὖτε 397. — δὲ δή 53. — δέ τε 148. — δέ τοι 491.
δέδοικα μή 39. 507. 1081. — c. infin. 818. — c. part. 780. — δείδιθι c. acc. 1179. — δειδιότες c. acc. 764.
δείκνυμι c. acc. 771. — ἔδειξε c. acc. 500.
δειλός 651. 1107. 1224. — ἑταῖρος 92. — φρένες 161. — δαίμων 163. — ἔργα 307. 383. — πενίη 351. 649. — κέρδεα 835. — βροτοί 837. — φίλος 1080. — ἀνθρώπων 1152. — ἔπη 1168. — ἀνήρ 1377. — δειλὸν χρῆμα 463. — politico sensu, ut ἀγαθός: — ἀνήρ 102. 393. 612. — βροτός 281. — subst. 58. 105. 955. 366. 1030. 443. 854. 1025.
δεῖμα, τό. 870.
δειμαίνω μή 541. 680.
δεινόν 697. 857. — ἔπος 414. — δεινά 1108. 1128.
δεῖπνον, τό. 999.
δειρή, ἡ. 266.
δεννάζω c. acc. 1211.
δεξιός 944.
δεξιτερή χείρ 758.
δεσμά, τά. 459.
δεῦρο 1041.
δέχομαι· δέξεται c. acc. 1046.
δέω· δέδεται γλῶσσα 178.
δέω· τά δέοντα 721.
δή 1) sententiae principales: 511. 608. 962. 999. — cum particulis temporal. δὴν δή 597. 1243. — δή νῦν 853. — πολλάκι δή 855. — οὕτως δή 193. 923. — καὶ δή 1107.

— οὐ μὲν δή 1314. — καὶ δὴ νῦν 1316. — cum optativo: ὡς δή 894. — c. imperat. 1095. cf. ἀλλά. p. interrogat. 377. 747. — 2) sententiae secundariae: post relat. 175. 389. 707. 909. 1125. 1173. — p. coniunctiones tempor. 391. 497. — post μή 735.
δηθά 1127.
δήποι ἄνδρες 552.
δηλέομαι c. acc. pers. et dat. instr. 793.
Δῆλος ἀπειρεσίη 8.
δηλώσομαι c. part. 1363.
δῆμος, ὁ, 45. 947. 1005. — κενεόφρων 233. 847. — φιλοδέσποτος 849.
Δημοκλῆς 923 cf. adn. crit.
δημόσιον κακόν 50.
δημοφάγος τύραννος 1181.
Δημῶναξ 1085.
δήν 352. 494. — δὴν δή 597. 1243.
δήνεα ποικίλα 222.
δηρεῖται περὶ c. gen. 995.
[δῆρις, ἡ, 494.]
δηρόν 47. 567, 1303.
διά c. gen. 18. 691 (p. verb. eundi). — c. acc. 1) *per:* de loco 511. — de temp. 672. — 2) *propter:* 855. 1378.
διαβάς 1006.
διάγω εὐφροσύνως 766.
διαιβολίη, ἡ, χαλεπή 324.
διαμειψόμεθα c. dat. pers. et acc. rei et gen. pret. 316.
διαπρήξουσι c. acc. 553.
διαρρήξασα c. acc. 259.
διέτριψε c. acc. 921.
διδάσκω c. acc. 389. 437. 578. — διδαχθῆς 565.
δίδωμι c. acc. rei: 446. 514. 727. 1187. 1331. — c. dat. pers. 1162. — c. acc. rei et dat. pers. 4. 45. 149. 186. 591. 1171. 1303. — διδοῖ 865. διδοῦν 1329. — ἐδίδου τινί τι 916. — ἔδωκα c. acc. et dat. 237. 432. 1319. 1387. — ἔδωκαν c. acc. et dat. 1057 et ἔδοσαν 272. — δόσαν c. acc. 463. — δῷ c. acc. 1385. — δοίην c. acc. 344. — c. acc. et dat. 337. — c. acc. et infin. 1334. — δός c. acc. et dat. 1325. — c. dat. et infin. 342. — δόμεν c. acc. et dat. 544. 919 et δοῦναι c. acc. 861.
διέπω c. acc. 893.
διέχω 970.
δίζημαι 83. 415. — c. acc. 180. 183. 403. 1300.
δικάσσαι δίκην 543.
δίκαιος 743. — ἀνήρ 148. 746. 794. — δικαιότατος 313. 255. 1228. — subst.: ὁ δ. 378. 547. 899. — οἱ δ. 313. 751. — τὸ δ. 200. — τὰ δ. 279. 385. 395. 465. 737. 739. 746. — δικαίως 753.
δικαιοσύνη, ἡ, 147.
δίκη, ἡ, 197. 207. 292. 544. 688. 938. — ὁσίη 132. — ἰθείη 330. — plur. 45. 54. 268. 1139.
Διόθεν 197.
Διώνυσος 976.
διοράω· διῶμμαι c. acc. 1311.
δίη Λακεδαίμων 1087.
δίομαι 332.
διπλάσιος 229.
δίς 1010. — δὶς καὶ τρίς 633. — δὶς τόσον 1090.
δισσαὶ κῆρες 837.
δίχα 91. 910.
διχοστασίη χαλεπή 78.
δίψα λυσιμελής 838.
διώκω 329. 1299. 1355.
δμώς, ὁ, 302.
δνοφερή γαίη 243. — νύξ 672.
δοκέω 1) *videri:* 63. 162. 201. 310. 411. 923. — c. dat. p. 405. — ἐδόκει c. dat. p. 960. — 2) *arbitrari:* c. infin. praes. 221. 339. — c. inf. fut. 137. 138. — ἐδόκουν c. infin. fut. 1315. — cum acc. et infin. 221. 552. 1381.
δόλιον ἦτορ 122. — ἦθος 1244.
δολοπλοκίαι ἄπιστοι 226.
δολοπλόκος Κυθέρεια 1386.
δόλος, ὁ, 416. 1285. — plur. 67.
δόμος, ὁ, 353. 917. — plur. 958. 1291. — πολυκώκυτοι 244.
δονακοτρόφος Εὐρώτας 785.
δόξα, ἡ, 571. 572 639. 665.
δορά, ἡ, 55.
δορυσσόος πόνος ἀνδρῶν 987.
δόσις, ἡ, 444.
δουλείη κεφαλή 535.
δούλιος 530. — ἦμαρ 1212.
δούλη, ἡ, 538.
δουλοσύνη, ἡ, 926. — ἀργαλέη 1214.
δράω εὖ c. acc. 108. — ἔδρησα 954.
δρησμός, ὁ, 1307.
δύναμαι 992. 1248. — c. adv. μεῖζον δυνησαμένων 338. — c. acc.

982. — c. infin. 24. 178. 322. 367. 370. 415. 695. 804. 874. 1092. 939. 1160.
δύναμις, ἡ, 412. — μεγάλη 34. 374. — πλείστη 718.
δυνατός 626. — c. infin. 522.
δύο 911. — δύω 955.
δυσηλεγεῖς πόλεται 795.
δύσκαφος ζεύγλη 848. — ζυγόν 1024. 1358.
δυσμενής 1219.
δύστηνος βίος 354.
δυστυχίη βαρεία 1188.
δύσφημα ἔπη 307.
δυσφροσύνη plur. 1189.
δύσεται εἰς 802.
δῶμα, τό, 505. — μέλαν Ἅιδεω 1014. — μέγα (?) 1124. — plur. Περσεφόνης 974. 1296.
δῶρον, τό, Κυπρογενοῦς 1304. 1332. 1381. 1383. — plur. 446. 976. 1190. 1294. — ἀγλαά 250. — εἱμαρμένα 1033. — κεχαρισμένα 1057.
δώτορες θεοί 134.

ἔαρ, τό· ἦρος 777.
ἑάσομεν c. acc. 1055.
ἐγγύθεν c. gen. 943.
ἔγγυος, ὁ, 286.
ἐγείρω c. acc. 549. — Med. 864.
ἐγκαλύπτω 1015.
ἐγκατακεῖσθαι c. dat. 1191.
ἔγχεε 487.
ἐγώ 27. 220. 237. 257. 331. 347. 407. 475. 504. 813. 862. 871. 878. 968. 1049. 1107. 1265. 1287. 1309. 1315. 1349. 1379. — ante vocal. ἐγών 253. 527. — ἔγωγε 780. 783. 915. — ἐμοῦ 100. 262. 697. 1203. 1205. 1240. 1340. 1342. — μοῦ 1366. — ἐμεῦ 957. 1101. 1235. — ἐμοί 14. 19. 97. 415. 841. 879. 909. 995. 1055. 1058. 1090. 1228. 1239. 1303. 1329. — ἐμοίγε 1095. — μοί 4. 13. 99. 258. 261. 263. 337. 341. 342. 531. 561. 681. 787. 789. 815. 859. 869. 877. 911. 960. 979. 1017. 1024. 1067. 1091. 1096. 1115. 1153. 1155. 1192. 1199. 1200. 1201. 1279. 1300. 1328. — ἐμέ 38. — μέ 87. 88. 89. 254. 264. 340. 351. 369. 371. 413. 419. 447. 449. 503. 543. 575. 578. 599. 651. 669. 786. 813. 839. 842. 857. 861. 871. 941. 946. 1119. 1123. 1130. 1131. 1211. 1229. 1265. 1283. 1285. 1295. 1296. 1299. 1323. 1331. 1341. 1363. 1364.
ἔζομαι ἐπί c. dat. 208.
ἐθέλω 1181. — οὐκ ἐθέλων 388. 352. 391. 468. 651. 1094. 1342. — c. acc. 139. — c. infin. 70. 104. 225. 285. 286. 326. 447. 473. 613. 673. 852. 858. 861. 938. 1279. 1318. — suppl. infin. 919. — ἔθελον c. infin. 606.
εἰ c. *indic.* præs. 48. 88. 628. 447. 540. 857. 957. 1024. 1045. 1328. — fut. 871. 1279. 1331. — imperf. 435. 897. 905. — aor. 432. 453. — c. *optativ.* præs. 325. 667. 701. 713. 769. 982. 993. — aor. 340. 343. 642. 927. 1089. 1090. 1188. — c. *coniunct.* præs. 285. — aor. 199. 321. — perf. 121. — εἴ κε c. coniunct. præs. 1177.
εἰαρινὸν ἄνθος 1276.
εἶδος, τό, 1320.
εἶδω· οἶδα c. acc. 375. 598. 957. 1066. 1375. — c. infin. 491. 611. — c. sentent. interrogativ. 159. 585. — εἰδῇς c. acc. 963. — εἰδείην c. acc. 125. 641. 702. 770. — ἴσθι ὡς 1247. — ἴδμεναι c. acc. 221. — εἰδώς c. acc. 60. 141. 1114. — c. acc. et part. 193. — c. sent. interrog. 135. — ᾔδεα οὕνεκα 853. — c. acc. 54. — εἰδήσω c. acc. 814.
εἴθε c. optat. aor. 731.
εἰκάσσαις 127.
εἰκός c. acc. et infin. 279. 907.
εἴκων c. dat. 389. 823. — c. gen. 936.
εἰλάπιναι, αἱ, 239. 827.
εἰμί 314. 578. 669. 1209. — εἶ 457. — ἐστι 875. — ἐστί 17. 22. 105. 118. 147. 167 etc. — εἰσί 57. 115. 163. 911. 1025. — ἔασι 623. — ᾖ 151. 252. 270. 682. 690. 964. 1086. 1238. — ἔῃ 466. 1354. — εἴης 1177. — εἴη 689. — ὦμεν 595. 597. 1213. — εἴην 653. — εἴησθα 715. — εἴη 97. 311. 349. 561. 741. 765. 979. 995. 1153. 1155. — εἶεν 327. — ἴσθι 31. 301. — ἔστω 465. — εἶναι 63. 129. 187. 299. 339. 1019. 1283. — ἦμεν 966. — ἐών 28. 36. 122. 148. 233. 283. 294. 483. 502. 570. 744. 746. 794. 843. 866. 1079. 1080. 1377. 1060. — ἐοῦσα 193. 267. 1289. — ὤν 92. 102. 516. 666. 916. 1118. 1380.

— 98. 515. 517. — ἦν 435. 700. 788. 905. 907. — ἦσθα 1314. — ἔσομαι 872. 878. — ἔσεαι 884. — ἔσῃ 1106. 1242. — ἔσσῃ 252. — ἔσσεται 801. 1280. — ἔσται 659. 1048. — ἐσσόμεθα 1246. — ἔσονται 877. — ἔσεσθαι 1077. ἐσσομένοισι 251.

εἶμι [1203.] — ὁδόν 945. — εἶσι ὑπό c. acc. 1204. — ἐπί c. acc. 1278. — ἴθι 353. — ἰέναι θύραζε 468. — ἴμεν παρά c. acc. 352. — οἴκαδε 844. — ἰών μετά c. acc. 71. — ὁδόν 382. — οἴκαδε 476. — ἴω ὁδόν 912.

εἰνάλιαι χοιράδες 576.

εἵνεκα c. gen. 46. 62. 730. 1202.

εἰπεῖν c. acc. 177. 414. 688. — ὧδέ οἱ 519. — εἴπῃ c. acc. 96.

εἴργει (*prohibere*) c. acc. 686. 1180. — (*includere*) c. acc. 710.

εἰρήνη, ἡ, 885.

εἴρῃ 515.

εἰρωτᾷ c. acc. 519.

εἰς c. acc. 1) ante vocales: 162. 194. 244. 268. 566. 726. 802. 906. 1054. — 2) ante conson.: 372. 404. 495. 588. 678. 783. 974 1105. 1359. — Semper p. verba eundi. — cf. ἐς.

εἷς, μία, ἓν 84. 91. 109. 300. 495. 521. 664. 841.

εἵσατο c. acc. 12.

ἐσαειρόμενος c. acc. 976.

εἰς-φέροι c. acc. 311.

εἴσω 1001. — c. acc. 917.

εἴτε 200. — εἴτε — εἴτε 136.

εἴωθε c. infin. 1221.

ἐκ, ante vocal. ἐξ, c. gen. 1) *locus:* 672. 703. 808 826. 882. 1098. 1213. 1371. — 300. 305. 836, et ῥύσασθαι ἐκ 103. λύσις ἐκ 1385. — 2) *origo:* 436. 537. 538. — 3) *causa ratioque:* 51. 231. 1169. 1176. — ap. pass. 184. 1232. — 4) *numerus:* 189. 190. 1112. 1315. — 5) c. τίθημι et γίγνομαι: 431. 577. 661. 662. — 6) *tempus:* 460. 739. 1273. — ἐκ θυμοῦ φίλον ποιεῖσθαι 62.

ἑκάς 970.

ἕκαστος 214. 312. 898. 1072. — ἑκάστου 203. 375. 967: — ἔργον 901.

ἑκατόμβαι κλειταί 777.

ἐκδῦναι 358.

ἐκεῖνος 1205. — πόλεις 787.

ἐκλείπει με 942.

ἐκλέλυμαι c. gen. 1339.

ἔκλυσις, ἡ, 556. 590.

ἐκπρολιπόντες 1136.

ἐκτελέσαι 917. — ὁδόν 72. 906.

ἐκτός c. gen. 744. 754. 968.

ἔκτοσθεν c. gen. 1121.

ἐκτράπελοι νόμοι 290.

ἐκφαίνει c. acc. 967. — c. acc. et dat. 1342. — ἐξεφάνην c. part. 1350.

ἐκφεύγει 742. — c. acc. 1338.

ἐκκέχυται 110.

ἔλασσον· τοὔλασσον ἔχει 269.

ἐλαστρέω ὁδόν 600.

ἐλαύνω c. acc. et ὑπό c. acc. 371. — ἐλάσαι ἐς 560.

ἔλαφος, ἡ, 949. 56.

ἐλαφρὰ γόνατα 977. — ἐλαφροτέρως 884.

ἐλευθέριον τέκνον 538. — σῖτος 916.

ἐλεύθερος 1380.

ἕλκος, τό, 1134.

ἕλκω ἄροτρον 1201. — ἕλκεο ἀρετάς 30.

Ἑλλὰς γῆ 247.

Ἕλληνες, οἱ, 781.

ἐλπίς, ἡ, 637. 333. 823. 639. — personif. 1135. 1144. 1146.

ἔλπεο c. inf. fut. 47. — c. inf. præs. 308.

ἔμβαλλε c. acc. rei et dat. pers. 551.

ἐμός 350. 439. 519. — ἐμή 530. 540. 981. 1038. 1099. 1361. 1313. 1321. 1373. — ἐμόν 1247. — ἐμοί 649. — ἐμά 346.

ἔμπης, præc. ἀλλά 293. — succ. δέ 383. 570. 817.

ἔμπεδον τὸ μέν 317. — γνώμη 319. — νόημα 1084. — semper cum αἰεί.

ἐμπίνων 533. — ἐμπίομαι 1129.

ἔν μοι πέσοι 869.

ἐμπορίη, ἡ, 1166.

ἔμφρων Ὀδυσσεύς 1126.

ἔμφυλοι φόνοι 51.

ἐμπεφύῃ c. dat. 396.

ἐν c. dat. 1) *locus:* 287. 881. 911. 994. 997. 1087. 1268. 1376. — 1183. 602. 240. 121. 122. 387. 507. 530. 895. 899. 1038. 1164. 1261. — 2) *status:* 48. 80. 116. 240. 320. 393. 555. 619. 631. 632. 644. 646. 776. 1256. 827. 913. 928. 983. 1295. — ἐν ταὐτῇ μοίρῃ

ἔχειν 378. — ἐν φυλακῇσι ἔχειν 439. — 3) *res in qua quid continetur:* 147. — 4) *numerus:* 131. 273. 309. 313. 623. 637. 647. 1003. 1006. 1027. 1139. — 5) *instrumentum:* 499. — ἐνὶ θυμῷ φράζεο 99. — ἐνὶ φρεσὶν εἰδώς 135. — 6) *tempus:* 78. 1063. — ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ 833. — ἐν θυμῷ βάλεο 1050.
ἔνδυμοι, οἱ. 791.
ἔνδυν 423. 866.
ἔνεστι c. dat. 88. 416. 418. 622. 1372. — c. ἐν 1135.
ἕνεκα c. gen. 518.
ἔνερθεν γῆς (in tumulo) 567.
ἔνθα relat. 270. 819. — demonstr. 265.
ἐνθάδε 512.
ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα 435.
ἔνι c. ἐν 530.
ἐντίθημι· ἐνθέμεν c. acc. 430. — ἐνθέμενοι c. acc. 966. — ἔνθεο c. acc. et dat. 1321.
ἐντὸς ἐνί 899.
ἐντύει c. acc. 196.
ἐξάγει c. acc. 414.
ἐξαίρει c. acc. et ἐς 630.
ἐξαναδύς c. gen. 1124.
ἐξαπατᾶν c. acc. 851. 1220. — 128. 540. — ἐξαπατῆσαι c. acc. 1037. 1219. — ἐξαπατήσας c. acc. 143.
ἐξαπάται, αἱ, 390.
ἐξαπίνης 594. 664.
ἔξειμι 863.
ἐξέλθῃ ἀπό 610. — ἐξελθόν 424.
ἐξετάσαι c. acc. 1016.
ἐξευρεῖν 120.
ἐξ ἔρον ἱέμενον c. gen. 1064.
ἐξολέσειεν c. acc. 851.
ἐξοπίσω 100. 112. 206. 362. 1286 — τὰ ἐξ. 584.
ἔξοχος c. acc. 129.
ἔξω c. gen. 56.
ἔοικέν οἱ κακόν (*videtur*) 391. — ἔοικέν τινι ἔχειν (*convenit*) 525.
ἐπάγω c. acc. et ἐκ 882.
ἐπαινέω c. acc. 797. — ἐπαίνησα c. acc. 93. 876. 963.
ἐπαίρομαι ἐκ c. dat. instr. 1097.
ἐπάκουστον c. gen. 1321. — c. acc. rei et gen. pers. 1366.
ἐπαρκέσω c. dat. 871.
ἐπαυρίσκουσι 111, sed cf. adnot. crit.
ἐπέγειρε c. acc. 469.
ἐπεί c. indic. præs. 195. 1213. 261. 317. 658. 931. — imperf. 355. 1345. — aor. 1019. 1170. 1319. 1249. — c. optat. aor. 275. — ἐπεὶ — γε c. ind. præs. 575.
ἐπειγόμενον 1051. — νόῳ 1274.
ἔπεστι c. dat. pers. et dat. rei 1024. — c. dat. pers. et ἐπί c. dat. 85. — ἐπέστω 365. — ἐπῆν c. dat. pers. 900.
ἔπειμι· ἐπιοῦσα νύξ 1376.
ἔπειτα (*deinde*) 735. 742. 747. — (*in futurum*) 869. 1048. 1243.
ἐπί — ἐλαύνει 1011.
ἐπέργονται c. dat. 445. — ἐπεργόμενόν με 786. — γῆρας 728. 1132. 528. — ἔαρ 777.
ἐπευχόμενος c. dat. 358. 944. — ἐπευξάμενος c. dat. 1116.
ἐπέχουσι νόημα ἐπί c. dat. 1149.
ἐπῆν γένηται 299.
ἐπί c. *gen.* ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς 557. — c. *dat.* 1) *locus:* 7. 66. 85. 208. 401. 585. 449. 461. 799. 815. 1088. 1149. 1203. 1309. — 2) *causa, qua quis quid facit:* 29. 323. 325. 333. 823. 758. 1031. 1248. 1281. — 3) *penes:* 660. — c. *acc.* 83. 86. 179. 237. 248. 512. 633. 787. 940. 1166. 1250. 1278. 1333. 1373.
ἔπι c. dat. 171. 464. 607. 1212. 1214.
ἐπιβαίνω λάξ ἐπί c. dat. 815. — ἐπέβην c. gen. 952. — c. acc. 1128. — ἐπίβα λάξ c. dat. 847. — ἐπιβάς c. gen. 889. 951.
ἐπέβαλλεν μοῖρα c. acc. et inf. 356. — ἐπι-βάλοι c. acc. 1188.
ἐπὶ — γελῶντες c. dat. 59. 1113.
ἐπέγεντο c. dat. 640.
ἐπιδευόμενος c. gen. 942.
ἐπίδηλος 442.
ἐπιδοῦναι c. acc. rei et dat. pers. 561.
ἐπιεστάμενον γῆν 428.
ἐπί — καλύψῃ 973: c. acc.
ἐπίκειται c. dat. 1259. 1357. — ἐπίκεινται θύραι 421. — ἐπικείσθω c. dat. 19. — ἐπικειμένη c. dat. 649.
ἐπίκλοπον ἦθος 965.
ἐπικουφίζει c. acc. 629.
ἐπικρέμαται c. dat. 1186.
ἐπιλείπει c. acc. 1131.
ἐπίμεινον 1303.
ἐπίμιξις, ἡ, 297.

ἐπίμυκτος πενίη 269.
ἐπινοοῦσι c. dat. pers. et acc. rei 263.
ἐπιοίνιον ἄθλον 971.
ἐπίορκος 1195.
ἐπιῤῥέπει c. dat. p. et acc. r. 157.
ἐπίσταμαι c. acc. 224. — c. infin. 443. — ἐπίστῃ c. infin. 1085. — ἐπιστάμενος 772. — c. acc. 564. 652. — c. inf. 816. — adv. 212. 676.
ἐπίστρεφε ἦθος κατά c. acc. 213. — πρός 1071. — ἐπιστρέψαντα νόημα 1083. — Med. c. acc. 648. — c. gen. 440.
ἐπιτέλλεται (*oritur*) 1275, de stella.
ἐπιτερπόμενοι c. dat. 1218.
ἐπιτολμᾶν c. acc. 445.
ἐπὶ — τρέψας c. acc. rei et dat. pers. 947.
ἐπιτυχών, ὁ, 918.
ἐπιφαίνων c. acc. 359.
ἐπεφράσατο c. acc. 430. 706.
ἐπιφροσύνη, ἡ, 1100.
ἐπιχείρει c. acc. 75.
ἐπιχέομαι c. gen. 490.
ἐπιχθόνιοι, οἱ, 425.
ἐποίχεο c. acc. 353.
ἐπόμνυθι ἐπίορκον θεοὺς 1195.
ἐποπίζεο c. acc. 1297.
ἐπὶ — ὅροιτο 349.
ἔπος, τό, 18. 1237. — καλόν 16. — μέγα 159. — δεινόν 414. — ἔπη 87. 755. 1321. 1334. — δόσφημα 307. — δειλά 1168. — παῦρα 1366. — ἔπη (pœmata) 22. 20.
ἕπεται (res.) c. dat. 150. 153. 164. 397. 410. 635. 412. — ἕπεσθαι (homo) c. dat. 225. — ἕσπετο c. dat. 666.
ἔραμαι c. gen. 654. 886. 1160. — c. inf. 1155. 1191. — ἤρατο c. gen. 1346.
ἐρατεινὰ ἔργα 984.
ἐρατὸν φάος 569. — ἄνθος παιδείας 1348. — θαλίη 778. — πατρίς 1044. — ἥβη 1131. — ἐρατοὶ ἄνδρες 242.
ἐράω 1329. 1335. — c. gen. 256. 490. 696. 1337. 1375.
ἐργάζομαι 135. — c. acc. 734. — ἐργάσομαι c. acc. 1116.
ἔργμα χαλεπόν 464. — plur. 164. 899. 1326. — αἰσχρὰ καὶ ἄδικα 29. — ἄδικα 380. — πάντα 402. 449. 585. — λυγρά 793. — ἄπρηκτα 1031.
ἔργον, τό, 901. 979. — plur. 66. 640. — μεγάλα 75. — δειλά 307. 384. — σχέτλια 733. — ἄδικα 744. — κακά 1150. — αἰσχρά 1177. — ἀτέλεστα 1290. — χαλεπά 1308. — ἐσθλά 1167. — ἡμερτά 1064. — ἐρατεινά 984. — ὀλίγα 914. — τοιάδε 603.
ἔρδω 675. 685. 482. 741. 991. — εὖ 105. 955. 1263. 368. 573. 1266. 1317. — κακῶς 1279. — c. acc. 690. 982. 1086. 1096. 1238. 1180. 1380. — ἔρξαι 178. — c. acc. 508.
Ἔρεβος 974.
ἐρεύνα c. acc. 1151.
ἔρις, ἡ, 494. — οὐλόμεναι 390.
ἔῤῥε 601.
ἐρυθρὸν χρυσόν 450.
[ἐρυκόμενοι c. acc. rei et gen. p. 494.]
ἔρχομαι εἰς 268. 726. — ἐπί c. acc. 1374. — ἔρχευ ὁδὸν 220 et ἔρχεο ὁδόν 331. — ἐρχόμενα κέρδεα 50. — ἐλεύσεαι ἐπὶ c. acc. 1333. — ἦλθε διὰ στομάτων 18. — ἐπί c. acc. 511. 787. — εἰς 783. 784. — c. dat. 1198. — ἦλυθε ἐς 711. — c. acc. 1124. — ἐπί c. acc. 1250. — ἔλθῃ 363. — ἐπὶ c. acc. 633. — ἐς 708. — ἐλθεῖν 1382. — ἐλθών ἐς 127. 417. 1105. — οἴκαδε 1335. — ἐλθοῦσαι ἐς 16.
ἐρῶ ὧδε 22. — c. acc. 492. — c. acc. et dat. 1236. — κακῶς et ἄμεινον c. acc. 796.
ἔρως, ὁ, 1354. 1369. 1350. — ἔρος 1322. — ἔρον 1064. — personif. 1277. — σχέτλιος 1231. — ὡραῖος 1275.
ἐς c. acc. 1) ante conson. 42. 136. 175. 201. 607. 755. 417. 560. 563. 708. 712. 819. 836. 987. 1035. 1084. 1292. — 2) ante vocales: 127. 304. 386. 630. 1324. 1347. — Semper c. verbis movendi præter 919: ἐς ἄκαιρα πονεῖν.
ἔσειμι 863.
ἐσεργόμενον πτωχόν 278.
ἔσθιε 33.
ἐσθλός 431. 875. — φίλος 95. — δαίμων 161. 349. — νόος 223. 792. 1271. 1054. — φρένες 429. — ὄλβος 866. — θεὸς 1135. — σύμβολα 1150. — Ὀθιλιάδης 1234. — ἐσθλόν, τό, 21. 104. 137. 138. 424. 577. 661. 859. 1005. — plur. 4.

35. 289. 652. 694. 1050. 355. 1371. — Ut ἀγαθός, sensu politico: ἀνήρ 186. 189. 234. 1112. — κυβερνήτην 676. — ὁ ἐσθλός 71. 441. 1083. — plur. 35. 57. — Ambigua sunt: 570. 1079. — ἀνήρ 563. 1118. — ἀπόκριτις καὶ ἔργα 1167. — ἐσθλά, τά, 192.
ἐσορᾶω c. acc. 58. 977. 780. 1018. 1110. 1318. 858. — ἐσιδεῖν c. acc. 426. 890.
ἑσπέριος 863.
ἔστε c. imperf. 959. — ἂν c. coniunct. aor. 304.
ἕσχατον ἦμαρ 998.
ἑταῖρος, ὁ, 95. 411. 97. 851. 941. — δειλός 91. — φίλος 113. 753. — πιστός 1367. 1315. 416. — φίλος καὶ πιστός 209. 529. — plur. 115. 595. — φίλοι 643. — πιστοί 79. 645.
ἕτερος 96. 332. 1175. — ἑτέρωσε 332.
ἔτι 28. 41. 53. 977. 984. 1283. — c. compar. 670. 1066. — c. negatione 235. 334. 415. 570. 809. 849. 1246.
ἔτυμα, τά, 308. 713. — ἐτύμως 288.
εὖ 27. 38. 105. 111. 955. 1263. 108. 363. 368. 1266. 1317. 375. 493. 520. 573. 639. 691. 697. 845. 846. 977. 1009. 1169. 1311.
εὐανθεῖς ἀγροί 1200.
Εὔβοιη 784.
εὔβουλος 329.
εὐγενεῖς ἵπποι 184.
εὐδαίμων 653. 1013.
εὐδοκιμεῖν 587.
εὔδοξος 195.
εὕδω 469. 1043. 1045. 1063. 1336.
εὐειδὴς κόρη 1002.
εὐεργετεῖν, ἡ, 548. 574.
εὐθύτερος 806.
εὐκόσμως ἄγονται 242.
εὐλαβεῖν, ἡ, 118.
εὐμαρέως 406. 463. — εὐμαρές c. infin. 845.
εὔνοια, ἡ, 1372.
εὔνους 641.
εὐξύνετος 1164.
εὑρεῖν c. acc. 83. 415. 645. 809. — Med. 344. 1370. — εὑρίσκω c. acc. 79. 449. 849.
εὐρὺς οὐρανός 869. — νῶτα θαλάσσης 179.
εὐρώς, ὁ, 452.
Εὐρώτας 1088. — δονακοτρόφος 785.
εὐσεβέω 145. — περὶ θεούς 1144.
εὐσεβεῖς ἄνδρες 1141.
εὐσεβεῖαι, αἱ, 1142.
εὐστέφανος Κυθέρεια 1339.
εὔτε c. indic. imperf. 356. — εὖτ' ἄν c. coniunct. praes. 70. 394. 842. 1166. 1208. — aor. 49.
εὐτείχης Θήβη 1209.
εὐτράπελα (adv.) 400.
εὔφθογγος λύρη 534.
εὔφραινε c. acc. 1033.
εὐφροσύνη, ἡ, 776. 1256. 1068. — ἀγαθή 1284. — plur. 1324.
εὐφροσύνως διάγειν 766.
εὔφρων 309. — θυμός 765. 1325.
εὐχὴ ποίνιμος 341.
εὔχομαι 13. — c. dat. 171. 1145. — c. infin. 129. 1155.
εὐώδης χῶρος 830.
ἐφαψαμένη c. gen. 6.
ἐφέπομαι 217. — c. dat. 327. 1258. 1073.
ἐφήμενος c. dat. 249.
ἐφημέριος λάτρις 486. — κῆδος 656. — θυμός 966.
ἐφίμερος ὕμνος 993.
ἐφορᾶω c. acc. 1186.
ἐγθαίρω c. acc. 90. 277. 297. 579. 581. 874. 1092. 1094.
ἔγθος, τό, 1247.
ἐγθρὸς ἀνήρ 842. 1130. — πενίη 270. — ὁ ἐχθρός 92. 363. 575. 641. 1219. — c. dat. 601. — plur. 338. 562. 1079. 813. 872. 1023. 1015. 1033. 1107.
ἔχω de hominibus: 1) *habere* c. acc. 74. 87. 91. 109. 112. 122. 158. 214. 312. 222. 228. 232. 269. 319. 318. 346. 360. 367. 383. 446. 452. 460. 475. 508. 546. 514. 525. 536. 561. 562. 572. 602. 606. 614. 667. 676. 683. 698. 701. 718. 792. 814. 860. 895. 898. 904. 908. 910. 928. 998. 1016. 1057. 1061. 1084. 1089. 1090. 1119. 1173. 1178. 1200. 1261. 1302. 1267. 1286. 1327. 1369. 1378. 1384. 1387. — ἐγέμεν 924. — ἔχεσθα 1316. — c. gen. part. 356. — ἔχων 1223. — c. acc. 81. 104. 246. 374. 442. 512. 566. 580. 714. 726. 729. 748. 754. 765. 790. 857. 876. 965. 994. 1008. 1115. 1154. 1156. 1244. 1301. 1348. 1381. — ἐν ταὐτῇ μοίρᾳ ἔχειν c. acc. 378. — ἐν φυλακῇ: ἔχειν c. acc. 439. — νόον ἔχειν c.

ἐπί et dat. 461. — 2) *de rebus:* 459. 506. 885. 1036. 1172. — 3) *se habere* 516. 697. 1091. — ἕξω c. acc. 336. 558. 1304. 1332. — σχήσω (appellere) 586. — Med. c. gen. 32.
ἕως ἄν c. coni. præs. 1327.

ζάω 1192. — ἀπό 1156.
ζεύγλη δύσλοφος 848.
ζευξάμενος c. acc. 952.
Ζεύς 25. 157. 231. 337. 757. 804. 851. 894. 898. 1120. 1387. — Διός 1. 11. 15. — Διά 1045. — Ζῆνα 285. — Ζεῦ 341. 373. 731.
ζηλωτός c. dat. 455.
ζητέω c. acc. 684. 1134.
ζυγὸν δύσλοφον 1023. 1357. — plur. *transtra:* 513.
ζωσαμένη 1290.
ζώω 182. 1143. — βίον 1121. — τερπνῶς 914. — ἀβλαβέως 1154.
ζωὸν στόμα 1230.

ἤ (*aut*) 89. 962. — ἤ - ἤ (*aut - aut*) 485. 1194. — (*utrum - an*) 913—4. — ἤ (*quam*) 92. 182. 424. 577. 1370. 146.
ἦ 674. — ἦ μήν 352. — ἦ γάρ 780.
ἥβα μοι, φίλε θυμέ 877.
ἥβη, ἡ, 527. 567. 629. 1007. 1063. 1070. 1119. 1122. 1326. — ἁρμοδία 724. — ἀγλαός 985. — τιμήεσσα 1021. — ἐρατή 1131.
ἡγεμὰν στάσιος 1082. — plur. 41. 855: urbis.
ἡγέομαι (*regere*) c. dat. instr. 290. — *putare* seq. ὡς 282.
ἠδέ 29. 247. 1067. 1312. — ἠδὲ καί 369. 761. — antec. τέ 723.
ἤδη 605. 667. — νῦν 647, et νῦν — 961. 970. — πολλάκις — 1265. — καί 1097. — γάρ 1229.
ἡδὺ ὕδωρ 960.
ἥλιος, ὁ, 168. 252. 616. 850. — ἡελίου 712. — ὀξέος 426., sed. ἡελίοιο 569. 1143. — φαεσιμβρότου 1185. — personif. 997.
ἠερόεις Τάρταρος 1036.
ἦθος, τό, 967. 1261. — ποικίλον 213. 1071. — κίβδηλον ἐπίκλοπον 965. — δόλιον 1244. — σχέτλιον 1302. — plur. 970.
ἦκα 1274.
ἥκω ἐς 819. — ἥκω ὡς 477: *se habere.*
ἡλίβατοι πέτραι 176.
ἡμαρ ἔσχατον 998. — δούλιον 1212.
ἡμεῖς 316. 513. 762. 983. 1215. — ἡμῶν 228. 469. — ἡμέων 353. — ἡμῖν 235. 345. 467. 833. 1213. 1215.
ἡμέρη, ἡ, 160.
ἡμέτερος 40. 448. 505. 600. 650. 760. 782. 958. 1044. 1046. 1100. 1102. 1250. 1272. 1330.
ἡμίονοι, οἱ, 721. 996. 1201.
ἧμος 864.
ἤν c. coniunct. præs. 35. 94. 186. 211. 515. 519. 682. 929. 932 et suppl. verb. 859. — aor. 93. 109. 697. 1355. 1385. — ἤν τε - ἤν τε c. coni. aor. 379.
ἡνίκα c. indic. præs. 1275.
ἡνίοχος, ὁ, 1268. — κακός 260. — ἀγαθός 1251.
ἠπίαλος, ὁ, 174.
ἤπια νωσάμενος 1298.
ἥρως Σίσυφος 711.
ἡσυχίη, ἡ, 48.
ἥσυχος 331.
ἧτορ δόλιον 122. — φίλον 531.

θάλασσα, ἡ, 673. 179. 1375.
θαλάσσιος νεκρός 1229.
θαλίη ἐρατή 778 — plur. 983.
θάλλει γῆ ἄνθεσι 1276.
θάνατος, ὁ, 273. 1010. 340. 820. 727. 1187. — θανάτοιο 707. 768. sed — ου 273. 1010. 340. 820. 811. — ἀναιδής 207. — ἀεικής 811.
θαυμάζω c. acc. 373. — c. acc. et infin. 191. — οὕνεκα 1349.
θαυμαστός 25.
θεά, ἡ, 5. 14. 1319.
θέλγω c. acc. et dat. instr. 981.
θέμις c. dat. 688. — plur. θέμιστας 1141.
Θέογνις· Θεόγνιδος 22.
θεός, ὁ, 123. 151. 321. 339. 432. 589. 807. 865. 1076. 1189. — fem. ἐσθλή 1135. — μεγάλη 1137. — plur. 142. 169. 171. 490. 171. 202. 271. 328. 358. 601. 463. 514. 540. 591. 660. 731. 734. 762. 810. 822. 824. 1010. 1033. 1117. 881. 1048. 1116. 1144. 1179. 1195. 1145. 1171. 1182. 1297. — δώτορες 134. — ἀθάνατοι 330. 1148. 1280. 556. 653. 944. 1140. — μάκαρες 741. — ἀθάνατοι μάκαρες 759. 834.

Θεότιμος 881.
Θεράπων Μουσῶν 769.
Θερμὰ δάκρυα 1206.
Θεωρεῖν 805.
Θήβη εὐτειχής 1209.
Θηρευταὶ κύνες 1254.
Θηροφόνη Ἄρτεμι 11.
Θήρων 903.
Θησαυρός, ὁ, 409. 1161.
Θησεὺς Αἰγείδης μέγας 1233.
Θνήσκω· ἔθανον 245. 878. 709. 931. 1069. 1193. 1328. — τεθναίην 343. — τεθνάμεναι 181. — τεθνηκώς 1230. — τεθνεώς 1192. — τεθνηότος 1205.
Θνητοὶ ἄνθρωποι 271. 328. 1011. 1171. — ἀνήρ 1034. 1190. — βροτός 591. 1221. — οἱ θνητοί 618. 230. 804. 1078. 1157. 445. 687. 725. 803.
Θοίνη, ἡ, 239.
τεθόλωται κρήνη 961.
Θοαὶ νῆες 12.
Θύγατερ Διός 11.
Θύελλαι, αἱ, 1273.
Θυμοβόροι μέριμναι 1324.
Θυμός, ὁ, 372. 375. 384. 386. 444. 630. 646. 631. 695. 877. 733. 748. 826. 999. 1053. 1091. 989. 1122. 1158. 1160. 1224. 1247. 1305. 1321. 1256. 1295. — ὀμόφρων 81. — φιλοκερδὴς 199. — τώφρων 754. — ἐφημέριος 966. — φίλος 983. — νηλὴς 1125. — εὔφρων 765. 1325. — μάργος καὶ ἀγήνωρ 1301. — ἐκ θυμοῦ φίλον ποιεῖσθαι 62. — ἐνὶ θυμῷ φράζεο 99. — δίχα θυμὸν ἔχω 910. — ἐν θυμῷ βάλεο 1050.
Θυμοφθόρος πενία 155. 1129.
Θύραι ἁρμόδιαι 421. — θύρῃφι 311.
Θυέτω c. dat. 1146.
Θωρήξας 842. — θωρήξομαι πίνων 413. — θωρηχθεὶς οἴνῳ 470. 508. 884.

Ἰαίνεταί μοι ἦτορ 531. — 1122.
ἰάλλοις c. acc. 573.
ἰᾶσθαι c. acc. 433.
Ἰασίου κούρην 1288.
Ἰασίην παρθένον 1288.
ἰαχῇσι 779.
ἰδέαι, αἱ, 128.
ἴδιος 440.
ἴδριες ἄνδρες 499.
ἰδρὼς ἄσπετος 1017.
ἱέρεια θεοῦ 807.
ἱερὴν πόλιν 604. — μέλος 761. — ἱερὰ αἰθόμενα 545.
ἵζω μετά c. dat. 34.
ἵζοι γλῶσσαν 94.
ἱκέτης 144.
ἵκοιο c. acc. 958. 927.
ἵκτινος, ὁ, 1302. — ἀγχίστροφος 1261.
ἵλαος 782, de deo. (ᾰ).
Ἰλίου ἀκρόπολις 1232.
ἰλυῖ 961.
ἱμερόεσσα ᾠδή 532. — χάρις 1319. — γάμος 1293. — ἱμεροέστατε 1117. 1365.
ἱμερτῶν ἔργων 1064.
ἵνα c. coni. 776.
ἰὸς μέλας 451.
ἰοστέφανοι Μοῦσαι 250. — Κυπρογενὴς 1304. 1332. 1383.
ἵπποι εὐγενεῖς 183. — καλὴ καὶ ἀεθλίη 257. — ταχύπτεροι 551. — ὠκύποδες 890. — μώνυχες 997. 1253. 1255. — ἵππος 1249. 1267. — plur. 721. 249. 986. 952.
ἴσον 82. 544. 719. — seq. καί (*æque ac*) 106. — ἴσος (ῐ) δαιμός 678. — ἴσως 224. 271.
ἵσταται 557. — στῆθ' αὐτοῦ 1366. — ἕστηκα ἐν 911.
ἱστία λευκά 671.
ἔσχω (*habere*) 215. — (*retinere*) 140. 816. — c. acc. et ἀπό 384. — Med. ἔσχεο νόῳ 365.
ἴφθιμος 1389.
ἰχθύδεις πόντος 248.

Κάδμος 15.
καθαρὸς νόος 89. — ἄνθος 452. — adv. 198.
καθεζόμενοι παρά c. acc. 1217.
καθεύδειν 471.
κάθημαι ἐπὶ c. dat. 1281.
καταστὰς ὧδε 943.
καθορᾷ c. acc. 168. 616. 850. — κατιδεῖν c. acc. 905.
καθόπερθε c. gen. 451. 679. — sine casu 843.
καθωρμίσθην 1274.
καί 3. 4. 15. 33. 34. 36. 37 etc. — πολλοὺς καὶ μεγάλους 434. μεγάλη καὶ χαλεπή 588. βροτὸς ἄλλος καὶ τίνα θυμὸν ἔχων 748. — coniungit adiect. et sentent. relat. 154. — ἔχων καὶ — νοῇ (part. et verb.) 1008. — hendiadys ἄστρου καὶ κυνός

1040. — ἴσον καί (item ac) 106. — αὖτως καί 1249. — δὶς καὶ τρίς 633. — καί (etiam) bis positum 1345—6. — καὶ - καὶ 71. 174. 175. — καὶ - καὶ - καὶ 1103. — Crasis: 160. 339. 496. 355. 431. 442. 514. 536. 722. 915. 930. 970. 1101. 1249. 1342. 1349. — c. partic. 98. 169. 251. 329. 391. 419. 502. 652. 666. 1045. 1118. 1342. — καὶ μάλα c. partic. 1294. — καί περ c. part. 267. 294. 501. 710. 816. 1060. — καί τε 138. 662. 778. — καὶ γάρ 177. 940. — γὰρ καί 392. — καὶ γάρ τοι 525. — καὶ γὰρ — ἄρα 968. — [καὶ μήν 1058.] — καὶ δή 1107. — καὶ δή νῦν 1316.
καιρός, ὁ, 401.
καίω c. acc. 1145.
κακίη, ἡ, 322.
κακόδοξος 195.
κακοκερδίαι, αἱ, 225.
κακόπατρις γυνή 193.
κακὸς οἶνος 212. — κῆρες 13. 767. — ὕβρις 40. — γλῶσσα 94. — λιμήν 114. — τέλος 136. — χρέος 205. — ἡνίοχος 260. — βίος 304. — μέριμναι 343. 1153. — ἀνήρ 438. 579. 972. 1098. — λάτρις 486. — κέρδος 608. — γῆρας 728. 1011. — πόλεμος 886. — ἔργα 1150. — ἀμοιβή 1263. — ἄλγεα 1295. — μερμήρας 1325. — sine subst. 137. 138. 391. 405. 406. 666. — κακῶν 21. 262. 411. 811. 1175. — κάκιστος ἀνήρ 257. — Substantiv: ὁ κακός 431. 436 — τὸ κακόν 50. 162. 151. 167. 202. 211. 299. 357. 359. 423. 424. 442. 577. 661. 736. 742. 875. 1051. 1154. 1156. 1175. — plur. 60. 82. 172. 192. 289. 320. 342. 355. 389. 397. 443. 593. 735. 955. 1029. 1114. 1121. 1123. 1169. 1213. — κάκιστον 273. — μέγα κακόν 571. — πολυάρητον 819. — μυρία 1371. — Politico sensu: ἀνήρ 31. 49. 69. 101. 113. 153. 187. 279. 306. 321. 526. — substant. 35. 44. 108. 109. 185. 189. 190. 289. 305. 315. 369. 613. 679. 682. 798. 893. 1109. 1112. 1133. 1165. 1168. — κακίους 1111. — Ambiguum: 1118. — κακὰ λεσχάζω 613. — adv. 279. 368. 589. 655. 796. 845. 846. 1130. 1279.
κακότης, ἡ, 42. 360. 433. 855. 1061. 547. 1025. 1377. 836. 913. 1027. 1176. 1310. — plur. 623. — Politico sensu fort. 524.
κακοφόγος πόλις 287.
καλέω c. infin. 1207. — κέκληκε c. acc. 1229. — κληθεὶς ἐς 563.
καλλίροος ποταμός 1088.
κάλλος, τό, 933.
κᾶλός 242. 609. 1047. 1106. 1329. 1377. — ἔπος 16. — ἵππος 257. — ἄνθος 1019. — πόλις 1216. — λειμών 1251. — παῖς 1336. 1350. — ἔρως 1369. — τὰ καλά 683.
κᾶλός 17. 282. 652. — ὕδωρ 960. — ἄνθος 994. — παῖς 1259. 1280. 1282. 696. — κάλλιστος 7. 255. 1004. 1117. 1365.
καλυψαμένη 579.
κάματος, ὁ, 925.
κάρη, ἡ, 1024.
καρδίη, ἡ, 361. 977. — καρδίη 1236. — δεξιτέρη 366. 1030. — μέλαινα 1199.
καρποί, οἱ, 827.
καρτερός 311. — στέφανος 1260.
κασίγνητος, ὁ, 99.
Κάστωρ 1087.
καὶ λῖτα 1063 (= κατὰ λ.).
κατά c. gen. 176. 1206. 1278. — λέγω 1239—40. — c. acc. 23. 247. 599. — 142. 350. 213. 903. 923. — οἱ κατ' αὐτόν 935.
κατέβην εἰς 974. 1014. — εἴσω 917.
κατὰ — βαλόντες c. acc. 671.
κατὰ — δαῆναι c. acc. et gen. 969.
[κατὰ — διδάσκεις c. acc. 651.]
καταδὺς, ἐς, 1035.
κατάειφ', ὡς, 516.
καταθνητοὶ ἄνδρες 897.
καταθύμιος 617. 1086. 1238. 1283.
καταισχύνεις c. acc. 650. — καταισχῦναι c. acc. 502.
κατακείμενος 423.
κατακλῖναι c. acc. 1181.
κατακρύψαντες c. acc. et dat. instr. 1061.
κατέμαρψε c. acc. 207. 950.
κατέμεινας c. acc. 1373.
καταπαύσομεν c. acc. 1133.
κατὰ — πίῃ c. acc. 680.
καταρῶνται c. infin. 277.
κατὰ — ῥέει c. gen. 1017.
κατατίθημι· καταθήσω c. acc. rei et dat. pers. 1161. — κατθείης 276.

— Med. 409. — καταθέσθαι c. acc. 717. 983.
κατέτριβον c. acc. et ἀμφί c. dat. 55.
κατάγαρμα, τό, 1107.
κατέρρηξε c. acc. 467.
κατέχω c. acc. 292. 322. 394. 604. 745. — c. παρά et dat. 262.
κατόπισθε 280.
καχεταιρίη, ἡ, 1169.
κέ et κέν 1) in sententiis principalibus c. *optat. præs.* 58. 104. 573. 641. 747. 765. 1110. 1178. — c. *indic. imp.* 900. — c. *optat. aoristi* 83. 127. 645. 809. 996. — 2) in sent. relat. c. *coniunct. præs.* 96. 919. — *aor.* 96. 633. 807. — *perf.* 300. — c. *opt.* 1187. — 3) in sent. condic. εἴ κε c. *coniunct. præs.* 1177.
κεῖθεν 711.
κεῖμαι 428. 1317. — c. ἐν 48. 240. 320. 555. 632. 646. 1268. — ἔνερθε c. gen. 568. — c. adv. 845.
κεῖνος 47. 223. 308. 479. 1042. 1090.
κείρε c. acc. 829. — pass. 892.
κέλευθος, ἡ, 553.
κελεύω c. infin. 468. 471. — ἐκέλευσε c. infin. 1101.
κενεόφρων δῆμος 233. 847.
Κένταυροι ὠμοφάγοι 542.
κεντέω c. acc. 371.
κέντρον ὀξύ 847.
κέρδος, τό, 86. 403. 466. 133. 201. 566. — αἰσχρὸν καὶ κακόν 608. — plur. 50. 823. — οἰκεῖα 46. — δειλά 835.
κεδθος, τό, 243 (plur.).
κεφαλή, ἡ, 503. 978. 1022. 1260. — δουλείη 535. — ἄκρη 447. — ἀκροτάτη 1012.
κηδεμόνες παῖδοι 360. — πιστοί 645.
κῆδος ἀλλότριον ἐφημέριον 656. — κήδη 1042.
κήρ, ἡ, 208. — δισσαί 837. — καναί 13. 767.
κῆρ ἀχνύμενος 619.
κῆρυξ, ὁ, 887.
Κήρινθος 891.
κίβδηλος ἀνήρ 117. — χρυσός 119. — ἦθος 965. — κιβδηλότατον 123.
κιγκλίζω c. acc. 303.
κιθάρη, ἡ, 778.
κίνδυνος, ὁ, 557. 585. 637. 1257.
κινέω c. acc. 304.
κιχεῖν c. acc. 1300. — 340.
κλαίω 1041. 1217. — c. acc. 1070. 1132. 1267. — κεκλαύσεται 1203.
Κλεάριστε 511. 514.
κλεῖται ἑκατόμβαι 777.
κλέος, τό, 245. — μέγα 867.
κλέπτω c. acc. 600. — κλέψας 1311. — pass. 20.
κλημάτινον πῦρ 1360.
κλινόμενος οὐδετέρωσε 946. — κεκλιμένη ναῦς 856. — πόλις c. dat. 1216.
κλισμὸς βασιλήιος 1191.
κλῦθί μοι 4. 13.
κόμη, ἡ, 829. — ξανθαί 828.
κονίη, ἡ, 1268.
κόρακες, οἱ, 833.
κορέσσαι c. acc. 229. — ἐκορέσθης c. gen. 1249. — c. dat. 1269. — κεκορημένος c. dat. 751.
κόρη, ἡ, 1002.
κόρος, ὁ, 153. 605. 693. — c. gen. 596. — λευγαλέος 1174.
κορυφαί, αἱ, 879. — ὑψηλαί 1292.
κοσμήσω c. acc. 947.
κόσμος, ὁ, 677.
κούρη, ἡ, 1288. — plur. 15.
κοῦφος νόος 498. 580.
κρατερός c. gen. 480. — κρατερὴ ἀνάγκη 195. 387. — λέων 294. — ποῦς 815.
κράτος, τό, (de deis) 171. 376. — (de hominibus) 46.
κρέα, τά, 293.
κρείσσων σοφίη 218. 1074. — νόος 631. — κρέσσονες ἀθάνατοι 618. — ἡμίονοι 996. — γνώμη 1173.
κρέμαται ἐκ 1371.
κρήνη, ἡ, 962. — μελάνυδρος 959. — ψυχρή 1252.
κριτήρ, ὁ, 493. 643. 981.
κριθαί, αἱ, 1249. 1269.
κέκριται 1038. — κεκριμένον c. dat. et πρός c. gen. 381.
Κρονίδης 377. 738. 804. 1346.
κρύπτω c. acc. 966. — κρύψαι c. acc. 1343 — c. dupl. acc. 1196. — κεκρυμμένα c. dat. 681.
κτήσεται c. acc. 200.
κτέανα, τά, 1009. — ἀλλότρια 1149.
κτείνε c. acc. 824.
κυάνεαι πύλαι 709.
κυβερνήτης, ὁ, 576. — ἐσθλός 675.
κυδίστη ἀρετή 904.
κῦδος, τό, 464.
Κυθέρεια εὐστέφανος 1339. — δολοπλόκος 1386.

κυλίνδομαι ἐν 619.
κῦμα, τό. 680.
Κύπρις θεά 1320.
Κυπρογενής 1308. 1385. — ἰοστέφανος 1304. 1332. 1383. — γρυσῆ 1382. — voc. Κυπρογενές 1386 et Κυπρογένη 1323.
Κύπρος, ἡ, 1277.
Κύρνε 19. 28. 39. 43. 53. 69. 72. 76. 78. 92. 102. 118. 120. 132. 133. 148. 150. 151. 159. 174. 176. 180. 181. 183. 213. 220. 234. 236. 247. 300. 319. 324. 328. 330. 332. 333. 336. 338. 355. 359. 362. 410. 412. 544. 550. 632. 654. 655. 806. 812. 817. 820. 822. 834. 896. 897. 1028. 1029. 1038. 1071. 1081. 1104. 1109. 1133. 1162. 1171. 1176. 1178. 1179. 1185. 1218. 1220. 1222. 1223. 1225. 1354. — φίλε 539.
κυφὸν ἄροτρον 1201.
Κυψελίδαι 894.
κύει πόλις 39. 1081.
κύων 1040. — plur. 1256. — θηρευταί 1254.
κωμάζω 886. 1065. 1207. 1352. 1351.
κῶμος, ὁ, 829. 940. 1046.
κωτίλλω 816. — c. acc. 363. 488. — μαλθακά 852.
κώτιλος ἀνήρ 295.

λάβρος ἀνήρ 634. — adv. 988.
ἔλαγον c. acc. 453. — c. gen. 666. 729. 934. 1111.
Λάκαινα κόρη 1002.
Λακεδαίμων δίη 1087.
ἔλαβον c. acc. 76. 336. 357. 385. 820. 918. 1231.
λανθάνω· λήσει c. part. 20. — ἔλαθον c. part. 1311. — c. acc. et part. 144. 599. — λελήθῃ c. part. 121. — λήσομαι c. gen. 2.
λάξ 815. 847.
λαοί, οἱ. 53. 776.
λάτρις κακὸς ἐφημέριος 486. — plur. 302.
λάχος, τό, 592.
λῇ 299. — optat. λῴης 993.
λέγω c. acc. 308. 565. 1047. 1180. — et μετά c. dat. 763. — et κατά c. gen. 1239. — κακῶς c. acc. 1130.
λειμὼν καλός 1251.
λεία γένυς 1327.
λείψω c. acc. 569. — ἔλιπον c. acc. 1138. — pass. 932.
λεσχάζω κακά 613.
λευκὸν ὕδωρ 448. — ἱστία 671.
λέων 293. 949.
λήγω c. gen. 999.
λήθη, ἡ, 705.
λήθειν c. acc. 310.
λήιον βαθύ 107.
Λήλαντος 892.
Λητοίδης 1120.
Λητώ 5. — Λητοῦς 1.
λίην 359. 372. 478. 559. 593. 840. 887.
λίγ' ἀειδέμεν 939.
λιγέα ᾄσονται 242.
λιγύφθογγοι αὐλίσκοι 241.
λίθος ἄφθογγος 568.
λιμὴν ἄλλος 460. — κακός 114.
λίμνη τροχοειδής 7. — πορφυρέη 1035. — μεγάλη 1098.
λιμός, ὁ, 605.
λιπαρὴ πόλις 947.
λίσσομαι c. gen. 1330.
λῖτα, τά, 1063.
λόγος, ὁ, 1) 1221. 1055. 254. 981. — αἱμόλιοι 704. — σκολιός 1147. — 2) *ratio:* 418.
λοξὸς αὐχήν 536.
λυγρὰ ἔργματα 793.
λύρη, ἡ, 975. — εὔφθογγος 534.
λυσίκακος ὕπνος 476.
λυσιμελὴς δίψα 838.
λύσις, ἡ, c. gen. 180. 1010. — c. ἐκ 1385.
λῴστος 800. 96. 424. 690. 853. — λῷστον c. infin. 255. 559.

μά c. acc. 1045.
Μάγνητες, οἱ, 603. 1103.
μαίνομαι 313. 1053.
μάκαρ (de hominibus) 1013. 1173. — (de deis) plur. 204. 741. 759. 834.
μακρὴ ὁδός 72. — μακρὰ βοᾶν 887.
μάλα c. adi. 95. 501. 617. 663. 1342. — c. adv. 520. 663. 674. — c. verb. 313. 797. 1294. — μᾶλλον 226. 598. 908. —
μάλιστα 173. 523. 819.
μαλθακὸς ὕπνος 470. — μαλθακὰ κωτίλλων 852.
ἔμαθον 578. — c. acc. 37. 307. 754. — c. ἀπό 28. — μαθήσεαι ἀπό 35.
μανίαι, αἱ, 1231.
μάντεις, οἱ, 545.
μάργος, ἀνήρ 581. — θυμός 1301.
μαρνάμεθα περί c. gen. 888.

μάρτυς, ὁ, 1226.
μάταιος 1) *vanus:* 141. 1239. — ματαιότεροι νόον 1025. — ματαιοτάτη γάρις 105. — 2) *temerarius:* 487. 492. 507.
μάτην (*temere*) 523.
μαυροῦσθαι 192.
μαχέσασθαι πρός c. acc. 687.
μῶσθαι c. acc. 771.
μέγας 14. — δύναμις 34. 374. — ἔπος 159. — πῆμα 361. 872. 900. — ἀμπλακίη 404. 632. — ὄνειδος 508. — κακόν 571. — ἄτη 588. — ἀμηχανίη 646. — πόντος 691. — κλέος 867. — οὐρανός 869. — πένθος 909. — ἀγαθόν 957. — ἀρετή 1074. — λίμνη 1098. — δῶμα 1124. — θεός 1137. — Θησεύς 1233. — ἔργα 75. — μισθοί 434. — ἀθάνατοι 1170. — μεῖζον 338. 517. — μέγιστον 111. — βασιλεύς 285.
μεθῆκας c. acc. 1313. — μεθεῖς c. acc. 1151.
μέθυσις γαλεπή 838.
μεθύω 478. 482. 485. 840. 488. 627. 628.
μείλιχον, τό, 365.
μείρομαι· ἔμμορε c. gen. 234. — εἱμαρμένα δῶρα 1033.
μελάνυδρος κρήνη 959.
μέλας ἰός 451. — αἷμα 349. — νέφος θανάτοιο 707. — γαῖα 878. — δῶμα Ἅιδεω 1014. — κραδίη 1199.
μελεδαίνω c. infin. 185. — c. gen. 1129.
μελέδημα, τό, 789.
μελεδῶναι γαλεπαί 883.
μελέτη, ἡ, 924.
μελιτηδής οἶνος 475.
μέλλω c. infin. aor. 152. 661. 1076. — c. infin. fut. 586. 1077. — ἤμελλε c. infin. præs. 906. — ἠμέλλησα c. infin. aor. 260.
μέλος ἱερόν 761.
μέλω 584. — c. dat. pers. 422. 612. 800. 1048. 1320. 1376. — Med. 296. — μελήσω c. dat. pers. 245. 1043. — μέμηλε c. dat. pers. 132. 251.
μέμφεται c. acc. 797. 873.
μέν, seq. δέ 8. 14. 19. etc. — sine δέ: 5. 158. 237. 731. 931. 997. 1249: nonnulla fort. mutilata. — seq. αὐτάρ: 647. 757. 1055 et ἀτάρ 853. — seq. ἀλλά 1259. — μὲν γάρ: 35. 41. 291. 395. 783. 905. 915. 929. 1212. — γὲ μέν 1095. 1215. — οὐδὲ μέν 611. 1080. 1142. — οὐ μὲν δή — γε 1314.
μενοινάω 461.
μένω παρά c. dat. 467. 493. 627. 628. 1127. — 1006.
μέριμναι, αἱ, 766. — κακαί 343. 1153. — θυμοβόροι 1323.
μέρμηραι κακαί 1325.
μέρος, τό, 453.
μεσηγύ, τό, 553.
μέση ὁδός 220. 331 (σσ). — παῖς 265. — τὸ μέσον 495. 678. 839. 994 (σσ). 1164 (σσ). — plur. 3. 335.
μετά c. gen. 353. 792. 885. 339. 652. — μεταβλητήρος ἀείδειν 1065. — c. dat. 33. 733. 739. 763. — c. acc. 71.
μεταδοίης c. dat. pers. et acc. rei 925. — μεταδοῦν c. gen. 104.
μεταπρέπει c. dat. 937.
μετέχω ἴσον c. gen. 82. — c. gen. r. et μετά c. gen. p. 354.
μέτριος ἀνήρ 615.
μέτρον, τό, 501. 694. — c. gen. 475. 479. 614. 876. 1119. — plur. c. gen. 1326.
μέχρι c. gen. 1299.
μή c. *imperat. præs.* 31. 87. 191. 1349. 371. 484. 487. 485. 578. 1123. 1165. 1211. 1240. 1283. 1351. — c. *coniunct.* 963. 1295. — c. *infin.* 425. 690. 770. 840. 890. 47. 740. — *in sent. relativ. c. indic.* 416. 492. 631. 1040. 1186. 1255. — c. *coniunct.* 154. 1086. 1238. 746. — c. *optat.* 84. 689. 800. — *in sent. condicion. c. indic.* 540. 871. 957. — c. *coniunct.* 932. 1355. 1385. — c. *optat.* 343. 642. 1188. — *in sent. final.* 546. 735. 1307. — δέδοικα μή 39. 506. 507. 541. 680. 1081. — κίνδυνος μή 1257. — *in sent. consecut.* 919. 1364. — c. *partic.* 745. — *in votis:* 979.
μηδέ, post μή, 30. 48. 156. 285. 426. 461. 468. 469. 471. 657. 745. 981. 1296. — post sent. positiv. c. imperat. 29. 332. 353. 359. 887. 1031—3. — c. coniunct. 1310. — μηδ' ὅτιοῦν 64. — μηδὲ — ὅλως 73.
μηδείς 61. 62. 64. 101. 152. 158. 219. 280. 283. 335. 401. 364. 467. 547. 657. 734. 764. 913. 990. 1154. 1156.

Μῆδοι, οἱ, 764. 775.
μηκέτι 68.
Μήλιος πόντος 672.
μήν 352. — οὐ μὴν οὐδέ 1203.
μῆνις ἀθανάτων 400. 750. 1297.
μήποτε c. imper. 69. 155. 461. 1151. 1165. — c. infin. pro imper. 113. 159. 323. — c. coniunct. 333. 963. 1051. 1217. — in votis: 52. 789. — final. 76. — οὐ μήποτε 659.
μηρία ἀγλαά 1145.
μήτε — μήτε 129. 284. 559. 593. 793. 823. 1180.
μήτηρ, ἡ, 131. — πενίη μήτηρ ἀμηχανίης 385.
μήτις 1317. — μήτι 1195.
ἔμιξε c. acc. 190.
μικρὸς παῖς 254. — χάρις 607. — χρόνος 1273.
μιμεῖσθαι 370.
μίμνησκε c. acc. pers. et gen. rei 1123. — μνήσομαι c. gen. 476. 1056. — μεμνημένος 755.
ἔμιμνε c. acc. 907.
μίν (homo) 195. 310. 935. 1127. 1347. — (leo) 293. — (γνώμη) 1173. — (χρησμός) 806.
μινύθει κραδίη 361.
μίσγειν θυμὸν ὁμῶς 444.
μισθοὶ πολλοὶ καὶ μεγάλοι 434.
μνῆμα, τό, 112. 1358.
μνήμη, ἡ, 798. 1114.
μνηστεύει ἐκ 1112.
μνηστὴ ναυτιλίη 1202.
μνηστῆρες, οἱ 1125.
μογῆσαι c. acc. 71.
μοῖρα, ἡ, 1) *pars* 150. 378. — *sors, fatum* 340. 820. 356. 1188. 606. 817. 818.
μόλιβδος, ὁ, 417. 1105.
μόνη 1135. cf. μοῦνος.
μόρσιμος c. infin. 1328.
μορφή, ἡ, 1259.
μοῦνος 696. 222. 772. — adv. 130.
Μοῦσαι 15. 769. 1056. — ἰοστέφανοι 250.
μοχθίζω 164.
μόχθοι ἀργαλέοι 1338.
μυθέομαι εὖ 493. — c. acc. 481.
μῦθος ἀπειθής 1236. — σώφρων 756. — σαόφρονες 437.
μυρία κακά 1371.
μυρόμεναι 730.
μυχοὶ ἅλιοι 1128.
μωμέομαι 169. — c. acc. 369. — μωμήσομαι c. acc. 1079. — μωμήσαιτο c. acc. 875.
μῶμος, ὁ, 1186.
μώνυχες ἵπποι 997. 1253. 1255.

ναὶ μὰ Δία 1045.
ναίω ἐν 1088. — ναίων αἰθέρι 757.
ναῦς, 1361. — ναῦν 680. — νηῦς 84. 856. — νηός 513. — θοαί 12.
ναυτιλίη μνηστή 1202.
νεβρὸν ὀπὲξ ἐλάφοιο 949.
νεῖκος, τό, 90.
νεκρὸς θαλάσσιος 1229.
νεμεσῶσι θεοί 660.
νέμεσις, ἡ, (de deis) 280. 1182.
ἐνέμοντο ἔξω τῆς πόλεος (homines) 56.
νέος ἀνήρ 241. 1352. — γυνή 457. — substant. 935. 1320. 1354. — νεώτερος 789.
νεότης, ἡ, 272. 629.
Νέστωρ ἀντίθεος 714.
νέφος μέλαν θανάτοιο 707.
νηλὲς θυμῷ 1125.
νήπιος 439. 483. 1039. 1069.
νῆσος, ἡ, 247. — περικαλλής 1277.
νήφω 478. — νήφων 628. — νήφοσι 481. 627.
νικᾷ c. acc. 972. 1068. 466. — ἐνίκησα c. acc. 292. 1286. 1310.
νίν 364.
νοεῖν c. acc. 946. 1008. 737. — νῶσα 970. — νωσάμενος 1298.
νόημα, τό, 435. 985. 1083. 1149.
νομίζειν κακῶς τὰ δίκαια 279.
νόμοι, οἱ, 54. — ἐκτράπελοι 290.
νόος, ὁ, 87. 91. 121. 125. 142. 202. 203. 365. 367. 375. 377. 379. 395. 397. 439. 461. 500. 507. 598. 629. 631. 622. 633. 650. 686. 760. 814. 1016. 1025. 1052. 1053. 1163. 1237. 1267. — νόοιο 705 et νόου 223. 480. — νοῦς 1183. 350. 898. — τὸν ἐόντα 36. — πιστός 74. 88. 698. — καθαρός 89. — ἄπληστος 109. — ἄρτιος 154. — τλήμων 196. — ἐσθλός 223. 792. 1054. 1271. — κοῦφος 498. 580. — ἀγαθός 1183.
νόσφι c. gen. 766. — νόσφιν c. gen. 166.
νοσφισθείς 94. — δόμων 1291.
νοῦσοι πᾶσαι 274. — βαρεῖαι 728.
νύ 1363.
νῦν 48. 57. 58. 228. 289. 456. 636. 671. 1047. 1109. 1110. 1309. 1312.

— τὰ νῦν 604. — οἱ νῦν ἄνθρωποι 616. — νῦν μὲν — τοτὲ δέ 217. 1073. — post sent. condicion. 669. 741. 909. — δὴ νῦν 853. 1095. 1316. — ἤδη νῦν 647. — νῦν ἤδη 961. 970.
νύξ, ἡ, 160. 664. 1274. 1376. — πᾶσαι 474. — δνοφερή 672. — προτέρη 940. — ἐκ νυκτῶν 460.
νῶτα, τά, 249. — εὐρέα θαλάσσης 179.

ξανθὴ Ἀταλάντη 1291. — κόμαι 828.
ξεῖνος, ὁ, 143. — πατρώιος 521. — ξεῖνοι (opp. ἔνδημοι) 793. — ξένοι ἀλλοδαποί 1254. — τὰ ξείνια 522. —
ξενίη, ἡ, 518.
ξόλον σκληρὸν ἢ μαλακόν 1194.
ξυνόν 1005. 1007.
ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς 557.

ὁ, ἡ, τό (pron. demonstr.) 33. 34. 51. 104. 256. 266. 277. 349. 392. 565. 584. 632. 683. 723. 814. 871. 883. 1183. 1240. 1258. — τά τε καὶ τά 398. — ὁ μέν . . . . ὁ δέ 225. 395. 489. 490. 528. 587. 686. 873. 901. 1061. 1115. — ὁ μέν . . . . . ὃς δέ 205 et χρήματα δέ 317.
ὁ, ἡ, τό (artic. sæpe, et c. substant. et c. adiect. et c. adverb. et c. particip., non c. pronom. demonstr.
ὁ, ἡ, τό (pron. relat., sed in singul. casibus tantum obliquis) 132. 216. 256. 451. 462. 481. 490. 501. 583. 584. 591. 716. 879. 880. 1096.
ὅδε, ἥδε, τόδε 20. 39. 41. 52. 53. 56. 61. 354. 455. 541. 543. 604. 659. 699. 755. 757. 776. 782. 790. 855. 1003. 1057. 1081. 1321. 1387. — sine substant. 203. 263. 283. 350. 467. 833. 1045. 1073. 1175. — τῇδε (adv.) 217.
ὁδμὴ ἀμβροσίη 9.
ὁδός, ἡ, 382. 691. 911. 1166. — μέση 220. 331. — μακρή 72. — ὀρθή 945.
ὀδυνηρότερον 896.
Ὀδυσσεύς 1123.
οἱ (*sibi*) 178. 186. 391. 405. 519. 1256. 1376.
οἰζυροὶ ἄνδρες 65.
οἴκαδε 334. 476. 844. 1229. 1335.
οἰκεῖα κέρδεα 46.
οἰκεῖν 145. — c. acc. 1210.
οἶκος, ὁ, 566. 194.
Οἰκιάδης ἐσθλός 1234.
οἶμοι c. gen. 891.
οἰμωγθείς 1204.
οἰνοβαρέω κεφαλήν 503.
οἰνόπεδον ἀγαθόν 892.
οἶνος, ὁ, 211. 261. 413. 484. 477. 497. 500. 504. 470. 506. 509. 841. 873. 879. 1039. — μελιηδής 475.
οἰνοχοείτω 473.
οἶος 1072. 898. — οἷα 446. 514. 604. — οἷάπερ 27. 667. — οἷά τε 1049. 1123. 1380.
οἴχεσθαι c. part. 1102. 1297. — ᾤχετο 1137. — ἐς 1292.
οἰωνοί, οἱ, 545.
ὀκνέω c. infin. 351.
ὄλβιος 165. 167. 934. 1013. 1253. 1335. 1375.
ὄλβος, ὁ, 153. — ἀπήμων 383. — ἐσθλός 865.
ὀλεσήνορες ὅρκοι 399.
ὀλίγη τιμή 234. — αἰδώς 253. — χώρη 822. — plur. 636. — ἄνδρες 150. — χρήματα 145. — ἔργα 914. — τὰ ὀλίγα 1156.
ὀλιγοχρόνιος ἥβη 1020.
ὤλεσα c. acc. 43. 542. 568. 605. 831 (σσ). 894. — ὀλεῖται 867. — ὤλετο ἐκ 1232. — ὄλωλε 291. 647. μηδὲ ὄλως 73.
ὀλοφύρομαι c. acc. 1131.
Ὀλύμπιος Ζεύς 341. 851.
Ὄλυμπος, ὁ, 1347.
ὁμάρτει c. dat. 1165.
ὁμηλικίη, ἡ, 1018.
ὁμῆλιξ, ὁ, 1063.
ὁμιλέω c. dat. 37. 597. 1243. 1377.
ὁμόσαι 659.
ὁμοῖος 637. 1267. — c. dat. 415. 713. 1193. 1257.
ὁμόφρων θυμός 81.
ὁμφὴ θεοῦ 808.
ὁμῶς 252. 270. 930. — ὁμῶς μίσγειν θυμόν 444. — ὁ . . . . . καί 495. 497. 1019. — ὁ . . . . . τε καί 179. — ὁ . . . . . ἠδὲ καί 369. — ὁ . . . . . τέ . . . . . τέ 935.
ὄμως 384. 1029. 442.
ὄναρ, τό, 1020.
ὀνείδισας c. dat. pers. et acc. rei 1115.
ὄνειδος μέγα 508. — αἰσχρόν 546. 1378.
ὤνησας c. acc. 1265. — ὠνήμην 1380.
ὄνομα ἄφθιτον 246.

Ὀνομάκριτε 503.
ὀνομαστός 23.
ὄνοι, οἱ, 183. 996.
ὀξὺς ἠέλιος 426. — κέντρον 848. — βοᾶν 1197. — ὀξυτέρῃ καρδίῃ 366. 1030.
ὄπασα c. dat. pers. et acc. rei 151. 321.
ὀπηδεῖ c. dat. 933.
ὀπιζόμενος θεῶν μηδέν 734. 1148.
ὀπίσσω 735.
ὁπόσον 905. — ὁπόσους 168. 850.
ὁπόταν c. coni. præs. 565. 989. — — aorist. 843.
ὁπότε c. coni. aor. 231. — c. ππ 531. 749. (præs.).
ὅπου c. coni. aor. 922.
ὅπως 1076. 1181. — c. superl. 427.
ὁράω c. acc. 93. 1059. 1143. — c. acc. et part. 857. 932. — πρός c. acc. 747. — ὄψομαι οὐδὲν ἔτι 570. — εἶδον 216. 450. — c. acc. 915. 920. 922. — ἄκρον ἰδεῖν c. acc. 594.
ὀργή, ἡ, 98. 214. 215. 312. 964. 1059. 1072. 1073. 1223. 1258. 1301.
ὀρθὴ ὁδός 945. — ἐς ὀρθά 304.
ὀρθώσαι c. acc. 760.
ὀρθρίη ἔσειμι 863.
ὀρίνῃς με θυμόν 1295.
ὅρκια θεῶν 824.
ὅρκος, ὁ, 200. 284. — ὀλεσήνορες 399. — αἰτιρός 745. — πιστοί 1139.
ὁρμή, ἡ, 986.
ὄρνις, ἡ, 1197. — σμικρή 580.
ὄρωρε πένθος ἐμοί 909.
ὄρος, τό, 1292.
ὄρφνη, ἡ, 1077.
ὀρχηθμός, ὁ, 791.
ὅς, ἥ, ὅ (relat.) c. indic. 11. 15. 34. 54. 85. 91. 97. 152. 162. 164. 169. 215. 228. 231. 237. 251. 337. 346. 389. 412. 439. 492. 582. 598. 602. 660. 663. 675. 721. 803. 813. 821. 851. 859. 866. 871. 907. 908. 915. 920. 934. 1087. 1127. 1130. 1131. 1148. 1184. 1186. 1223. 1253. 1263. 1299. 1341. — c. coniunct. 296. 405. 973. — c. optat. 84. 350. 382. 800. — ὅς κε c. coniunct. 96. 300. 633. 919. — c. optat. 1187. — ὃς ἄν c. coniunct. 406. 479. — ὃς δή 175. 389. 1125. — ὅ δή (ideo) 909. — ὃς ἄρα 599. — ὅς περ 1312. 542.
ὅς (demonstr.) 169. 800. — ὁ μέν . . . ὃς δέ 205.
ὅς (*suus*) 920.
ὁσίη δίκη 132.
ὅσος 251. 606. 999. — ὅσσος 93. 139. 996.
ὅστε 196. 197. 336. 386. 410. 466. 689. 690. 703. 1124. 705. 827. 1198. 709. 987. 737. 1069. — ὅς τε περ 395.
ὅστις c. indic. 17. 160. 214. 312. 221. 367. 814. 1016. 403. 416. 431. 631. 719. 802. 817. 818. 903. 1039. 1048. 1101. 1173. 1255. 1335. 1375. — c. coniunct. 154. 609. 744. 912. 1013. 1086. 1238. — c. optat. 733. — ὅστις ἄν c. coniunct. 469. 964. — c. opt. 81. — ὅστις κε 807. — ὅστις δή 707. 1173. — ὁτιοῦν 64. — idem ac ἐάν τις 744. 1006.
ὅταν c. coniunct. præs. 153. 482. 1036. — aor. 44. 243. 363. 723. 989. 1093. — ὅταν δή c. c. pr. 497.
ὅτε c. indic. 5. 12. — c. coniunct. 694. — ὅτε δή c. opt. 1189. — τῆμος ὅτε c. opt. 997.
ὅτι (*daß*) 1305. — (*quod*) 1200.
ὅτις 676 cf. ὅστις.
οὐ 17. 83. 125. 164 etc. — οὔ τοι 457. 578. 641. 1237. 1352. — οὐ γάρ τοι 1285. — οὐ μὲν δή . . . . γε 1314. — οὐ μήποτε 659. — οὐ μὴν οὐδέ 1203.
οὐδέ 2. 21. 25. 83. 86. 118. 125 etc. — οὐδὲ τότ' οὐδέ 245. — οὐδὲ μέν 611. 1080. 1142. — οὐ μὴν οὐδέ 1203. — οὐδέ νυ 1363.
οὐδείς 133. 143. 159. 165. 167. 299. 370. 430. 441. 726. 799. 801. 902. 932. 973. 1079. 1140. 1364. 411. 688. — οὐδέν 117. 131. 141. 221. 287. 391. 482. 512. 530. 548. 700. 788. 895. 570. 1066. 1223. 1225. 456. — adv. 25. 407. 235. 440. 1148. 1265. — c. subst. 43. 66. 170. 227. 409. 1161. 462. 615. 1185. 654. 798. 809. 854. 956. 1340. 1182. 1266. 1368.
οὐδετέρωσε 945.
οὐκέτι 479. 504. 678. 930. 1139. 1142. 1242. 1337. 1303. — per tmesin 849.
οὐλομένη ἀχρημοσύνη 156. — γῆρας 272. 527. 768. 1012. 1021. — ἔριδας 390. — πενίη 1062. — ὕβρις 1174. — δυσφροσύναι 1190.
Οὔλυμπος, ὁ, 1136.
οὖν 75. 171. 407.
οὕνεκα (daß) 671. 854. 1349.

οὔποτε 1. 20. 326. 436. 438. 535. 867. 915. 1023. 1256. 1327. — per tmesin: 538. 874. 1245.
οὔπω 24. 706.
οὐρανὸς μέγας εὐρύς 869.
οὖρος γῆς 826.
οὖς, τό, 887. — οὔατα 1163.
οὔτε . . . . . οὔτε 26. 54. 60. 103. 107. 165. 172. 177. 268. 368. 397. 443. 463. 478. 517. 537. 641. 749. 801. 809. 840. 866. 874. 925. 938. 947. 975. 1035. 1092. 1114. 1205. 1207. — οὔτε . . . . . ὡς δ' αὖτως . . . οὐ 1158. 1267.
οὔτις [1187.] — c. subst. 787. 1095. — οὔτι 696. 811. 1175. 818. — οὔτι μάλα 95. 617.
οὗτος 91. 491. 539. — τοῦτον 908. 1055. — ταύτην 193. 717. — τοῦτο 14. 18. 123. 124. 210. 258. 430. 432. 487. 566. 626. 659. 688. 706. 732. 743. 1005. 1076. 1086. 1096. 1179. 1238. 1284. 1306. 1356. 1378. — οὗτοι 638. — αὗται 1057. — ταῦτα 31. 37. 49. 58. 99. 405. 406. 483. 612. 681. 725. 741. 753. 977. 1048. 1050. 1110. 1309. — τούτων 134. 356. 822. 839. 912. 934. 967. 1066. 1176. 1184. — τούτοις 316. 1312. — τούτους 83.
οὕτω 191. 1083. 1349. — οὕτως 31. 335. 339. 345. 413. 496. 788. — οὕτως ὡς 68. — ὥσπερ 454. 456. — ὥστε 1389. — δή 193. 923.
ὀφειλόμενον χρεῖος 1196. — ὤφελεν εἶναι 1019.
ὄφελος 102. 700.
ὀφθαλμοί, οἱ, 85. 1163.
ὄφις, ὁ, 602.
ὄφρα (*quamdiu*) c. indic. 977. 1128. — c. coniunct. 984. 1007. 1143. — c. ἂν et coni. 252. — (*ut*) c. coniunct. 546. 565. 1354. — c. optat. 885. 1121. — prior syll. brevis 252. 1143.
ὀχέων χερσὶ λύρην 534.
ὄχθει 1032.
ὀψὲ ἱμερόεσσα 532.

πάγκακος ἀνήρ 149.
πάγχυ 236.
παιάνων χοροῖς 779.
παιδεία πολυήρατος 1305. — παιδείη 1348.
παιδοφίλαι, οἱ, 1357.
παιδοφιλεῖν 1318. 1345.
παίζω 567. 1211.
παῖς 28. 774. 1049. 1127. — plur. 206. 409. 1161. 275. 716. 737. — μακρός 254. — φίλοι 206. 1127. — (*amatus*): 723. 737. 994. 1235. 1249. 1253. 1255. 1257. 1259. 1263. 1271. 1275. 1283. 1295. 1299. 1311. 1267. 1270. 1280. 1282. 1307. 1319. 1327. 1331. 1340. 1351. 1362. 1379. 1336. 1337. 1341. 1367. 1369. 1375. 1350. 1359. 1365. — καλός 1280. 1282. 1336. 1350. 1365. — ἀδαής 1310. — τερείνη 261.
πάλαι 1038.
παλαιότερος 936.
παλάμη 1028. — plur. 624.
πάλιν 108. 711. 735.
πάμπαν 873.
παμπήδην 615.
πανημέριος 1336.
πανόλβιος 441.
πάντῃ 269. 270.
παντοῖαι δόσεις 445. — κακότητες 623. — ἀρεταί 624. — ἀγαθά 1000.
πάντως 305. 1104.
παρά c. gen. 253. 282. 1381. — c. dat. 261. 263. 467. 493. 981. 625. 627. 628. 643. 1041. 1127. 1239. 1240. 1264. — c. acc. a) *ad:* 351. 856. — b) *secundum:* 543. 945. — c) *contra:* 199. 200. 639. — d) *apud:* 563. 1217. — πάρ 200. 282. 628. 639. 643. 1217.
πάρα c. inf. 1063. — c. dat. et inf. 281.
παραγγέλλω c. acc. 998.
παραγίγνεται c. dat. 139.
παράγει c. acc. et ἐς 386. 404.
παραμείψεται c. acc. 709.
παρασταδόν 473.
παρατρίβομαι 417. 1105.
παρέζεσθαι παρά c. acc. 563.
πάρειμι 579. 721. — παρῇ c. dat. 296. 694. — παρέστω 1227. — παρέσσῃ ἐν 239. — παρεών 21. 487. 1208. 889. 1270. 1368. 1151. — παροῦσι φίλοισι 1133.
παρέρχομαι 985. 1242. — c. acc. 419. 669. — παρελεύσεαι c. acc. pers. et dat. instr. 1285.
παρέχω c. acc. 285. — c. acc. rei et dat. pers. 522. 705. — παρέσχον c. acc. 275. 695. — παρέξομεν c. acc. 515.
παρμόνιμον χρῆμα 198.

παροιχομένη φιλότης 1241.
πᾶς 8. 147. 148. 238. 292. 325. 472. 564. 596. 1005. 1172. 1176. — πᾶς τις 22. 621. — plur. 24. 23. 83. 26. 373. 63. 73. 84. 110. 124. 142. 173. 213. 224. 240. 251. 273. 274. 275. 282. 308. 310. 297. 314. 335. 614. 348. 441. 589. 376. 401. 449. 585. 425. 474. 617. 658. 622. 655. 786. 664. 833. 695. 897. 946. 967. 1068. 717. 718. 802. 725. 927. 804. 812. 1356. 922. 969. 1117. 1365. 935. 1071. 1228. 1315. 1320. 1342: subst. nunquam artic. habet. — πάντεσσι 26. 373; πᾶσι duodecies.
πάσχω 991. — εὖ 573 et c. gen. 1009. — πείσομαι εὖ κραδίην 977. — ἔπαθον c. acc. 811. 276. 342. 361. 746. 817. 818. 957. — εὖ 111. — κακῶς 655. — ἁβρά (de rebus veneris) 474. 722. — πέπονθα 1029. 1123.
ἐπάταξε c. acc. 1199.
πασάμενος c. acc. 146. — πέπαται c. acc. 663.
πατήρ, ὁ, 1049. 131. 736. 1291. 277. 740. — ἀγαθός 436. — ἄδικος 737. — Ζεῦ πάτερ 731.
πάτρη, ἡ, 788.
πατρίς, ἡ, 947. — ἐρατή 1044.
πατρῴος ξεῖνος 521. — γῆ 888. 1210.
παυράκι 859.
παῦροι 74. 698. 930. 75. 933. 79. — κηδεμόνες 360. — ἑταῖροι 645. — ἄνδρες 1183. — ἔπη 1366. — παυρότεροι 116. 644. 558.
ἔπαυσαν c. acc. 675. — c. acc. pers. et gen. rei 1323. — παύσομαι c. part. 1328. — παυσάμενοι c. gen. 844.
πέδαι, αἱ, 539.
πεδίον ἀμπελόεν 784. — πυροφόρον 988. — Ληθαῖον 1216. — plur. 720.
πείσας c. acc. pers. et dat. instr. 704. — c. acc. et infin. 101. — πείσεις c. acc. et inf. 839. — c. acc. et ὥστε 1363. — Med. c. dat. 458. 1351. 194. 324. 380. 437. 756. 948. 1152. 1262. — ἀλκὶ πεποιθώς 949.
πεῖρα, ἡ, 571.
πείρατα c. gen. 140. 1078. 1172. 1178.
πειράομαι c. infin. 358. 587. — ἐπειρήθην c. gen. 126. — c. μή (num.) 506.
πεῖσμα σαπρόν 1362.
πελασθείς c. dat. 813.
Πέλοψ, ὁ, 774.
πέλω 1028. 1176. — Med. 1073. — c. infin. 1010. — ἔπλευ 1313 et ἔπλετο 132.
πελώρη γαῖα 9.
πέμπω c. acc. 1189. — c. acc. et dat. 777. — πέμψει c. acc. 249. — πέμψῃ c. acc. et dat. 232.
πενθέω c. acc. 830.
πένθος μέγα 909.
πενίη, ἡ, 173. 177. 267. 526. 384. 1115. 393. 620. — οὐλομένη 1062. — χαλεπή 180. 182. 684. 752. — θυμοφθόρος 155. 1129. — δειλή 351. 649.
πενιχρός 165. 181. 621. 662.
πένομαι (opp. πλουτέω) 315. 929.
πέρ c. pronom. 27. 667. 270. 395. 542. 1312. — c. part. 670. 1287. 1289. — de καί περ vid. s. καί.
περάω ἐπὶ c. acc. 248. — εἰς 906. — ἐπέρησα c. acc. 347. 427.
περί c. gen. εἰπεῖν 414. — βουλεύειν 1101. — μάρναεσθαι 888. — δηρῖσαι 995. — ἀργαλέως ἔχων 1091. — π. πλείονός ἐστι 118. — c. acc. 265. 779. — εὐσεβεῖν 1144. — πονεῖσθαι 1359.
περίδρομος γυνή 581.
περικαλλὴς νῆσος 1277.
περίκειται c. dat. 685.
περισσόν τι εἰδέναι 769. — δῶρον 1386.
περὶ - τίθησι c. acc. et dat. 589.
περιτρέχω 505.
περιώσια χρήματα 725.
περνᾶσι c. acc. 1215.
Περσεφόνη, ἡ, 704. 974. 1296.
πετεινόν, τό, 1097.
πέτεται θυμός 1053.
πέτρη, ἡ, 215. 1361. — ἠλίβατοι 176.
πῇ 586.
πηδάλιον, τό, 458.
πῆμα μέγα 361. 872. 900.
πημαίνω c. acc. 1224.
Πηνελόπη, ἡ, 1126.
πικρός (homo) 301. 1353.
ἐπλήσθη c. gen. 8.
πινυτὸς ἀνήρ 501.
πίνω 33. 413. 501. 473. 840. 487. 498. 763. 1042. 971. 989. 1047. — c acc. 211. 212. 484. 879. 492. 1040. — c. gen. 883. — ἔπινον ἀπό 959. — πιεῖν c. acc. 349. — c. gen. 950 — πίομαι (: producta) c. gen. 962 — pass. 261. 509. — πεπόσθαι 477.
πεσεῖν ἐς 42. 588.
πίστις, ἡ, 66. 831. 1244. — personif. 1137.

πιστός 80. — c. dat. 283. 1246. — νόος 74. 698. 88. — ἀνήρ 77. — ἑταῖρος 209. 1367. 416. 529. 1316. 645. — ὅρκοι 1139. — τὰ πιστὰ ἀθανάτων 286.
πίσυνος 69. — c. dat. 75. 284.
πῖον ἄδυτον 808.
Πλατανιστοῦς, ὁ, 882.
πλεῖστον βίον 228. — δύναμιν 718. — plur. 699.
πλείων 907. 606. — πλέον 1019. 1286. — plur. per ε 522. 800. 605. — per ει 702. — περὶ πλέονός ἐστι 118.
πλευραί, αἱ, 55. 513. 722.
ἔπλεε ἐς 12.
πλήν c. gen. 596.
πληγίον, ὁ, 221. 611.
πλούσιος 916. — ἀνήρ 188. 621.
πλουτεῖν 146. 158. 700. 1155. 315. 719. 929. 1153. — ἐπλούτησε 663.
πλοῦτος, ὁ, 190. 718. 885. 1067. 1157. 227. 596. 1158. 751. 1062. 1122. 317. 321. 525. 683. — personif. 523. 1117.
πέπνυο 29. — πεπνυμένος 309.
ποθέν 859.
ποθέω c. acc. 1251.
πόθος, ὁ, 1339.
ποιεῖν 771. 738. — κακῶς 589. — ποιήσω c. dupl. acc. 438. — ἐποίησε c. dupl. acc. 123. — Med. c. acc. 713. 753. — c. dupl. acc. 61. 113.
ποιητός 435.
ποικίλον ἦθος 213. 1071. — δήνεα 222. — ὄφιν 602. — πτερά 729. — ποικίλ' ἐπιστάμεθα 224.
ποίνιμος εὐχή 341.
πόλεμος, ὁ, 764. — πολύδακρυς 549. — κακός 886. — δακρυόεις 890.
πολῖται, οἱ, 219.
πολιὴ ἅλς 10. 106. — γῆρας 174.
πόλις, ἡ, 39. 53. 855. 1081. 1215. 43. 47. 541. 604. 782. 885. 893. 951. 52. 236. 287. — πόλεος 56. — πόλεος 776. 1043. — πόλιος 757. — ἄκρη 773. — λιπαρή 947. — εὐτείχης 1209. — πόλει 1005.
πολῖται, οἱ, 455. — δυσηλεγεῖς 795.
πολλάκι 128. 137. 259. 402. 423. 639. 665. 855. 972. 1239. — ante vocales πολλάκις 460. 1265.
πολυάρητον κακόν 819.
πολύδακρυς πόλεμός 549.
Πολυδεύκης, ὁ, 1087.
πολυήρατος παιδεία 1305.
πολυιδρίαι, αἱ, 703.
πολυκώκυτοι δόμοι 244.
Πολυπαίδη 25. 57. 61. 79. 129. 143. 191. 541. 1197.
πολυπλοκίαι, αἱ, 67.
πολύπλοκος πουλόπους 215.
πουλόπους πολύπλοκος 215. — πουλόποδες 1257.
πολύς 719. — πολύ c. compar. 853. 1173. — πολλῷ c. comp. 605. — πολλῇ 48. — πολλόν 553. — (*diu*) 968. — c. comp. 262. 393. 618. 884. 1370. — πολλήν 42. 428. 560. — πολλοί 115. 161. 288. 315. 369. 572. 643. 683. 697. 965. 929. — πολλά 71. 186. 276. 281. 388. 389. 422. 558. 625. 561. 619. 663. 1085. 1221. 1213. 1343. — πολλῶν 74. 240. 630. 670. 836. 956. 1059. — πολλοῖς 421. 455. 636. 865. — πολλούς 434. 693. 860. — πολλάς 492. — πουλύς 509. 211.
πολυφροσύναι, αἱ, 712.
πονεῖν ἐς ἄκαιρα 919. — πονούμενος περί c. acc. 1359.
πονηρότατον 274.
πόνος, ὁ, 1108. — χαλεπός 103. — δορυσσόος 987. — plur. 1323.
πόντος, ὁ, 107. 1376. — ἁλός 106. — βαθύς 511. — ἁλός 10. — βαθυκήτης 175. — ἀπείρων 237. — ἰχθυόεις ἀτρύγετος 248. — Μήλιος 672. — μέγας 691.
πορφυρέη λίμνη 1035. — στέφανοι 828.
Ποτειδάων 692.
πότις, ἡ, 115. 479. 837. 844.
ποταμός, ὁ, 962. — χειμάρρους 348. — καλλίροος 1088.
ποτέ 15. 37. 100. 127. 283. 783. 1287. 1345. 1015. 1089. — c. fut. 1307. 1331. — cf. οὔποτε et μήποτε.
ποτί c. dat. 215.
πότνια θεὰ Λητώ 5.
πούς, ὁ, 282. 815. — plur. 72. 331. 506. 715. 716. 722. 950.
πρέπει c. dat. 235.
πρῆγμα, τό, 204. 586. 659. — σπουδαῖον 70. 116. 644. 642. — χαλεπά 80. — τερπνότατον 256. — ἄπρηκτον 1075.
πρῆξις, ἡ, 73. 1027. — plur. 1026.
ἔπρηξα 661. 953. — c. acc. 1051.
πρίν 599. — τὸ πρίν 483. — οἱ πρίν ἐσθλοί 57. — οἱ κακοὶ πρίν 1109.

— c. infin. 485. 594. 917. 969. 1015. — c. ἄν et coni. 963. — c. optat. 126.
πρό c. gen. 1077.
προβέβηκε 583.
προδιδοῦσι c. acc. 575. 861. — προύδωκα c. acc. 529. 813.
πρόκαμών 925.
πρόκειται 489.
προλιπών c. acc. 351. 1102. 1277.
πρόμαχοι, οἱ, 1006.
προνοήσας 587.
πρός c. gen. 381. 556. 810. 1010. 1182. 1280. 1339. 1340. — c. acc. 379. 687. 747. 842. 1071.
προσάγειν χεῖρα πυρί 1369.
προσελκόμενος ἐς 372.
πρόσθε (*temp.*) 54. 208. 853. 1096. — (*vice adiect.*) 110. 1109. 1241. — (*loc.*) 911.
προσέκυρσας c. dat. 1361.
προσμενέτω c. acc. 1144.
προσομαρτῇ c. dat. 609.
προσομίλει c. dat. 31. — προσομιλήσῃ c. dat. 216.
προσθεῖς c. acc. 809.
πρότερος 912. 940. — adv. 1314.
προφαίνῃ c. part. 283.
προφασίζομαι c. acc. 941.
πρόφασις, ἡ, 323. 364.
προφέρω c. acc. 978. 1297. — c. acc. rei et dat. pers. 156.
προφύγοις c. acc. 810. 1034. 1098. 1190. — προφεύξεαι c. acc. 1299.
πρόφρων δαίμων 404. — προφρόνως 786.
πρῶτος 3. 151. 1146. — c. pron. relat. 610. 973.
πτερά, τά, 237. — ποικίλα 729.
πτέρυγες, αἱ, 1097.
πτῆξαι c. acc. 1015.
πτοιῶμαι c. part. 1018.
πτωχεύω 926. — c. acc. 922.
πτωχός 278.
πυθμήν, ὁ, 1035.
Πυθῶνι 807.
πυκιναὶ φρένες 1388.
πύλαι, αἱ, 427. — κυάνεαι 709.
πύματος 1146.
πῦρ, τό, 499. 1245. — κλημάτινον 1360.
πύργος, ὁ, 233.
πεὐργωσας c. acc. 773.
πυροφόρος γῆ 720. — πεδίον 988.
πώ (post negat.) 43. 143. 430. 547. 1265. 1373 cf. οὔπω.
πῶς 743. 626. 825. — πῶς δή 377.
πώς (post negat.) 506. 680.
πωτήσῃ 238.

ῥαδιναὶ χεῖρες 6. 1002.
ῥάδιον c. infin. 120. 1220. — ῥᾷον c. infin. 429.
ῥέξουσιν εὖ 111.
ῥεῖν εὖ 639. — ῥεύσεται 448.
ῥηιδίῃ ἀγγελίῃ 574. — πρῆξις 1027. — ῥηιδίως 239. 524. 592. 1034. — ῥᾴμον c. infin. 577.
ῥήματα, τά, 1152. 1262.
ῥῆτερον c. infin. 1370.
ῥίπτειν ἐς 176.
ῥυθμὸς ἀνδρός 964.
ῥύσαιτό σε ἐκ 103.

σαίνων 1327.
σαόφρονες ἀστοί 41. — μῦθοι 437.
σαοῖ c. acc. 868. — ἐσάωσα c. acc. rei et dat. instr. 831.
σαπρὸν πεῖσμα 1362.
σαυτοῦ 795.
σαφηνέως 963.
σημαίνειν 689. — σημήνῃ c. acc. 808.
σημαντέον 689.
σιγάω 420. 295. 613. 626.
Σικελὴ γαῖα 783.
Σίσυφος ἥρως 711. — Αἰολίδης 702.
σῖτος ἐλευθέριος 916.
σκέπτεσο c. acc. 1095.
σκιερὸς χῶρος (de Orco) 708. — ἄλσεα 1252.
σκίλλα, ἡ, 537.
σκληρὸν ξύλον 1194.
σκολιὴ κεφαλή 536. — λόγος 1147.
σκοπιὴ τηλαυγής 550.
Σκύθης, ὁ, 829.
σμικρός 14. — πρόφασις 323. — ὄρνις 580. — ἁμαρτωλαί 1281.
Σμύρνη, ἡ, 1104.
σός, σή, σόν 360. 376. 518. 598. 738. 779. 1052. 1091. 1234. 1236. 1260. 1296. 1301. 1320. 1379.
σοφίη, ἡ, 218. 564. 770. 790. 876. 942. 995. 1157. 1159. 1074.
σοφιζόμενος 19.
σοφός 502. 565. 682. 1389. 902. 1060. — ἀνήρ 120. 1004. — σοφώτατος 1159.
Σπάρτη, ἡ, 785.
σπείρειν c. acc. 106. 107.

σπένδεις c. acc. rei et dat. p. 490.
σπέρμα, τό, 1278.
σπεύδω 229. 335. 401. 403. — c. dat. instr. 980.
σπονδαί, αἱ, 762.
σπουδαῖον χρῆμα 65. — πρᾶγμα 70. 116. 644. 642. — adv. 1374.
σπουδή, ἡ, 170.
στάδιον, τό, 1306.
στάθμη, ἡ, 543. 945. 805.
σταθμοί, οἱ, 1250.
στάσις λαοφθόρος 781. — χαλεπή 1082. — plur. 51.
στέργω τινὰ ἔπεσιν 87.
στέφανος καρτερὸς ἀγνώμων 1260. — plur. πορφύρεοι 828.
στεφανώματα, τά, 1001.
στήθεα, τά, 121. 387. 396. 507. 899. 1164.
στόμα, τό, 266. 610. — ζωόν 1230. — plur. 18. 230.
στρατὸς ὁβριστής 775.
στρέψον ἐς 1324.
στρῶμα, τό, 1193.
στροφάομαι κατά 247. — στροφήσομαι ἀνά 839.
στυγέουσι c. acc. 278.
σύ 4. 99. 483. 487. 696. 781. 1031. 1050. 1055. 1085. 1226. 1249. 1301. 1307. 1309. 1331. — σοῦ 414. 969. 1239. 1363. — σεῦ 253. 377. 516. — σεῖο 1. — σέθεν 1232. — σοί 14. 27. 88. 237. 407. 465. 655. 724. 776. 995. 695. 1049. 1058. 1086. 1099. 1118. 1212. 1228. 1238. 1240. 1264. 1283. 1340. 1329. 1386. — σέ 5. 93. 101. 356. 103. 241. 249. 373. 466. 485. 523. 559. 560. 563. 692. 723. 796. 873. 875. 990. 1101. 1207. 1231. 1248. 1265. 1279. 1287. 1299. 1310. 1311. 1315. 1317. 1333. 1364. 1381. — σύ in fin. h. 1055. 1331.
συγκόρης 698.
συλήσαντες 347.
σύμβολα, τά, 1150.
συμβουλεύειν εὖ c. dat. 38.
συμμίσγω c. acc. 214. 1072. — c. dat. 36. 1165. — συμμίξῃς c. acc. et dat. 64. — σὺν . . . . μίσγετο c. dat. 192. — συμμίξεται 1245.
συμπότιον, τό, 298. 496.
σύμφορος c. dat. 457. 526. 1352.
σύν (*cum*) 50. 69. 145. 197. 330. 655. 1041. 1063. 1068. 1118. 1335. — (*instrum.*) 237. 241.
συναμφότεροι 820.
συνάπαντες 495.
συνών c. dat. 668.
συνετός 1078.
συνίημι· ξύνιε c. gen. 1240. — συνιεῖν c. gen. 565. — c. acc. 1237. — συνιείς 904. — c. acc. 419. — συνεὶς c. acc. 1306. — c. acc. et dat. (= *coniungens*) 1284.
συνθέμενος c. acc. 824. — c. acc. et dat. pers. 306.
συνοχὴ ἀγαθή 590.
σύσσιτοι, οἱ, 309.
σφέ 552. — σφίν 66. 422. 732. 772.
σφέτερος νόος 142.
σφός 712.
σφραγίς, ἡ, 19.
σχέτλιος Ἔρως 1231. — ἦθος 1302. — ἔργα 733.
σώζεται 675. 68. 235.
σῶμα, τό, 650.
σωφροσύνη, ἡ, 701. 1326. — personific. 1138.
σώφρων 431. 454. 483. 497. 665. — θυμός 754. — μῦθος 756.

τάλαντον, τό, 157.
ὦ τάλαν 512.
ταμίης, ὁ, 504. 1184. 1242.
τάπητες, οἱ, 1193.
ταραττόμενοι πολῖται 219. — γνώμῃ 1222.
Τάρταρος ἱερόεις 1036.
τάχα 877.
ταχύπτερνοι ἵπποι 551.
ταχὺς ἀνήρ 329. — Ἅρπυιαι 715.
τέ 45. 82. 349. 378. 399 etc. — his pos. 281. 320. 337. 393. 980. 1005. 1053. 1128. 1329. — ter pos. 67. 390. — quater pos. 1251. — τέ . . καί 51. 77. 85. 163. 179. 242 etc. — τέ . . καί . . καί 307. 835. 1255. — τέ et ter καί 722. — τέ . . τέ . . καί 545. — τὲ καί . . τέ 3. — — . . καί . . τέ 302. — — . . τέ . . καί 1013. — — . . καί . . καί . . τέ . . τέ 721. — τὲ ἠδέ 723. — καί τε . . τέ . . τέ 779. — καί τε 138. 662. — δέ τε 148. — ἤν τε . . ἤν τε 379. — τέ in fin. vers. pos. 273. 1053. 1139. — post pron. etc. cf. s. vv.
τέταται ὄρφνη 1077.
τειρόμενος 182. 232. 684. 752.
τείχεα ὑψηλά 951.

τε ἐλευθέριον 538.
τέκος, τό, 1.
τελέθει 198. 298. 366. 634. 770. 822 (semper c. adiect.)
τελευτή, ἡ, 1075. — ἐς τ. (adv.) 201. 607. 755.
τελέω c. acc. 142. 914. 926. 1166. 1290. — c. acc. et dat. 160. — ἐτέλεσα 953 (σσ). 1355. 1370. — c. acc. 70. 690. 1076. 350. 691. 1160. 1326. — c. dat. et acc. 341. — pass. 617.
τέλος, τό, 164. 640. 660. 1077. 1294. — ἀγαθόν, κακόν 136. — θανάτοιο 768. — βιότου 905. — ἐς τέλος 1084.
τέρεινα παῖς 261. — τέρεν φθέγγεσθαι 266.
τέρμα, τό, 227. 1188. 1300. — plur. 1166.
τερπνὸν ἄνθος 1019. — c. infin. 1345. — adv. 914. — τερπνότερον 1066. — τερπνότατον πρῆγμα 256.
τέρπομαι c. dat. 778. 791. 567. 767. 1042. — c. part. 975. 1047. — τερφθῇς c. dat. 594. — Activ. c. acc. 795. — τέρψας c. acc. 921.
τερπωλή, ἡ, 984. 1068.
τέρψις ἡ, 787.
τηλαυγὴς σκοπιή 550.
τηλίκος c. infin. 578.
τηλοῦ 767.
τῆμος post ἡνίκα 1277. — τῆμος ὅτε 997.
Τηΰγετος, ὁ, 879.
τίθημι· τιθεῖ c. acc. 282. — τιθεῖν c. acc. 286. — θήσω 513. — αὐχένα ὑπὸ ζυγόν τινι 1023. — ἔθηκα c. dupl. acc. 137. 138. 431. 498. 196. 1347. — c. τὶ ἔκ τινος 577: θεῖναι. — κακῶς θέμεν 845. 846. — θέμεναι c. acc. 152. — c. infin. 405. — Med. c. acc. 1096. — θήσεσθαι c. dupl. acc. et ἐκ 1315. — θηκάμενοι σύμβολά τινι 1150. — θέμενος c. acc. 89. 364. — θέσθαι c. acc. 924.
ἐτιθηνήσαντο c. acc. 1231.
τίκτω c. acc. 153. 392. — ἔτεκον c. acc. 5. 39. 1081.
Τιμαγόρας 1059.
τιμῶσι c. acc. 169. 523. 189. 935. — τιμήσας 1387.
τιμή, ἡ, 374. 666. 1112. — ὀλίγη 234. — plur. 30.
τιμήεσσα ἥβη 1021.
ἔτισα c. acc. 205. 735. — Med. c. acc. 204. — τίσομαί σε 1248. — τῖσαι c. acc. 364.
τὶς (indefin.) 93. 184. 211. 256. 325. 382. 515. 519. 674. 682. 796. 857. 1007. 1045. 1143. 1372. — πᾶς τις 22. 621. — τὶ 201. 342. 359. 565. 697. 769. 957. 960. 982. 989. 1052. 1090. 1192. 1286. 1300. 1345. 1386. — τινές 877. — τινά 922. 999. — post negat. 21. 135. 416. 585. 706. 833. 937. 1264. 1388. — 177. 343. 381. 463. 478. 492. 507. 517. 593. 609. 809. 840. 861. 1286. — τεύ 749. 750. — τῷ 139. τινά 529. 740. 745. 793. 794. 823. — τὶς in fin. vv. pos. 905. 919.
τίς (interrog.) 58. 229. 747. 875. 876. 971. 1110. — τί 102. 351. 573. 649. 772. 1067. — τίνα 748. — τίνος 1299.
τίσις, ἡ, 345. 1282. — (vox media) 337. 338.
τίει c. acc. 621.
τλήσομαι 1343. — τλῆθι c. infin. 1237. — τέτληκε c. infin. 825. — τέτλαθι 696.
τλήμων νόος 196.
Τμῶλος, ὁ, 1024.
τοί (partic.) 74. 95. 113. 115. 153. 155. 161. 218. 221. 230. 279. 315. 361. 366. 463. 488. 513. 557. 585. 597. 605. 627. 693. 719. 837. 965. 972. 1025. 1027. 1030. 1037. 1074. 1123. 1239. 1367. — de γάρ τοι, δέ τοι, οὔτοι vid. s. vv.
τοί (pronom.) 267. 633. 656. 1319.
τοῖος c. infin. 216.
τοιῷδε γένει 928. — τοιάδε ἔργα 603.
τοιοῦτος 95. 97. 298.
τοῖχοι νηός 674.
τοκῆες, οἱ, 821. — φίλοι 263. 1211.
τολμάω 320. 442. 555. 591. — c. infin. 81. 377. 388. 398. — c. dat. 355. 1029.
τόρνος, ὁ, 805.
τόσον χρόνον 93. — δὶς τόσον 1090.
τότε 245. 483.
τοτὲ δέ post νῦν μέν 217. 1073.
τούνεκα 488.
τουτάκις 844.
τρέπομαι· τετράφαται c. infin. 42. — c. metathes. τερπόμεναι c. gen. 988. — τερφθῇ πρός 379.

τρέψω c. acc. 827. — ἔθρεψα c. acc. 275. 429.
ἔδραμε νηῦς παρὰ γῆν 856.
τρέσσαι 260
τρίβου ἀμᾳ᾽ ἀρετῇ 465. — τριβόμενος 450.
τρίοδος, ἡ, 911.
τρίς 633.
Τροίη, ἡ, 12.
τρόπος, ὁ, (hominis) 964.
τροχοειδὴς λίμνη 7.
τρύχω c. acc. 913. — Med. 752.
τυγχανω c. gen. et παρά c. gen. 253. — τυγεῖν c. acc. 256. — c. gen. 408.
τύμβος, ὁ, 1203.
τύπτε κέντρῳ 847.
τύραννος, ὁ, 823. — ἀνήρ 1204. — δημοφάγος 1181.
τύχη, ἡ, 130.

ὑάκινθος, ὁ, 537.
ὑβρίζω 44. 751.
ὕβρις, ἡ, 151. 153. 291. 307. 541. 603. 732. 835. 1103. — κακὴ 40. — οὐλομένη 1174.
ὑβριστὴς στρατός 775. — ἀνήρ 1082.
ὑγιαίνω 255.
ὑδρεύει 264.
ὕδωρ, τό, 961. 1245. — λευκόν 448. — ψυχρόν 882. — καλόν 960.
υἱέ 1.
ὑμεῖς 493. — ὑμῖν 825.
ὑμετέρη δύναμις 420.
ὕμμε 1104.
ὕμνος ἐφίμερος 993.
ὑπάγω 921.
ὑπαλύξαι 817.
ὑπανίστασο 485.
ὕπατον κράτος 376.
ὑπένερθε 843.
ὑπέξ c. gen. 949.
ὑπέρ c. gen. 1022. — c. acc. 498. 501.
ὑπερβῆναι 1015.
ὑπερβάλλω c. acc. 479. — c. gen. 673.
ὑπερβασίη, ἡ, 740. 745.
ὑπερβολάδην 484.
ὑπερέσχε 202. — ὑπειρέχοι χεῖρα c. gen. 757.
ὕπερθεν 869.
ὑπερκορέσαις c. acc. et gen. 1158.
ὑπερκρέμασε c. acc. et dat. 206. — Med. c. ὑπέρ c. gen. 1022.
ὑπερτερίη, ἡ, 418.
ὑπερδράμομεν c. acc. 620.
ὕπνος μαλθακός 470. — λυσίκακος 476.
ὑπό c. gen. 387. 419. 533. 825. 1203. — c. dat. 243. 879. 1344. — c. acc. 371. 513. 1023. 1204.
ὑποζύγιον, τό, 126.
ὑπέμεινε c. acc. 1127.
ὑποθήσομαι c. dat. 27. 1007. 1049.
ὑποχείριος 363.
ὕστατος 3. — ὕστερος 1269. — adv. 1100.
ὑψηλὰ τείχεα 951. — κορυφαί 1292.
ὕω 26.

φαεσίμβροτος ἠέλιος 1185.
φαίνομαι 394. 550. 826. 862. — c. dat. 345. — c. part. 455. 982. — ἐφάνην c. dat. 789. — c. part. 216. 1344. — πεφασμένον c. dat. 227.
φάος ἠελίοιο 712. 1143. — ἐρατόν 569.
φάρμακον, τό, 809. — plur. 1134.
φείδεσθαι 908. 931. — ἐφείδετο 915.
φέρω 1) *fero:* 208. 258. 987. 1269. 1001. 1221. 1278. 1168. — (homo hominem) 98. 264. — 2) *tolero:* 398. 658. 524. 592. 984. 1322. — βαρὺ φέρεις 1085. — 3) *habere:* 201. 328. 388. 434. 526. 742. 1004. — 4) *de vitibus:* ἤνεγκαν 880. — pass. 489. 671. — οἰσόμεθά τι 518.
φεύγω 209. 333. 893. 1214. 1287. 1290. 1302. — c. acc. 114. 175. 399. 1293. — ἔφυγον 347. 1389. — c. acc. 727. 1187.
φασί c. acc. et infin. 1287. — ἔφη 921. — φήσεις c. acc. et infin. 37.
ἔφθην c. part. 969.
φθέγγομαι 296. 532. 1230. — c. acc. 761. — φθέγγετο 266. — de rebus et hominibus usurp.
φθείρωσι c. acc. 45.
ἔφθιται 1141.
φθόγγος ἀλεκτρυόνων 864.
φθονερὸς c. gen. 770.
φθόνεον c. dat. et acc. 1058.
φθόρος, ὁ, 833.
φιλέω c. acc. 88. 89. 337. 871. 352. 385. 739. 874. 1092. 1094. 1119. 1255. 1270. 1368. 1364. — ἐφίλεον c. acc. 786. — ἐφίλησα c. acc. 67. 101. 265. 333.
φιλῃδονίη, ἡ, 1358.

φιλημοσύνη, ἡ, 284.
φιλίη, ἡ, 306. 600. 1102.
φιλοδέσποτος δῆμος 849.
φιλοκερδὴς θυμός 199.
φίλος (adi.) 17. 49. 326. 465. 653. 731. 741. 732. 881. 1208. 1246. 1253. 1312. 1314. — ὁ φίλος 61. 63. 92. 102. 97. 99. 299. 516. 979. 1080. 1089. 1138. 1151. 1220. 1316. — plur. 38. 562. 73. 213. 325. 337. 399. 575. 813. 861. 597. 692. 867. 697. 857. 922. 929. 1016. 1032. 1071. 1108. 1133. 1243. 1272. 1341. — c. dat. 1093 etc. — ἀνήρ 121. 323. 1084. — Κύρνε 539. — παῖς 205. 1127. — ἑταῖρος 95. 113. 209. 529. 643. 753. — τοκῆες 263. 1211. — Ζεῦ 373. — ἦτορ 531. — θυμός 877. 983. — φίλτερος 788. — φίλτατος 407.
φιλότης, ἡ, 110. 372. 1313. 1359. 516. 1091. 1099. 1241. 1296. 1361. 1379. — plur. 860.
φιλοτήσιος (κύλιξ) 489.
Φοῖβος 5. 773. 781. 1119.
φοῖνιξ, ὁ, 6.
φοιτάω 599.
φόνοι ἔμφυλοι 51.
φορέω c. acc. 827.
φόρμιγξ, ἡ, 761. 791.
φορτηγοί, οἱ, 679.
φράζομαι 557. 1147. — ἐνὶ θυμῷ 100.
φρήν, ἡ, 593. 657. 795. 921. 981. — βαθεῖη φρὴν 1052. — plur. 65. 87. 122. 135. 387. 733. 787. 1008. 1050. 1173. 1235. 1261. 1377. — δειλαί 161. — ἐσθλαί 429. — ἀτηραί 433. — πυκιναί 1388.
φρονέω 625. — εὖ 27. — c. acc. 96. 395.
φροντίζω 912. — φρόντισον c. acc. 1247.
Φροντίδες, αἱ, 729.
φυγή, ἡ, 210.
φυλακή, ἡ, 584. 1043. 676. — plur. 439.
φύλακες, οἱ, 1043.
φυλάσσω c. acc. 782. — φύλαξαι c. acc. 1309. — Med. 806.
ἐφύτευσε c. acc. 880.
φῦσαι c. acc. 429. — φύομαι ῡ 537. 1134. ὕ 1164. — ἔφυν 472. 1072. 1259. 425. 427. — πέφυκα 535. 801. 1183.
φωνέω 495.
φωνή, ἡ, 939 (homo). 1197 (avis).

χαίρω c. dat. 658. — c. part. 533. 534. — ἔχαιρες c. dat. 355. — χαιρήσεις c. dat. 1241. — c. part. 992.
Χαίρων, ὁ, 691.
χάλασον c. gen. 1306.
χαλέπαινε c. dat. 897.
χαλεπόν c. infin. 336. 694. 1060. 1093. 1094. 1219. 611. — 1322. — διχοστασίη 78. — πρῆγμα 80. — πόνος 103. — ἀμηχανίη 140. 392. — πενίη 180. 182. 684. 752. — διαιβολίη 324. — ἔργμα 464. — ἄλγεα 555. — ἄτη 588. — δαίμων 638. — μελεδῶναι 883. — παλάμη 1028. — στάσις 1082. — ἔργα 1308. — ἀνίαι 1337. — τὰ χαλεπά 657. 1385. — χαλεπώτερον c. infin. 117. — χαλεπώτατον c. infin. 1037. 1075. — ἄχθος 295. 1384. — adv. 520. 674.
χάλκινος, ὁ, 259. — plur. 551.
χάλκεος οὐρανός 870.
χαλκεύεται c. acc. et dat. 539.
χαμαιγενεῖς ἄνθρωποι 870.
χαράδρη ποταμοῦ 347.
χαρίεις 763. — χαριέστατος οἶνος 477.
χαρίζομαι c. dat. 774. 920. — c. dat. et acc. 762. 841. 1224. — c. dat. et gen. 1000. — κεχαρισμένα δῶρα 1057.
χάρις, ἡ, 105. 607. 854. 112. 956. 1264. 957. 1096. 1303. 1321. 1340. 1367. 1372. 1373. — ἱμερόεσσα 1319. — personific. 15. 1138. — sæpe de gratia pueri in amasium, ut 1096 etc.
χάρμα, τό, 692.
χειμάρρους ποταμός 348.
χεῖρ, ἡ, 1360. — δεξιτερή 758. — plur. 534. 980. — ῥαδιναί 6. 1002.
χείρων 901.
χέρνιψ, ἡ, 1001.
χηρώσῃ πολλῶν 956.
χθών, ἡ, 799.
χοιράδες εἰνάλιαι 576.
χόλος, ὁ, 738.
χολόομαι c. dat. et ἐπὶ c. dat. 325.
χολωθεὶς 155.
χοροὶ παιάνων 779.
χρήσασα 807.

χρῶνται c. dat. 161 — χρήσηται c. dat. 772.
χρείη, ἡ, 62.
χρέος κακόν 205. — χρεῖος ὀφειλόμενος 1196.
χρεὼν c. acc. et infin. 564.
χρή c. infin. 179. 303. 446. 591. 659. 689. — c. acc. et infin. 175. 398. 543. 555. 717. 769. 946. 1083. 1359.
χρηΐζων 1333. — χρήζων 958.
χρῆμα, τό, (*pecunia*) 197. 276. — σπουδαῖον 64. — αἰσχρὸν 86. — δεινόν, ἀγαθόν 463. — κακόν 811. — ἀναγκαῖον 472. — πᾶν 596. — δικαιότατον 1228. — plur. 146. 149. 186. 189. 230. 318. 346. 562. 667. 677. 686. 726. 753. 831. 903. 918. 921. 923. 927. 928. 932. 1115. 145. 194. 462. 980.
χρημοσύνη, ἡ, 389. 394. 560. 670.
χρήσιμος 406.
χροιά, ἡ, 451. 1017.
χρόνος, ὁ, 93. 907. 967. 1273.
χρυσῆ Ἀφροδίτη 1293. — Κυπρογενής 1381.
χρυσός, ὁ, 77. 418. 720. 499. — ἄπεφθος 450. 1106.
χρώς, ὁ, 217.
χώρη, ἡ, 152. 822 (semper *rationem habere*). — (*locus*) 936.
χῶρος εὐώδης 830. — σκιερός 708 (de Orco).

ψέξαι c. acc. 611.
ψεῦδος, τό, 609. 607. — plur. 390. 713.
ψυδρὸς νόος 122. — ψυδρὸν ἐπινοεῖν 263.
ψυχή, ἡ, 530. 568. 910. 730. — θανόντων 710.
ψυχρὸς ὄφις 602. — ὕδωρ 882. — κρήνη 1252.

ὦ 1173. — ὤ μοι 527. 1107.
ὦ c. voc. 1. 512. 523. 1138. 1235. 1257. 1259. 1263. 1271. 1280. 1283. 1295. 1299. 1311. 1319. 1327. 1331. 1340. 1351. 1362. 1365. 1379. — c. crasi 153.
ὧδε 22. 287. 519. 765. 849. — (*hic*) 943. — ὥσπερ . . . ὧδε 1309.
ὠκύποδες ἵπποι 889.
ὠκύτερος 402. 715. — ὁρμή 986. — ἄνθος 1306. — ὤκιστα 427.
ὦμοι, οἱ, 649.
ὠμοφάγοι Κένταυροι 542.
ὡραῖος ἄροτος 1199. — Ἔρως 1275. — Ἰασίη 1289.
ὥρᾳ c. gen. 724.
ὡς, praec. ὥσπερ, 357.
ὡς 1) 477. 458. 1038. 1248. 1287. 310. 68. — c. gen. 516. — per anastroph. 949. — 2) (*pro, ratione habita*) 520. — 3) *daß*: 66. 1322. 282. 718. 1248. — 4) *exclamatio:* 288. — 5) *votum:* ὡς δὴ c. optat. 894.
ὡς (δ') αὔτως 1159. 1270.
ὥσπερ 126. 127. 220. 251. 278. 331. 449. 453. 454. 456. 856. 939. 1020. 1309. 1360. — per tmesin: 357.
ὥστε 1) *velut:* 56. 114. 417. 486. 568. 576. 985. 1097. — 2) *ita ut:* c. infin. 414. 502. 521. 919. 1364. 1389. — c. indic. 264.

Typis C. F. Winteri Darmstadiensis.

In Carl Winter's Universitätsbuchhandlung in Heidelberg ist neu erschienen:

Maria Stuart.

Von

Arnold Gaedeke,

a. o. Professor der Geschichte an der Universität Heidelberg.

Mit einem Porträt Maria Stuart's nach Donaldson.

gr. 8°. eleg. brosch. 10 M., eleg. in Leinwand gebunden 12 M.

„. . . . . Eine deutsche Biographie Maria Stuart's besaßen wir bisher nicht. Es war daher eine verdienstvolle Arbeit, daß der Professor der Geschichte an der Universität Heidelberg, Arnold Gaedeke, die schottische Maria zum Gegenstande einer Monographie gemacht hat, welche die Vorzüge gründlicher Quellenforschung, streng wissenschaftlicher Objectivität und populärer lichtvoller Darstellung in seltener Weise vereinigt." (Rheinischer Kurier.)

„. . . . . In Deutschland hat man sichtbar unter dem Zauber der Schiller'schen Dichtung sich gescheut, eine unparteiische Stellung einzunehmen. Jedenfalls darf es als eine Genugthuung der deutschen Forschung begrüßt werden, daß ein deutscher Historiker ohne Haß und ohne Voreingenommenheit sich des Stoffes bemächtigt und eine rein sachliche Darstellung versucht hat. Der Heidelberger Professor Gaedeke hat diese Aufgabe in einer so befriedigenden Weise gelöst, daß Saturday Review diese Beurtheilung der Maria Stuart „die erste unabhängige Veröffentlichung in Deutschland" nennt. Gaedeke's Urtheil ist eine Verurtheilung und Rechtfertigung zugleich." (Kölnische Zeitung.)

Die Sage wurzelt im Volke fester als jede beglaubigte Ueberlieferung. Ein Gleiches gilt von dem Werke eines Dichters, welcher dem Herzen seiner Nation nahe steht. Der Genius unseres großen Friedrich Schiller hat das Haupt Maria Stuart's, der so schönen, aber unglücklichen „königlichen Dulderin", so verklärt, daß es Clio's unerbittlicher Hand nicht immer gelingen will, Melpomene's Unrecht zu sühnen. In neuester Zeit haben übrigens nicht nur die Dichter, sondern auch die Historiker von Fach mit Leidenschaft für und wider die schottische Königin Partei genommen, und während die Einen sie als unschuldige Märtyrerin, als das Ideal des Weibes und der Fürstin hinstellen, schildern die Anderen sie als eine von bösen Trieben erfüllte, ehrgeizige, ja sogar verworfene Frau, die den Tod durch Henkershand verdient hat. Unter solchen Umständen dürfte das soeben erschienene Buch des Prof. Arnold Gaedeke in Heidelberg, welches in lichtvoller und klarer Sprache das Leben und die Thaten der merkwürdigen Königin mit der größten Unparteilichkeit schildert, allen denjenigen, welche die Wahrheit lieben, hoch willkommen sein. Nun, man mag über den Charakter Maria Stuart's denken, wie man will, so viel steht, auch nach dem Zeugniß Gaedeke's fest, daß sie wie eine Heldin in den Tod gegangen ist. (Berliner Zeitung.)

„Wer die vorliegende Lebensbeschreibung mit Aufmerksamkeit durchliest und unparteiisch prüft, wird endlich die Gefühle der Bewunderung und Hochachtung vor der jungen energischen Herrscherin nicht unterdrücken können." „. . . . . Für Historiker und Laien ist die vorliegende Biographie gleich werthvoll und interessant und verdient deshalb weite Verbreitung." (Hamburger Correspondent.)

„Der Verfasser unserer Biographie, welche mit einem schönen Bilde der Königin geschmückt ist, beherrscht die einschlägige Literatur vollständig: er gibt uns aber nur das Resultat, so daß das Werk recht im eigentlichen Sinne für das große Publikum geschrieben ist. Die Schuld der Königin tritt mit Evidenz aus dem Buche hervor, das, in anziehender Form geschrieben, eine wichtige Periode der Geschichte mit Klarheit und Anschaulichkeit vor Augen stellt und ein abgerundetes Bild von Personen und Zeit gibt. Das Buch sei namentlich auch Frauen, die eine ernstere Lektüre lieben, empfohlen." (Ueber Land und Meer.)

„. . . . . Das Buch Gaedeke's bietet also viel des Guten, und es wird nicht nöthig sein, es den Lesern dieser Zeitschrift mit weiteren Worten zu empfehlen." (Im neuen Reich.)

„Das obige Werk ist die erste deutsche Biographie der Königin von Frankreich und Schottland und im Gegensatze zu den in letzter Zeit vielfach versuchten Rettungen derselben eine durchaus unparteiische und maßvolle Würdigung ihres Characters und ihrer Thaten. Dem Werke, welches nach den bekannt gewordenen Quellen gearbeitet ist und sich sowohl durch schöne Schreibweise als durch historischen Sinn auszeichnet, ist ein reicher Anhang beigegeben, aus dem ich als besonders interessant die Briefe und Gedichte Maria's an Bothwell und dessen letzte Geschicke sowie den Aufsatz über die Echtheit der Schatullenbriefe hervorheben will." (Literarische Correspondenz.)

„. . . . . Eine deutsche Biographie Maria Stuart's besaßen wir bisher nicht und Leopold von Ranke's englische Geschichte, in der die Hauptmomente ihres Lebens so meisterhaft zusammengestellt sind, ist ein Werk, das nicht Jedem zugänglich ist. Es war daher eine verdienstvolle Arbeit, daß der Professor der Geschichte an der Universität Heidelberg, Arnold Gaedeke, die schottische Maria zum Gegenstande einer Monographie gemacht hat, welche die Vorzüge gründlicher Quellenforschung, streng wissenschaftlicher Objectivität und populärer lichtvoller Darstellung in seltener Weise vereinigt." (Grazer Tagespost.)

„. . . . . Bei so vielen Darstellungen dieser Dinge konnte es eigentlich Wunder nehmen, daß noch kein deutscher Historiker eine in sich abgeschlossene Biographie Maria Stuart's versucht hatte, die erste liegt uns jetzt in einem Buche von Arnold Gaedeke, Professor der Geschichte an der Universität Heidelberg: „Maria Stuart" vor. Gerade in der letzten Zeit hat man sich wiederholt bemüht, im Gegensatz zu Mignet, Ranke und Froude, die Unschuld Maria Stuart's nachzuweisen und die Gehässigkeit des Verfahrens, welches die Königin von England gegen Maria eingeschlagen, zu betonen. Man hat, wie es bei den großen Prozessen

und Geschicken der geschichtlichen Menschen immer zu geschehen pflegt, einmal wieder für die besiegte Sache und die fallende Heldin Partei ergriffen, auf diesen und jenen halb vergessenen oder noch nicht beachteten Umstand zu ihrer Rechtfertigung aufmerksam gemacht und die Gegner der List, der Verrätherei und der Unterdrückung der Wahrheit beschuldigt. Arnold Gaedeke's Buch richtet sich zum Theil gegen diese jüngsten Vertheidiger Maria Stuart's und zeigt die Unhaltbarkeit ihrer Einwendungen; aber nicht in dieser Kritik liegt das Hauptverdienst desselben. Der Fleiß und die Einsicht des Verfassers, sein scharfes und verständiges Urtheil sind von einem nicht geringen Talent anschaulicher Schilderung begleitet. Geschickt weiß er die Fülle seines Stoffes zu ordnen, aus dem Wirrsal der Ereignisse, der Aufstände und Verschwörungen die wichtigsten hervorzuheben, seine Heldin beständig im Mittelpunkt zu erhalten und den Leser von Anfang bis zu Ende in Spannung und Theilnahme für sie zu fesseln. Obwohl er ihr nicht als Freund zugeneigt ist und mehr die Anklage als die Vertheidigung vertritt, namentlich in dem entscheidenden Punkte hinsichtlich der Echtheit der in dem silbernen Kästchen gefundenen Briefe Maria Stuart's an Bothwell, bewahrt er doch seine Unparteilichkeit, seinen ruhigen leidenschaftslosen Vortrag. Den Reichthum des Details, mit dem Mignet hier und dort sein Buch ein wenig überladen hat, schränkt er verständig zu Gunsten der Gesammtwirkung ein und hat uns so eine Biographie der Königin gegeben, die den Gelehrten ebenso befriedigen, wie den gebildeten Laien anziehen, unterrichten und festhalten wird: eins von den wenigen deutschen Geschichtswerken, das Frauen mit Genuß in die Hand nehmen und zu Ende lesen werden." (National-Zeitung.)

„. . . . . So erhob sich denn schließlich ein förmlicher Streit über die Schuld und Unschuld Maria Stuart's, der um so heftiger wurde, als man auch religiöse Momente hineintrug und meinte, es handle sich dabei um einen Kampf für und wider den Katholicismus. Die Acten dürften jetzt so ziemlich spruchreif sein, und der Verfasser des vorliegenden Buches, Arnold Gaedeke, außerordentlicher Professor der Geschichte zu Heidelberg, hat sich entschieden ein Verdienst erworben, indem er an der Hand der neueren Forschungen ein Lebensbild der vielbewunderten und vielbescholtenen schottischen Königin entwarf." (Illustr. Frauenzeitung.)

„Die Geschichte der Maria Stuart kann man nicht ohne Schmerzen lesen, auch wenn sie ein Historiker von so objectiver Haltung und so ruhig dahinfließender Darstellung erzählt, wie der Verfasser der obigen Biographie." (Neue Evangelische Kirchenzeitung.)

„. . . . . So vereinte sich Vieles, um eine gut geschriebene, aus parteilos-kritischer deutscher Feder hervorgegangene Biographie Maria's als Befriedigung eines nicht geringen Bedürfnisses erscheinen zu lassen. Gaedeke hat die Aufgabe, die er in dieser Richtung ergriff, vortrefflich erfüllt. Seine geschmackvolle Darstellung ist für weitere Kreise geeignet, um so mehr, als er bei genügendem Detailreichthum das Leben seiner Heldin dennoch in gedrungener Kürze behandelt: er appellirt oftmals und mit Geschick zwischen den Zeilen an die Fülle der Kenntnisse von der Geschichte Maria Stuart's, die jeder gebildete Deutsche ihm von selber entgegenbringt. Den Historiker von Fach aber befriedigt er zunächst durch die einsichtige und für's Erste abschließende Revision der Maria-Literatur, durch die er dem Fachgenossen das stete und lästige Recurriren auf alle jene Parteischriften endlich erspart; außerdem führt er die Forschung in manchem Punkte zu gesicherteren Resultaten, als alle seine Vorgänger bisher hatten gewinnen können." (Jenaer Literaturzeitung.)

„. . . . . Das Buch, geschmückt mit einem lieblichen Bilde der schönen Sünderin, den berühmten Chatoullenbriefen, Maria's Gedichten und einigen gelehrten Anhängen, ist offenbar für ein weites Publikum bestimmt, und in der That eignet es sich vortrefflich zur Lektüre für die erwachsenen Glieder der Familie: denn lathartisch wirkt schon diese große Geschichtstragödie, erbauend aber auch das sittlich feste Urtheil des Verfassers, dem zu Liebe er der Wissenschaft Nichts vergiebt." (Allgemeine conservative Monatsschrift.)

. . . . . Unter solchen Umständen war es doppelt erwünscht, daß eine ruhig sachlich verfahrende deutsche Feder eine Revision der gesammten Marialiteratur unternahm und ein möglichst abschließendes Votum über den Stand der Forschung vorlegte. Gaedeke hat diese Aufgabe in vortrefflicher Weise erfüllt: er entbindet den Historiker von der lästigen Verpflichtung, das endlose Für und Wider jener Parteischriften selber eingehend zu prüfen, und er liefert dem großen Publikum eine geschmackvolle und trotz genügenden Detailreichthums in kurzer Zeit zu bewältigende Lebensbeschreibung seiner Heldin. (Schwäbischer Merkur.)

. . . . . Dem Verfasser, Herrn Professor Gaedeke, wie der Verlagsbuchhandlung Dank im Namen der gebildeten Welt, jenem für die gründliche, geistige Arbeit und dem Verleger für die schöne, typographische Ausstattung des Werkes, das seinen Weg sich bahnen wird. (Schweizer Handels-Courier.)

„Mit echt deutscher Gewissenhaftigkeit ist der Autor der sich gestellten Aufgabe gerecht geworden, und wenn der deutsche Leser das Buch aus der Hand legt mit der Ueberzeugung, daß die „Dulderin" der exacten Forschung gegenüber denn doch keineswegs so engelsrein dasteht, wie er bislang vielleicht anzunehmen geneigt war, wenn sich namentlich Maria Stuart's Antheil an der Ermordung ihres Gemahls mit ziemlich unzweifelhafter Gewißheit ergibt, so wird die etwaige Enttäuschung in der Selbsterinnerung an das „amicus Plato, sed magis amica veritas" das entsprechende Correctiv finden. Die äußere Ausstattung des Buchs läßt nichts zu wünschen übrig, und das ihm beigegebene Porträt nach Donaldson zeigt die vom Jugendreiz umflossene Schönheitsgestalt der Königin im hellsten Glanz." (Illustrirte Zeitung.)

„. . . . . Gerecht abwägendes Urtheil der wirklichen Schuld, gegenüber allen Uebertreibungen und Verleumdungen, aber auch allen Versuchen vollständiger Lossprechung von nachzuweisender und nicht wegzuleugnender Mitwissenschaft an der mit ihrem Namen verknüpften Unthat, weiß der Autor zu vereinigen mit verständnißvoller Darlegung der Umstände und Verhältnisse, welche eine Erklärung, wenn nicht Entschuldigung in sich schließen, und gerade diese parteilose Vorführung geschichtlicher Persönlichkeiten und Thatsachen gewinnt und fesselt unser Interesse bis zuletzt. Eine beigegebene Photographie Maria Stuart's zeigt uns so weiche, kindliche Züge, das große klare Auge sieht uns so frei und schuldlos an, daß unser Herz ihr noch Sympathie erzeigt, wo unser Verstand zu richten genöthigt ist." (Schlesische Presse.)

„. . . . . Daß sich Geschichte und Dichtung nicht decken, erfahren wir zwar bereits in der Schule, allein um so erwünschter ist eine Darstellung, welche den geschichtlichen Thatsachen ebenso Rechnung trägt, wie der Entwickelung des Charakters und der menschlichen Persönlichkeit mit ihren Vorzügen und Fehlern. Muß sich auch der Verfasser der vorliegenden Biographie auf die Seite Derer stellen, welche die Mitwissenschaft Maria's an dem Morde ihres Gatten als bewiesen erachten, so lehnt er doch auf Grund historischen Materials mit gerechtem Sinne alle Verdächtigungen und Uebertreibungen ab, die ihr Bild noch mehr verdunkeln und stellt Schuld und Sühne in das richtige Verhältniß." (Deutscher Frauen-Anwalt.)

C. F. Winter'sche Buchdruckerei.

PA
4446
A2
1880a

Theognis
Theognidis reliquiae

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 16 02 08 02 002 1